

IRON MAIDEN — photo: Ross Halfin/EMI

HEAVY METAL HARD ROCK POSTER MAGAZIN

HARD METAL

SEBASTIAN BACH — Atlantic

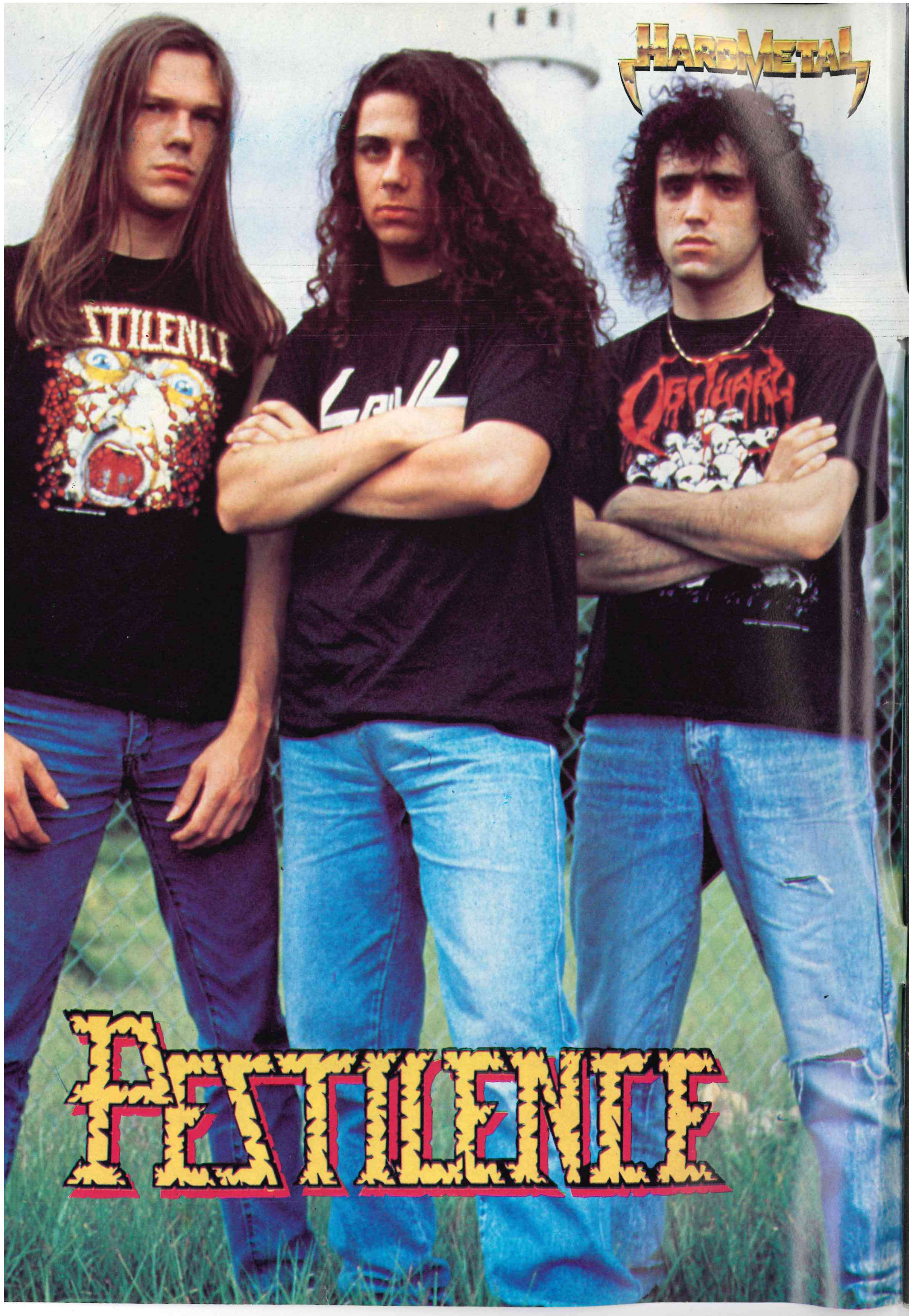
SKID ROW
SLAYER
GUNS'N ROSES
MORBID ANGEL
IRON MAIDEN
DEATH

POSTERI

METALLICA

EXTREME

GODINA I, MAJ—JUNI 1992; BROJ 6; CENA 690 DIN.; 420 SLT

INSIDE

HARD METAL ● Heavy metal hard rock poster magazin ● Izdaje: NIŠJP Dnevnik ● Direktor: Miodrag Karadžić ● Glavni i odgovorni urednik: Radovan Čolević ● Urednik izdanja: Konstantin Parzović ● Izvršni urednik: Jadranka Janković ● Grafički urednik: Momčilo Mirović — Crni ● Redakcija: Goran Nikolov, Obrad Šibrić, Aleksandar Polzović ● Saradnici: Branimir Lokner, Bane Kerac, David Vartabedijan, Nada Droca, Branko Janković, Nikola Kostić — Irwas, Valentina Jovičić ● Dopisnici iz inostranstva: Branislav Bašić (London), Al Pitrelli (New York), Alex Kolarski (Paris) ● Adresa redakcije: Hard Metal, p.p. 70, 21000 Novi Sad, Yugoslavia. Telefon: 021/25-783, Telefax: 021/25-783 ● Priprema i štampa: NIŠJP Dnevnik

Prema mišljenju Ministarstva za informacije Republike Srbije, broj 413—01—89/92—01 od 13. 03. 1992. godine HARD METAL se smatra proizvodom iz Tarifnog broja 8, stav 1, tačka 1, alineja 13. Zakona o porezu na promet, za čiji promet se plaća osnovni porez po stopi od 3%

INTRO

Veliki Pozdrav Svim Fanovima!

Dosta je vremena prošlo od našeg prethodnog broja ali, ... ne moramo da vam objašnjavamo šta je razlog tome.

Na žalost vesti su veoma tužne i razočaravajuće. Ovo je zadnji broj HARD METAL magazina. Zbog cele situacije, gomile problema [illegible] opšte finansijske krize i [illegible] došli smo do situacije da i kada troškove [illegible], kampanja, reklame i distribucije maksimalno smanjimo, da [illegible] samo redakcija [illegible] primanja, sadašnji troškovi i honorara, ovaj časopis mora da košta [illegible] više novca nego što ste ga i danas platili. Nismo više u mogućnosti da vam pripremamo ekskluzivne intervjue i reportaže jer [illegible] naše putovanje košta bar 1000—2000 DM, više ne možemo ni da pribavljamo originalne slajdove i fotografije, jer su nam i cene plaćanja autorskih prava za to postale potpuno nedostupne baš zbog vrlo skupe nemačke marke.

Pored toga što smo dosledno najkvalitetniji domaći muzički magazin, najbolji i po sadržaju i po grafičkoj opremi, iako smo jedno od [illegible] najbolje prodavanih Dnevnikovih izdanja, iako imamo izuzetnu popularnost i stalnu čitalačku publiku u svim nivoima [illegible], iako nam priznanja kvalitetnog sadržaja i odlične [illegible] stižu svakodnevno u vidu bezbroj pisama i telefonskih poziva, iako smo u [illegible] prodaji [illegible] skuplji od mnogih svetskih heavy metal magazina, u Rusiji se prodajemo sa [illegible] uspehom, pored svega toga poražavajuća je činjenica da se [illegible] finansijski ne možemo održati na tržištu. [illegible] ljudi koja uređuje HARD METAL ostaje u poslu. [illegible] iz novosadskog muzičkog magazina BUM.

Kao naša zajednička izdavačka kompanija, Dnevnik je rešenje našao u privremenom spajanju ova dva magazina u jedan, opšte muzičkog, rock'n'roll sadržaja. Radni naziv ovog časopisa je ROCK STARZ i prvi broj je u prodaji [illegible] krajem maja '92. HARD METAL redakcija će i dalje svoje priloge i sadržaje plasirati u okviru ROCK STARZ magazina, a [illegible] intervjui, nagradne igre i [illegible] biće obrađeni u [illegible] brojevima ROCK STARZ-a.

[illegible] muzička [illegible] samo je privremeno rešenje. [illegible] kriza [illegible] neka bolja vremena, HARD METAL i BUM će se razdvojiti i svako će [illegible] nastaviti [illegible] tradiciju. Do tada, podržavajte nas u okviru ROCK STARZ magazina, gde će heavy metal [illegible] dobar deo sadržaja. Pišite nam i dalje na staru adresu sa predlozima i sugestijama. I još nešto: [illegible] vremena [illegible] i pregovora [illegible] redakcija HARD METAL i BUM, odlučan stav nas iz HARD METAL-a je bio da [illegible] heavy metal na našim prostorima dovoljno jak [illegible] specijalizovanog heavy metal časopisa [illegible]. Na žalost heavy i HARD metal je u [illegible] neozbiljno shvatan [illegible]. No, šta je — tu je [illegible] heavy metal [illegible] u okviru ROCK STARZ časopisa, čvrsto ćemo zastupati što više HARD METAL sadržaja.

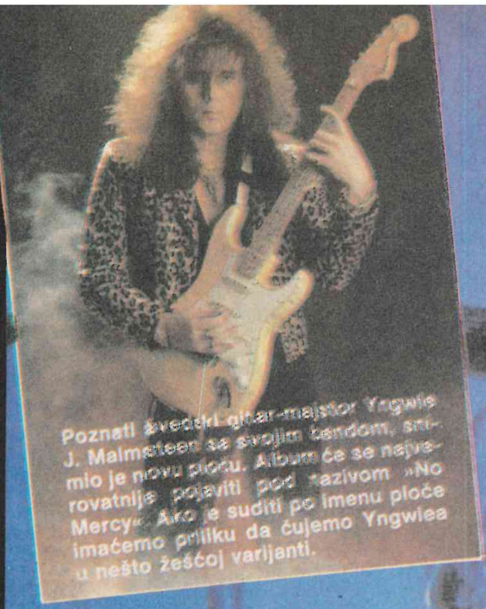
Podržavajte nas i dalje, jer ćemo jedino zajedno uspeti opet da se izborimo za specijalizovani HARD METAL.

Keep Fighting For Hard Metal!

Redakcija

P.S. I bar jedna dobra vest: Nastavljajući tradiciju kvalitetnog i pravilnog heavy metal informisanja, zahvaljujući dogovoru sa NS PLUS TV kanalom heavy metal je dobio svoj prostor i u redovnom TV programu.

Svakog utorka od 5. maja u terminu 22.30 — 24.00 sata na NS PLUS kanalu biće emitovane specijalne HARD METAL emisije, koje uređuje ova redakcija. Pored najnovijih spotova, informacija i novosti, biće [illegible] vrlo interesantnog sadržaja, nagradnih igara i prikaza domaće scene.

Poznati švedski gitar-majstor Yngwie J. Malmsteen sa svojim bendom, snimio je novu ploču. Album će se najverovatnije pojaviti pod nazivom »No Mercy«. Ako je suditi po imenu ploče imaćemo priliku da čujemo Yngwiea u nešto žešćoj varijanti.

»Kraljica heavya« kako je često nazivaju, Lee Aaron izbacila je na tržište novu ploču. Posle albuma iz '89. pod nazivom »Body Rock«, novim albumom »Some Girls Do« još više je naglasila svoj dobar izgled i sexsepilnost, upotrebivši taj adut na najbolji način.

Britanski rockeri QUIREBOYS, posle veoma uspešnog debija »A Bit Of What You Fancy«, najavljuju novi album. Producent ploče će verovatno biti sve popularniji Bob Rock (MOTLEY CRUE, METALLICA) a isto tako verovatan naziv je »Bored In L.A.«

Bend MSG, odnosno grupa gitariste Michael Schenkera i pevača Robin McAuleya objavila je novu ploču. Posle izleta gitariste Schenkera u projektu CONTRABAND, uradili su novi album matične grupe pod nazivom »MSG«.

U španskom gradu Seville 19. oktobra '91 održan je GUITAR LEGENDS FESTIVAL kao preteča za predstojeću svetsku izložbu EXPO '92. Na festivalu gitarskih legendi svojim učešćem taj skup su uveličali sve sami majstori svog začanog instrumenta: Steve Vai, Joe Satriani, Nuno Bettencourt, Brian May, Joe Walsh . . .

Američki bendovi VAN HALEN i MOTLEY CRUE planiraju za početak '92 kraću evropsku turneju, svaki bend posebno naravno. CRUE svoje nastupe predviđaju za februar, mesec kada bi trebao da se pojavi njihov sledeći singl sa kompilacije »Decade Of Decadence« a to će najverovatnije biti remix verzija »Home Sweet Home«. U isto vreme američke zvezde VAN HALEN se spremaju na prve nastupe u Evropi sa Sammy Hagarom kao pevačem.

NEWS

Američki predstavnici sleaze-glam varijante rocka ENUF Z'NUFF posle ne baš uspešne prođe njihovog drugog albuma »Strength«, imaju problema sa gitaristom. Nakon otpuštanja gitariste Derek Frigoa iz do sad neobelodanjenih razloga, bend se dao u potragu za novim članom.

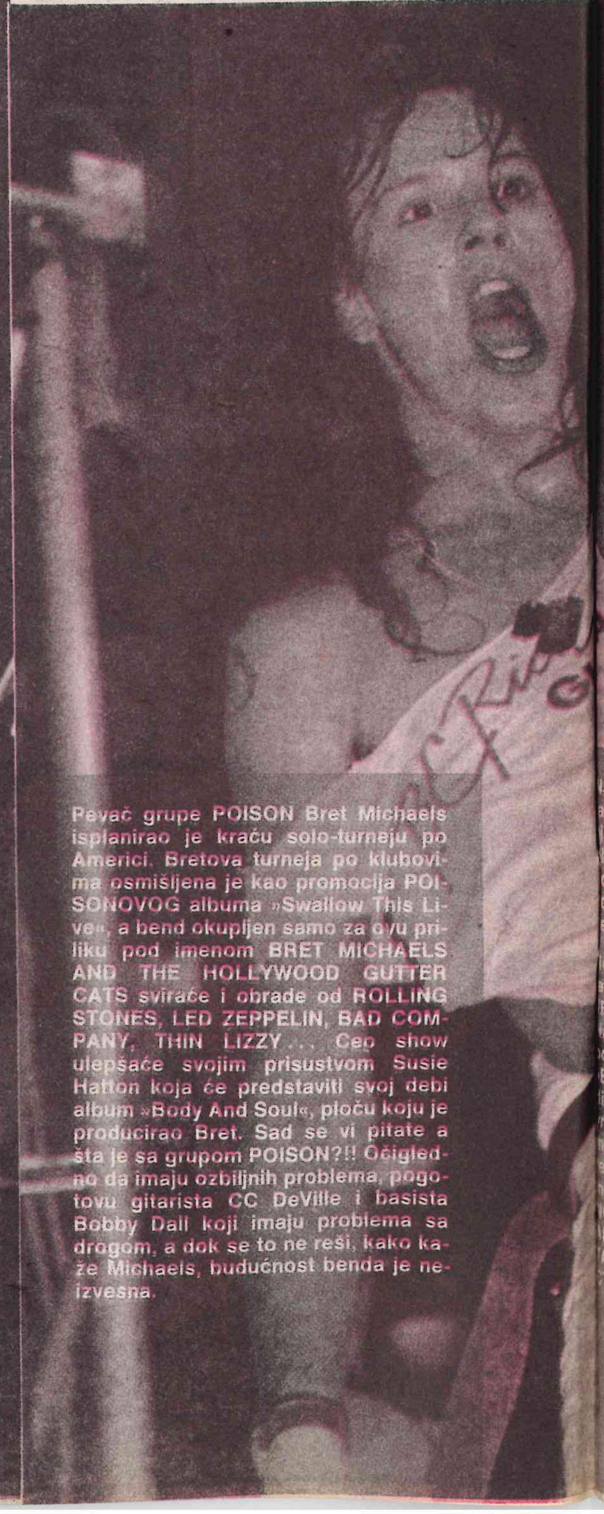
Svađa između Vince Neila i Axl Rosea se nastavlja. Sve je počelo pre otprilike dve godine kada je gitarista GUNSA, Izzy pokušao da »muva« Vinceovu ženu, tada je Axl stao na Izzyjevu stranu i »rat« je mogao da počne. Ubrzo je Vince svoje namere obelodanio izazvavši Axla na dvoboj šakama »bilo gde, bilo kada«. Odgovor još nije stigao a u međuvremenu se javio pevač VAN HALENA Sammy Hagar koji je voljan da organizuje ovaj nesvakidašnji događaj u svojoj kući u Los Anđelesu, dok bi ceo spektakl prenosila lokalna kablovska televizija. Nastavak sledi . . .

Desilo se ono što se kad-tad moglo očekivati, RIKNUO LAV! Naime grupa WHITE LION više ne postoji. Posle problema sa ritam sekcijom i prevazilaženja istih, tri nedelje posle tek započete američke turneje, bend se jednostavno raspao.

Nekadašnji gitarista BILLY IDOL benda, Steve Stevens posle debi solo albuma »Atomic Playboys«, uskoro snima novu ploču. A dok njegova ploča ne ugleda svetlost izloga, čućemo ga na novom albumu Michael Monroea (ex HANOI ROCKS) kome će to biti treća solo ploča posle »Nights Are So Long« i »Not Fakin' It«.

Ranije najavljeni zajednički rad gitariste Vivian Campbella (ex DIO, WHITESNAKE, RIVER DOGS) i pevača Lou Gramma (ex FOREIGNER) dobio je svoj materijalni dokaz. Radi se o novoj AOR-supergrupi, a ceo projekat (uključujući i debi album) nazvan je SHADOW KING.

Pevač grupe POISON Bret Michaels isplanirao je kraću solo-turneju po Americi. Bretova turneja po klubovima osmišljena je kao promocija POISONOVOG albuma »Swallow This Live«, a bend okupljen samo za ovu priliku pod imenom BRET MICHAELS AND THE HOLLYWOOD GUTTER CATS sviraće i obrade od ROLLING STONES, LED ZEPPELIN, BAD COMPANY, THIN LIZZY . . . Ceo show ulepšaće svojim prisustvom Susie Hatton koja će predstaviti svoj debi album »Body And Soul«, ploču koju je producirao Bret. Sad se vi pitate a šta je sa grupom POISON?!! Očigledno da imaju ozbiljnih problema, pogotovu gitarista CC DeVille i basista Bobby Dall koji imaju problema sa drogom, a dok se to ne reši, kako kaže Michaels, budućnost benda je neizvesna.

a nepredvidivoj metal sceni L.A. pojavio se bend neobičnog naziva (i za jihove prilike), LIFE, SEX and DEATH i skraćeno LSD). Grupa je u gradu oznata po klubskim svirkama, a njihov debi objaviće najverovatnije Warer Bros.

edavno se u Nemačkoj (a i šire) pojavila ploča GERMAN ROCK PROECT »Let Love Conquer The World«. aime da pojasnimo, radi se o dobro poznatom već oljušenom sistemu Band Aida« gde se okupi mnogo ljui koji se druže ali ne urade ništa redno pažnje. Još ako su u pitanju uzičari druge »Bundes« lige onda je ezultat više nego skroman, pomenino samo neke: Axel Rudi Pell, CASAOVA, DARXON, HOLY MOSES, JOL, LETTER X, RAGE, MEKONG DELA, THE DUNE, VELVET VIPER, VITORY, ZAR, THUNDERHEAD itd.

Posle bubnjara Stevena Adlera, bend GUNS N'ROSES napustio je i ritam gitarista Izzy Stradlin!? Ali samo na kratko, jer se ubrzo i vratio u svoj voljeni bend? U međuvremenu ostatak Gunsa nije gubio vreme, tako da su našli i zamenu za Izzya i usput snimili efektan spot za svoj drugi singl »Don't Cry« (bez Izzya naravno). Zamena za »nezamenjivog« je trebao biti David Navarro gitarista sada nepostojećih JANE'S ADDICTION. Međutim ubrzo je prevaziđena kriza i Mr. Stradlin je ponovo u bendu a Mr. Navarrou je propala životna prilika, jer »Gunsi pišu romane«.

Kao pandan plavuši Sussie Haton, pojavila se crnka Chrissy Steele koja ne izgleda ništa lošije od prvopomenute. Chrissy je nedavno debitovala albumom »Magnet To Steele« što garantuje da se mnogi metalci jednostavno »zalepe«.

Alice Cooper je odlučio da dobro unovči svoj ponovni povratak na scenu. Ovom prilikom odabrao je video-produkciju kao način »otimanja« para svojim fanovima. Njegova nova video kaseta ima naziv »Prime Cuts-The Alice Cooper Story«i predstavlja video-biografiju ovog maga horor-rocka. Podrazumevajući sve važnije momente (koji dosta dugo traju) u njegovoj karijeri kaseta sadrži 23 pesme u trajanju od oko devedeset minuta.

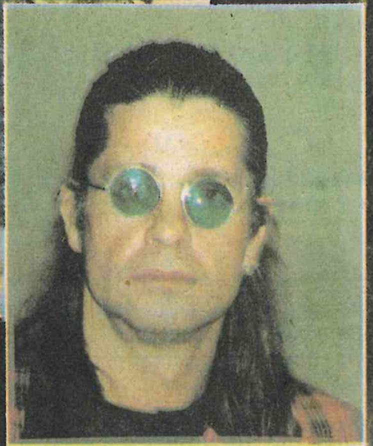
SUN KING, bend ex-QUIET RIOT-/WHITESNAKE basiste Rudy Sarzoa, je pronašao izdavača svojih dela. Radi se o manjoj diskografskoj kući pod nazivom Giant Records.

Izgleda da su David Lee Rothu dosadile kalifornijske devojke pa je odlučio da se preseli u New York. U toj »betonskoj džungli« Diamond Dave se dosta dobro snašao i nada se da će mu to preseljenje doneti inspiraciju. Jedan od njegovih pajtosa i menadžera iz šarene ekipe Picasso Brothers Pete Angelus je »priznao« da je Dave u vezi sa nekim velikim imenima iz showbusinessa, čiji identitet se drži u tajnosti, i da ubrzano priprema novi materijal za budući album. S obzirom na ne baš sjajnu prođu ploče »A Little Ain't Enough«, Dave mora da je dobro razmislio o tome šta mu je dalje činiti.

Grupa AEROSMITH, čiji se album »Pump« prodao u šest miliona kopija i još uvek se dobro prodaje, prešla je iz kuće Geffen u Columbia records za »bednih« deset miliona dolara. Međutim po ugovoru moraju za Geffen da objave još dve ploče tako da će ploča sa etiketom Columbia morati da sačeka 1994. godinu. To je Geffen iskoristio i objavio pedesetak AEROSMITH ovih pesama na trostrukom kompilacijskom izdanju »Pandora's Box«, sledeće će verovatno biti live album. Zna Geffen šta radi.

Američki blues-rockeri BADLANDS su se posle live-debija u Britaniji vratili u studio da bi završili snimanje svog trećeg albuma. Ploča bi trebalo da se pojavi početkom ove godine a po rečima gitariste Jake E Leea snimili su raznovrstan materijal: »Na primer stvar »Fire Lasts Forever« je pravi blues a imamo i heavy funk ali i pravih heavy stvari, tipa B. SABBATH«.

OZZY OSBOURNE je bio primoran da prekine svoju dugo očekivanu američku turneju pošto je slomio nogu. »The Madman of Metal« kako Ozzya od milja zovu doživeo je nesreću na svom koncertu u Čikagu, uzrok je bio neartikulisano skakanje u poznatom stilu gore-dole po pozornici. Doktori su mu do daljnjeg zabranili svaku aktivnost te vrste pa i nastavak turneje.

Super ekskluzivno, kao i uostalom sve što vam predstavimo, i sada imamo priliku da damo odgovor na mnoga vaša pitanja koja se odnose na našu najuspešniju i najčuveniju heavy metal grupu. Pogađate, radi se o DIVLJIM JAGODAMA, tačnije o WILD STRAWBERRIES kako se od sada zovu. Posle svih silnih peripetija koje je šef sastava Zele Lipovača imao, konačno je ustalio postavu, snimio izvrstan materijal i spreman je za internacionalni proboj i promociju. Nove stvari su sve na engleskom, (detalje oko toga čitaćete u sledećem broju), novi pevač je Žak, čovek koji je nekada pevao u grupi JERSEY iz Rijeke. Dečko odlično izgleda, još bolje peva i vlada engleskim. U postavi su još i Nasko za bubnjevima i Čeha na bas gitari. WILD STRAWBERRIES imaju i novi zaštitni znak (uradio ga je Bane Kerac), omot albuma je u pripremi, radni naziv se za sada drži u tajnosti, ali se zna da bend ima već ponude od nekoliko velikih stranih izdavača za realizaciju ovog, novog materijala. Postoji mogućnost da EXPLOSIVE objavi album za domaće tržište. Normalno, o svemu ćemo vas blagovremeno obaveštavati a slike koje vidite napravljene su ekskluzivno za HARD METAL. Fotografisao je Kole, a mi vam obećavamo za jedan od sledećih brojeva veliki opširan i detaljni razgovor sa Zeletom, gde će on sve objasniti po pitanju dalje karijere i ostalih stvari koje vas zanimaju.

Još jedan stariji bend je najavio svoj povratak na scenu. Radi se o grupi NAZARETH koja svoj novi početak »poverava« novom albumu »No Jive«. U sadašnjoj postavi nekad popularnog NAZARETHA su: Dan McCufferty (vokal), Darrell Sweet (bubnjevi), Pete Agnew (bas) i Billy Rankin (gitara).

QUEENSRYCHE su na tržište izbacili novu video kasetu. Video »Live Crime« predstavlja skup uspešnijih video snimaka sa njihove poslednje turneje.

Iz intervjua sa Nunom B. (iz EXTREME) saznali ste da on i pevač Gary Charone imaju mnogobrojne familije. S tim u vezi i vest da su njihova mlađa braća Paul Bettencourt i Mark Cherone u Bostonu osnovali svoj bend pod nazivom FLESH. Ništa čudno pošto su im braća tako uspešna a fazon je u tome što u bendu Paul peva a Mark svira gitaru što je suprotno od tandema Bettencourt Cherone u grupi EXTREME. Bend FLESH za sada ima demo snimke a s obzirom na pedigre koji poseduju uspeh benda je izvestan.

Mnogi se pitaju šta je sa originalnim bubnjarem Gunsa, Stevenom Adlerom. Je li živ(?) i šta radi ako jeste? Pošto je otpušten sa radnog mesta bubnjara red je da si nađe novo, tako da Steven nešto »mućka« sa članovima grupe VAIN (vidi Hard Metal br. 3), pevačem Davy Vainom i gitaristom James Scottom. Naime ova trojka već duže vreme provodi u pisanju pesama koje će se verovatno naći na novoj ploči VAINa ili eventualnog zajedničkog projekta koji bi trebalo da se pojavi početkom ove godine. Međutim to ne znači da je Steven i član benda jer još uvek se razmišlja da li da bude novi bubnjar VAINa ili se možda vrati starom jatu jer u međuvremenu »šut-kartu« iz GUNS n'Roses dobio je i Matt Sorum.

U potragu za dobrim studiom dali su se LYNCH MOB i njihov producent Keith Olsen, a sve radi snimanja nove ploče, naravno. A problem sa producentom imaju LITTLE CAESAR koji su posle rada sa Bob Rockom na svom debi albumu, zaista na muci. Koga uzeti a da nova ploča zazvuči bar delimično kao prva? Da podsetimo, taj problem su posle uspešnog debija imali i KINGDOM COME, svi znamo kako su završili, a Bob je ROCK.

Izgleda da su načini da se od obožavalaca iskamči novac bezbrojni. Najnoviji a ujedno i »najbezobrazniji« primer je reizdanje nesumnjivo uspešnog singla SCORPIONSA »Wind Of Change«. Naime singl je ponovo štampan ali ovom prilikom u verziji od 12 inča i to na belom vinilu. A za utehu onima koji misle da su uzalud potrošili pare tu su pesme »Hit Between The Eyes« i »Blackout live«.

Gitarista Mandy Meyer (ex — COBRA, KROKUS, ASIA) u poslednje vreme poznat i kao, uz pevača Dave Kinga (ex FASTWAY), osnivač grupe KATMANDU, rešio je da obnovi svoj prvi bend (prva ljubav zaborava nema). Uz njega u grupi COBRA su za sada i basista Tommy Keiser (ex CRAAFT/KROKUS) i bubnjar Jeff Klaven (ex COBRA, KROKUS).

Death metal kvartet sa Floride, DEATH, odradiće kraću turneju po britanskim ostrvima. Kao predgrupe pojaviće se bendovi sličnog muzičkog opredeljenja PESTILENCE i VIOGRESSION.

Grupa BLACKEYED SUSAN zamenila je gitaristu Ricka Crinitia sa Jimmy Marcianom, inače ex-gitaristom grupe HEAVENS EDGE.

Lars Ulrich, poznatiji kao bubnjar METALLICE, sem što dobro svira bubnjeve dosta se dobro snalazi i u studiju. Tako će uskoro britanski bend PSYCHO CANDY ući u njegov kućni studio u San Francisku da bi snimili svoj novi materijal a Lars će biti producent, naravno.

Veteranke britanskog rocka GIRLSCHOOL su se koncertno aktivirale. Uz predgrupu MEA CULPA, devojke iz »devojačke škole« otprašiće par koncerata po Engleskoj a zatim idu na turneju po Nemačkoj i Austriji. Nastupaju u postavi: Kim McAuliffe (vokal), Cris Boracci (gitara), Denise Dufort (bubnjevi) i nova članica Jackie Carrera (bas).

Jedna od prvih dama u ovom poslu, Lita Ford, izbacila je na tržište novu ploču. Album pod nazivom »Dangerous Curves« objavila je diskografska kuća RCA.

Nekadašnji bubnjar AC/DC i DIO-benda, Simon Wright nedavno se »udomio« u novoj L.A. atrakciji (bar tako kažu) Mr. RUDE. Bend je potpisao ugovor za Capitol Records i uskoro treba da se pojavi njihov prvi album.

HM TOP LISTE

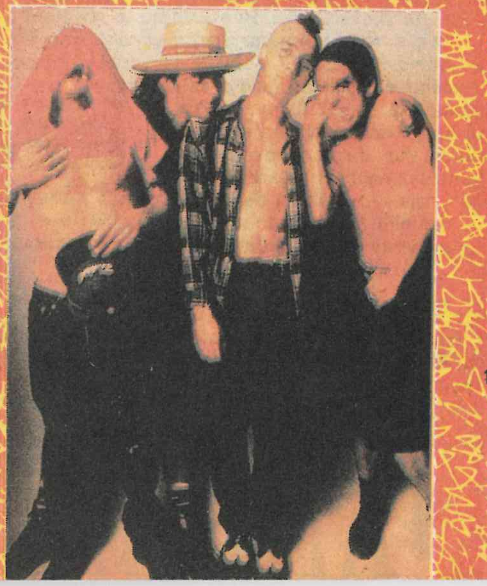
Najbolje prodavani albumi u Nemačkoj, januar '92

1. GUNS N ROSES — USE Your Illusions II
2. METALLICA — Metallica
3. GUNS N ROSES — Use Your Illusions I
4. SLAYER — Decade of Aggression
5. NIRVANA — Nevermind
6. SCORPIONS — Crazy World
7. DEATH — Human
8. D.A. D — Riskin' it All
9. OZZY OSBOURNE — No More Tears
10. ENTOMBED — Clandestine
11. The CULT — Ceremony
12. GAMMA RAY — Sigh No More
13. VOIVOD — Angel Rat
14. PESTILENCE — Testimony Of the Ancients
15. FATES WARNING — Parallels
16. RED HOT CHILI PEPPERS — Blood, Sugar, Sex, Magik
17. TESLA — Psychotic Supper
18. L. A. GUNS — Hollywood Vampires
19. ALICE COOPER — Hey Stoopid!
20. SOUNDGARDEN — Badmotorfinger

RED HOT CHILI PEPPERS
TESLA
SOUNDGARDEN

Top — izbor čitalaca magazina HARD METAL (poslao Nikola iz Kraljeva)

1. GUNS N' ROSES — USE Your Illusion I & II
2. SEPULTURA — Arise
3. METALLICA — Metallica
4. SKID ROW — Slave to the Grind
5. MOTLEY CRUE — Decade of Decadence

6. KREATOR — Coma of Souls
7. MOTORHEAD — 1916
8. JUDAS PRIEST — Painkiller
9. ALICE COOPER — Hey Stoopid
10. PANTERA — Cowboys from Hell

HARD METAL TOP — izbor redakcije

1. GUNS N'ROSES — Use Your Illusions I&II
2. QUEENSRYCHE — Operation: Livecrime
3. METALLICA — Metallica
4. D.A.D. — Riskin' it All
5. L.A.GUNS — Hollywood Vampires
6. SLAYER — Decade of Aggression
7. MOTLEY GRUE — Decade of Decadance '81-'91
8. OZZY OSBOURNE — No More Tears
9. VOIVOD — Angel Rat
10. NIRVANA — Nevermind

Najbolji noviteti, po izboru redakcije magazina Metal Hammer

1. QUEENSRYCHE — Operation: LIVEcrime
2. CORROSION OF CONFORMITY — Blind
3. ASYLUM — Sucking The Mutant Mother
4. SCARECROW — Scarerow
5. NAKED TRUTH — Green With Rage
6. HONEYMOON SUITE — Monsters Under The Bed
7. BRITNY FOX — Bite Down Hard

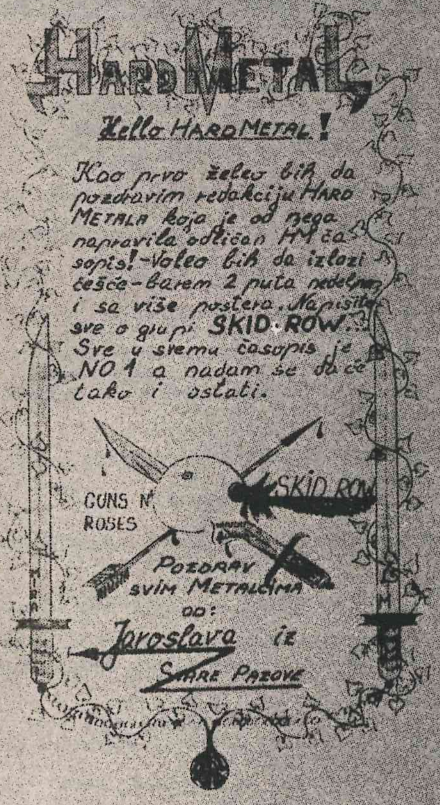
8. HADES — Live
9. RADIO MOSCOW — World Service
10. TARAMIS — Stretch Of The Imagination

Izbor najboljih pesama albuma po magazinu ROCK POWER

1. BRYAN ADAMS — Waking Up The Neighbours
2. GUNS N' ROSES — Use Your Illusion I&II
3. OZZY OSBOURNE — No More Tears
4. RED HOT CHILI PEPPERS — Blood Sugar Sex Magik
5. THE CULT — Ceremony
6. MOTLEY CRUE — Decade of Decadence 81-91
7. EXTREME — Extreme II: Pornograffitti
8. METALLICA — Metallica
9. THE BLACK CROWES — Shake Your Money Maker
10. TESLA — Psychotic Supper

F A N M A I L

Pozdrav redakciji Hard Metala i onima koji sarađuju sa njima! Vi ste najbolji časopis u svim galaksijama svemira. Hard Metal je duplo bolji od Ćao Hevi Metala. Pošto imam oba časopisa, uporedio sam ih a onda rešio da sa Ćao HM-om potpalim vatru. Nego, brine me ova politička situacija. Zbog tog sra-

nja Hard Metal više sigurno neće dolaziti u Hrvatsku i mnogi metalci tamo izgubiće svoj omiljeni časopis... Voleo bih da češće izlazite, inače ovako stalno čekam da izađete. Od čekanja četvrtog broja Hard Metala zamalo da se obesim. Baš kad sam stavljao omču oko vrata, pojavio se moj drug i rekao da ste izašli i naravno spasio mi život. Voleo bih da što više pišete o MOTLEY CRUE i IRON MAIDEN, inače sve ostalo je super! Gledao sam Vas na TV i emisija vam je super. Voleo bih samo da duže traje.

2000000000 pozdrava od vašeg vernog čitaoca Darka iz Opova.

Pozdrav redakciji i svim metalcima!

Svaka Vam čast! Vi ste jedini i večni. Hard Metal je super, odličan i šta još da kažem nego najbolji. A još kada bi u magazinu naišla na preslikače sa najboljim metalcima. Molim vas još da posteri ne budu obostrani jer ne mogu da se odlučim koji ću zalepiti na zid sobe. Imam starijeg brata i uz njega sam počela da slušam metal...

Pozdrav svima!!!

Brankica i Branislav iz Miškovaca kod Pećinaca

Heil!

Prvo bih hteo da svima (celoj redakciji H.M.) zahvalim za ovako dobar list i da vam kažem da samo nastavite, pošto je svaki broj bolji od prethodnog. Pišem vam prvi put i hteo bih da se požalim na to što ne izlazite redovno, nego bilo kada (tj. kasnite i po mesec i po dana), zatim ovde list stiže u ograničenim količinama tako da mnogi ostaju bez svog primerka...

Bio bih vam neizmerno zahvalan ako u nekom od idućih brojeva objavite poster grupe MORBID ANGEL.

Pozdrav svima i vidimo se na kiosku.

LAV — Priština

Zdravo svima u redakciji »Hard Metala«!

Veoma mi se sviđa vaš časopis. Po kvalitetu, posterima i intervjuima nadmašuje sve ostale listove. Posebno me raduje to što pišete i o domaćim metal bendovima. Samo tako nastavite...

Lana iz Kikinde

OĆA!

Hvala što ste nas spasli od samoubistva izdavši HARD METAL. To je prava stvar, samo tako nastavite i biće O.K.

Voleo bih da ne zapostavljate gitariste i da objavite nešto o Satrianiju, Vaiu, Adrianu V., Zakku W. itd. Posebno me interesuje ako ste u mogućnosti da objavite bilo šta o bivšem bubnjaru GUNS N' ROSES Stevenu Adleru jer čovek je pravi virtouz na bubnjevima. Bog blagoslovio sve metalce sveta.

CRNI, Donja Omašnica

Pozdrav svim thrasherima i death metalcima.

Hard Metal je stvarno dobar, samo ste u brojeve 2 i 4 stavili previše glamera i svitara. Zaboravite fuckin' GUNS N ROSES i WHITE LION i ubacite intervjue sa EXODUS, OBITUARY, SLAYER, KREATOR, SEPULTURA, NAPALM DEATH...

Vladimir, LIMAN (Novi Sad)

Haug Hard Metal!!!

Kao prvo, Kole, Yadranka i ostali želim stvarno da vam čestitam za trud koji ste uložili u Hard Metal i pružili nam ono što smo oduvek želeli, pravi metal magazin svetskog izgleda... Ali ipak ima tu nešto što mi smeta, a što se tiče metal magazina. Pa, recite mi, da li i jedan Hard Metal može da prođe bez G. n R. Toliko sam čitao o toj grupi i nagledao se postera, fotki i fotkica tako da mi postaje zlo kada pišete o tim pištoljašima...

Puno pozdrava redakciji i želim vam uspeha u daljem radu

Metalac iz Priboja

Poštovana redakcijo!

Pa vi ste strava. Hvala Vam što ste nam u ova surova vremena pružili upravo ono što nama treba. 7777 pohvala i pozdrava i podrške da tako nastavite šalje vam (do smrti) odana

Irena

p.s. Predlažem da u jednom od sledećih brojeva Hard Metala objavite veliki poster svih vas koji uređujete naš najdraži časopis.

Ćao!

Stvarno ste super, samo tako nastavite. Ali imam malu primjedbu. Zašto u Hard Metalu ne mogu čitati o Sebastian Bachu. Ja mislim da ćete mi udovoljiti i da ću moći i ja a i drugi čitati i gledati intervjue i postere SKID ROW. Glasam za SKID ROW...

Maja iz Mostara

Trala, la, la, la

Vozdra raji iz Hard Metala

Kome metal smeta, može da prošeta.

A, ostalima preporučujem da čitaju Hard Metal od početka do kraja, jer nema teksta koji nije zanimljiv...

Mislim da je po kvalitetu dostigao i evropske i američke časopise koji pišu o metalu. Sve brojeve sam »PROGUTAO« od korice do korice. Nadam se da ćete ovako nastaviti i da ćete izlaziti češće nego dosada... Od prvog broja očekujem da napišete nešto o IRON MAIDEN, a vi? Pomenuli ste ih u prvom broju i to u rubrici »recenzije«. Smatram da je to za bend, koji je izdao »samo« osam (ako se ne varam) studijskih albuma, itekako malo.

Toliko za sada, puno pozdrava cijeloj redakciji.

Alimpić Bojan, Banja Luka

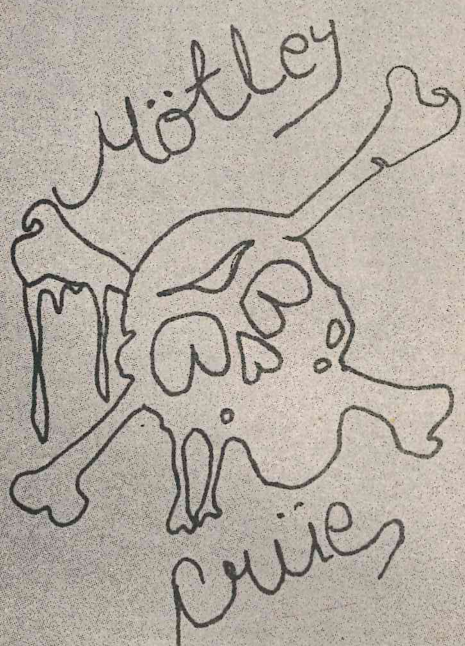
Zdravo!

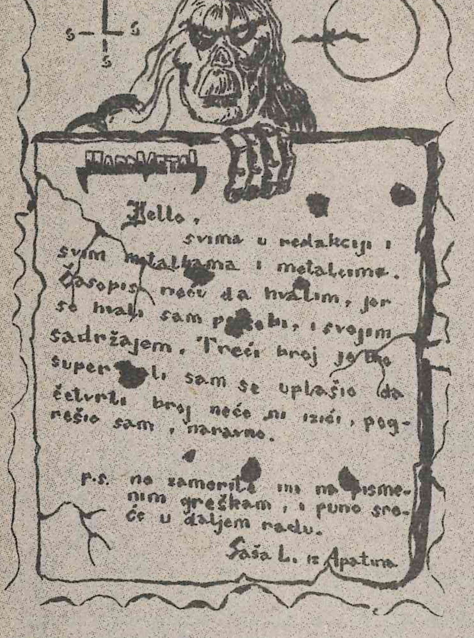
Prvi put vam pišem. Novinu Hard Metal čitam od 3 broja i mnogo mi se sviđa. Voleo bih da objavite gigantski poster AC/DC ili METALLICE, treba mi za sobu...

Čitalac iz Smedereva

Vozdra Hard Metal!

Javljamo se iz Zen'ce i pozdravljamo sve gring-death metalke širom Juge. Kao što ste iz predhodnog zaključili slušamo grind-death metal i molili bi da malo više zastupate te pravce u vašem magazinu. Nećemo navoditi šta treba izbaciti iz Hard Metala. Časopis je O.K., nema primjedbi osim cijene, ničeg više. OBITUARY članak je veoma dobar i htjeli bi da ubuduće čitamo o: DEICIDE, EXHORDER, CEREBRAL FIX, PUNGENT STENCH, ENTOMBED, MORGOTH... MASSACRA,

PESTILENCE, BENEDICTION, MORBID ANGEL i ko će sad znat šta još, itd.

Pozdrav iz Zenice od Steve Groznyeg & Slavena the Životinje

Ćao redakciji i metalnoj armiji!!!

Fenomenalni ste, fanstastični, super ma zna se samo Hard Metal i ništa drugo. Samo tako produžite. Međutim ima jedna velika greška u vašem radu... pa gde je Bathory. Samo kratka vest da je izdao novi album — ma daj. Napišite koji intervju ili u sredini koji poster i biću vam zahvalan do neba.

Dejan Strumica

Ćao Hard Metal!

Prvi put se javljam vašoj redakciji i šta drugo reći nego da ste super! Posteri, reportaže sve je O.K. Svaki broj je bolji od predhodnog i želim vam reći da tako i nastavite. A dobro je i to što ste obuhvatili sve pravce metala. Volela bih da pišete nešto o grupama WARIOR SOUL, BANG TANGO, SKID ROW i GNR...

Pozdrav svim metalcima od Marjane iz Niša

Hello, Hard Metal!

Javlja vam se jedna metalna družina iz Modriče. Vi ste stvarno super i mi smo presretni što je Juga napokon dobila heavy list. Među nama ima i speederea, trashera i bogami i sweetera. Bilo bi dobro da napišete nešto o SODOM, a nije na odmet ni poster... Svaka čast Jadranki, Koletu, Bobi, Aci, Goranu i svima onima koji su za »uživaoce« metala u Jugi. Da Vas više ne gnjavimo, samo tako nastavite. Puno pozdrava od Tanje, Silve, Cvike, Milana, Damira, Alme, Mrkoja, Maksa, Mladena i Čupe

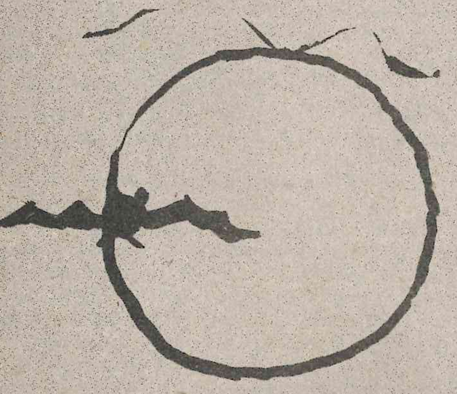
Haug, the Gods of metal!

I dalje ste najbolji list pod kapom nebeskom ali ipak sa jednim propustom: Još uvek ništa o IRON MAIDEN. Po meni, a i mnogim drugima, oni su najbolji, najperfektniji i najoriginalniji bend na svetu. A vi osim one recenzije u prvom broju ni reč o njima. Mnogi od nas s pravom očekuju da se u najboljem listu govori i piše o najboljima, a Bruce i kompanija to zaista jesu. S nadom da ću već

u sledećem broju čitati o svom omiljenom bendu pozdravljam vas i neka Manitu bude uz Vas

Slaviša, Knjaževac

Zdravo!

Čitamo Vas i volimo Vas. Istina da u Čapljini gde živimo Hard Metal dolazi sa velikim zakašnjenjem ali ipak dođe... Imamo jednu molbu... naime na festivalu u Sarajevu 15-16. XI nastupila beogradska grupa ATLANTIDA. Mi vas molimo da objavite nešto više o toj grupi u nekom od naredih brojeva...

Mnogo sreće u daljem radu žele vam Eddy, Erika, Lorena, Hare, Eka i Dragan

MOŽDA HARD METAL ZNA...

(Odgovor na Vaše pitanje)

Dragi naši HARD METALCI! U prošlom broju Vašeg i našeg magazina, obećali smo da ćemo odgovoriti na SVA pitanja koja nam postavite u vezi najbolje i najiskrenije muzike na svetu, a to je naravno hard rock ili heavy metal, kako više volite. Pošto je Vaš odziv neočekivano veliki, naši telefoni su uglavnom neprekidno zauzeti, te nismo u mogućnosti da sa svima stupimo u neposredan kontakt. Zato Vam preporučujemo da vaša pitanja postavljate pismenim putem, a našu adresu, nadamo se znate: HARD METAL, p.haf 70, 21000 Novi Sad. Od ovog broja počinjemo da objavljujemo Vaša pitanja, a i odgovore na njih, naravno.

Znam skoro sve o mom omiljenom pevaču ALICE COOPERU, ali mi nije poznato kada je rođen, tj. koliko ima godina? Unapred zahvalna Lela, Bihać.

HM odgovor: Draga Lela, ALICE se rodio 4. februara 1948. u Detroitu, država Michigan, SAD. Roditelji su ga krstili sa Vincent Furnier, a pseudonim ALICE COOPER je uzeo po nazivu svog banda. Priznaj da je ovako puno zvučnije!

Strašno ste me tekstovima u HARD METALU zainteresovali za grupu ACCEPT. Nikad ranije ih nisam slušao, pa me zanima njihova diskografija, jer nameravam da nabavim sve njihove ploče. Takođe me interesuje i UDO DIRKSCHNEIDER, imam od njega (snimljen) album »Timebomb« i jako mi se sviđa. Hvala!

Dejan, Požarevac

HM odgovor: Nemački band ACCEPT je objavio sledeće albume:

1. Accept (1978.) 2. I'm A Rebel (1980.) 3. Breaker (1981.)4. Restless And Wild (1982.) 5. Ba Is To The Wall (1983.) 6. Metal Heart (1985.) 7. Kaizoku-Ban, live in Japan (1985.) 8. Russian Roulette (1986.) 9. Eat The Heat (1989. bez Uda) 10. Staying A Life-live in Japan 1985, dvostruki (1990.) Udo Dirkschneider ima sa svojim bandom U.D.O. 4 albuma:

1. Animal House (1987.) 2. Mean Machine (1988/89.) 3. Faceless World (1990.) 4. Timebomb (1991.)

Nadamo se da si zadovoljan, veruj nam da se radi o doista odličnom i istorijski zaslužnom sastavu.

Molim vas da razrešite našu veliku dilemu, a i da »presudite«, jer je u pitanju opklada (gajba piva). Naime moja riba tvrdi da je »Pump« drugi album AEROSMITHA, a ja da je treći. Ko je u pravu?

Saša iz Bačke Palanke

HM odgovor: Sale, oboje se pokrijte ušima i ćutite dok ne naučite osnovne pojmove! AEROSMITH (zajedno sa »Pump«) imaju 11 albuma (ne računajući kompilacije). Ovo nije ni čudo, obzirom da postoje od 1970. godine. Evo svih njihovih ploča: 1. Aerosmith (1973.) 2. Get Your Wings (1974.) 3. Toys In The Attic (1975.) 4. Rocks (1976.) 5. Draw The Line (1977.) 6. Live Bootleg — dupli (1978.) 7. Night In The Ruts (1979.) 8. Rock In A Hard Place (1982.) 9. Done With Mirrors (1985.) 10. permanent Vacation (1987.) 11. Pump (1989.)

Kompilacije: 1. Greatest Hits (1979.) 2. Classics Live (1986.) 3. Classics Live Vol. 2 (1987.)

Adresu redakcije imate, pa pošto vam je ta gajba piva oboma »izmakla« (zasluženo), kada je kupite, svratite do nas. Neće se baciti!

Nedavno sam kod prijatelja čuo stvar »Antisocial« od ANTHRAXA, ali na (čini mi se) francuskom jeziku. Da li je u pitanju neka fora, ili je neki francuski band tu pesmu obradio?

Davor iz Rijeke

HM odgovor: »Antisocial« i nije stvar od ANTHRAXA, nju u originalu sviraju Francuzi TRUST. ANTHRAX su je obradili na albumu »State Of Euphoria« na engleskom, a francuska verzija se nalazi na maxi singlu (ili mini LP-u) »Penikufesin« iz 1989. godine. Verovatno si čuo tu verziju.

NEW FACES

Zamislite Disnayland u zoru (posle mraka). Junaci iz dečijeg sveta a Disneyeve mašte, posle bančenja cele noći, moraju da odrade svoj radni dan. Posle žurke, treba zabavljati klince tokom dana a kad padne noć sve se ponavlja. Micky Mouse & Co. skidaju svoje maske, stavljaju ploču na gramofon i Jesper se dere iz sveg glasa: »Bad Craziness. . .« Svi slušaju D.A.D. i niko ne oseća umor jer posle ploče »No Fuel. . .« dobili su »Riskin'It All«. Sve to su pripremili članovi benda Disneyland After Dark ili D.A.D, skraćenice koja im je omogućila da uz svoju muziku provuku i nešto što je većina fanova zapamtila kao sretnije trenutke u svom detinjstvu (gledanje crtanih filmova).

Grupa D.A.D. je pravi dokaz da rock n roll ne poznaje granice, u bukvalnom (a i onom drugom) smislu reči. Bend je iz Danske, tačnije iz Kopenhagena, dela Evrope koji ne može baš da se pohvali nekim većim tržištem i uspešnijom rock-scenom. Ali, kao po pravilu, baš iz takvih, manjih sredina s vremena na vreme pojavi se neka zanimljiva grupa (konkretno iz Danske je i KING DIAMOND/MERCYFUL FATE).

Tako se, pre otprilike dve godine, na sceni pojavio kvartet D.A.D. Bend čine braća Jesper (vokal, ritam gitara) i Jacob Binzer (solo gitara), Stig Pedersen (dvožičani bas) i Peter L. Jensen (bubnjevi). Njihov početak svi vezuju za ploču »No Fuel. . .« ali oni rade duže nego što se misli jer su pre tog albuma objavili dve manje uspešne ploče: »Call Of The Wild« (1986) i »D.A.D. Draws a Circle« (1987) za lokalnu disko-kuću Medley Records. Nešto kasnije, potpisuju ugovor sa Warner Bros. Rezultat toga je da se početkom '89 pojavio njihov, uslovno rečeno, debi-album »No Fuel Left For The Pilgrims«, jer su tek posle njega doživeli veći uspeh.

Sa te ploče skinuta su dva hit-singla (»Sleeping my day away« i »Girl Nation«). Propratni video spotovi su više nego uspešno skrenuli pažnju na bend. Verovatno i sami veliki poštovaoci animiranih stvari, članovi D.A.D. odlučili su da i njih nacrtaju pa su animacije iskoristili u svojim video spotovima, kombinujući ih sa »igranim« delovima. Sve to zaista efektno izgleda i zvuči.

Ti spotovi su se sasvim dovoljno vrteli na MTV i drugim satelitskim programima da bi ih (kao i većinu manje-više dobrih bendova) u Japanu proglasili za velike zvezde, što oni tamo zaista i jesu. D.A.D. su tu svoju popularnost iskoristili održavši kraću turneju po Japanu a svu tu histeriju upotrebili su za snimanje mini-live-albuma »Osaka After Dark«. U međuvremenu, D.A.D. su u živo videli i u Americi, Australiji i većem delu Evrope.

Nedavno se pojavio i novi album pod nazivom »Riskin' it All«, ploča u koju je dosta uloženo i koju prati neverovatna reklamna kampanja (kad je novi bend u pitanju). Naravno, sve uloženo će se višestruko vratiti a, uz muziku koju sviraju, D.A.D. ne moraju da se plaše za svoju budućnost, jer oprobana formula nikad ne zataji. »Lepljivi« refreni nakalemljeni na dobre rifove, a sve protkano karakterističnim AC/DC back-vokalima uz njihovu prepoznatljivu prljavu produkciju (uz malu pomoć Nicka Fossa) ne mogu da prođu tek tako, znaju ljudi šta je dobro. Ako jedanput čujete pesme: »Bad Craziness«, »D-Law«, »Makin' Fun Of Money«, poželećete da to uradite još jednom a onda garantovano postajete njihov fan.

Jednostavno, album »Riskin'it All« predstavlja očekivani nastavak uspešno započetog putešestvija svetskim top-listama, bez namere da se skoro zaustave. A uspeh benda koji dolazi iz jedne male zemlje na severu Evrope, a meri se samo i isključivo po kvalitetu njihovih ploča, tim više raduje i daje nadu da nije sve s one strane »velike vode«.

Goran Nikolov

KINGOFTHEHILL

KINGOFTHEHILL — Photo: Brian Rasic

Priča o kralju (pa makar i brda) ne može početi nikako drugačije sem sa. . . Bio jednom jedan. . .

. . . Frankie Muriel koji je žarko želeo da postane rock zvezda, iako je već bio dovoljno poznat u svom »kraljevstvu« (čitaj kvartu). Veću popularnost je ipak doživeo nešto kasnije, svirajući sa bendom u okolini St. Louisa. A od 1987 godine kad bend dobija naziv KINGOFTHEHILL i kad se ustalila postava Frankie (vokal), Jimmy Griffin (gitara), George Potsos (bas) i Vito Bono (bubnjevi), počinje ozbiljno da shvata posao kojim se bavi.

Za KINGOFTHEHILL se može reći da su imali »više sreće nego pameti« jer bend koji potpiše ugovor sa jednom malom disko-kućom kao što je SBK Records, ma kako bio dobar, može da očekuje veći uspeh tek kad pređe (i ako pređe) u veću, moćniju. Međutim KINGOFTHEHILL su odmah posle objavljivanja istoimenog debi albuma imali svirke sa LYNCH MOB, STEELHEART, WHITE LION i TRIXTER u Americi a zatim i sa EXTREME po Evropi. Ta evropska turneja je i dovela do povećanog interesovanja za bend, čime je njihova težnja u potpunosti zadovoljena a uloga mega-zvezda EXTREME (da pomognu manjim, nepoznatim bendovima) ostvarena.

Na konstataciju da su sada veće zvezde ovde u Evropi nego kod kuće u Americi, kažu: »Da, definitivno. To je čudna stvar ali mi smo u američkim muzičkim časopisima veoma malo zastupljeni a baš smo imali sreće da celog leta sviramo sa LYNCH MOB i STEELHEART«. A onda su počeli da objavljuju singlove. Prvi sa pesmom »I Do U« koji je odmah uleteo na Billboardovu listu a zatim i »If I Say«, pesmu koja je objavljena u dve verzije. Na prvoj je uz nju i obrada Hendrixove »Purple Haze« a na drugoj od dvanaest inča nalazi se i akustična verzija »If I Say«. Mali luksuz koji sebi mogu da dozvole samo »veliki« bendovi, a KINGOFTHEHILL se baš tako od početka i ponašaju. Da li će i postati velike zvezde zavisi samo od njihovih pesama a drugi album koji je već u pripremi bi to trebalo da potvrdi, jer po njihovim rečima napraviće ploču koja će biti »kao stari VAN HALEN ili AEROSMITH« a to dosta toga govori. Tokom januara su u studiju a ploča se očekuje na proleće. »Ako neko misli da smo funky u buduće ćemo biti malo više funky, ako misli da smo heavy bićemo još više heavy. Zabava se nastavlja. . .« — kaže Frenkie, a opširniji intervju sa njim čitaćete u neoskom od narednih brojeva.

GORAN

Dve stepenice do neba

Bangkok je bio šokiran, Sajgon se tresao a Hanoi Rocks su nezaustavljivo krenuli ka vrhu Olimpa, na kome ne vlada Zevs već njeno veličanstvo gitara. Taj njihov put je na žalost zauvek zaustavila saobraćajna nesreća u kojoj je život izgubio njihov bubnjar Razzle. Ovog januara se obeležava šestogodišnjica raspada možda najuticajnijeg glam benda osamdesetih.

Za nekoga ko voli da se šminka, a isuviše asketski izgleda Finska nije bila mesto za život. Sličnu sudbinu su imala čak petorica momaka koji su se u svojim postpubertetskim godinama obreli u Londonu, gradu gde se »rađaju« uglavnom sve muzičke zvezde »starog kontinenta«. Dvojicu od njih su prozvali »muddy twins« /blatnjavi blizanci/. Pomenuti dvojac koji se sastojao od Michael Monroa i Andy McCoya bio je 100% kriv za razvoj muzičke priče nazvane Hanoi Rocks. Godina početka njihovog delovanja bila je povezana sa krajem vladavine »new wavea«, znači u doba ponovne renesanse »gitarskog« zvuka.

Tako su se Hanoi Rocks prvi put predstavili publici sakriveni iza celofana koji se lako cepa. . . budući seks simbol Michael Monroe je jedini bio ispred, on je prvi načinio korak u svetlu budućnost. »Oriental Beat« je bio naziv albuma a umazane ženske grudi sa druge strane omota, samo su pokazivale kojim se pravcem kreće interesovanje mladih Hanoiovaca. Međutim oni su se pokazali dovoljno pametnim te nisu upali u zamku HM MACHO klišea, prvenstveno zato što sami nisu bili takvi. Hanoi Rocks su se vratili »rafiniranom« ako je to ikako moguće »glam« zvuku, koji se dosta oslanjao na nasleđe T. Rexa, New York Dollsa i Sweeta, kao i na pojedine /energija/ punk elemente. Spoj svih tih uticaja imao je vrlo pozitivan odjek u Londonu, gde su inače vrlo zlobni »ostrvski« novinari okarakterisali Hanoi Rocks kao »transvestitsku i homoseksualnu grupu«. Količina riba koju su Rocksi okupljali na koncertima pobijala je sve glasine. I kada se mašina /parna?/ zahukta stvari kreću nekontrolisanom brzinom, te su tako Hanoi Rocks u naponu kreativne energije 1983. objavili čak tri albuma, od kojih nijedan /iako je u pitanju bila mega—produkcija/ nije bio slab. Drugi album »Bangkok Shocks, Saigon Shakes« izbacio je kompoziciju »Lost In The City« zahvaljujući kojoj su Hanoi stigli prvi put na zvanične engleske liste. Tako se lista njihovog koncertnog delovanja sve više širila, što je očigledno smetalo Gyp Casinu /bubnjevi/ koji je napustio bend odmah po izlasku »Bangkok. . .«. Zamena je ubrzo pronađena u liku večito rasčupanog Razzlea, a dobre pesme i dobre vibracije su stigle zajedno sa njim. Bilo je vreme za »samoubilački bluz« /»Self Destruction Blues«/ njihov treći LP.

Hanoi Rocks diskografija

1. **Oriental Beat /1982. Intercord/**
2. **Bangkok Shock, Saigon Shakes /1983. Intercord/**
3. **Self Destruction Blues /1983. Lick Records/**
4. **Back To Mystery City /Intercord 1983./**
5. **All Those Wasted Years /Johanna 1984./**
6. **Two Steps From The Move /1984. CBS/**

»Self Destruction Blues« ih je predstavio u definitivnom glam izdanju a kritika ih je konačno dočekala kao bend budućnosti. Ipak prodaja ploča nije bila srazmerna svim hvalospevima koji su zatrpavali bend. Ključni čovek i autor skoro kompletne Hanoi Rocks diskografije Andy McCoy nije dozvolio bendu da spava na lovorikama /valjda je shvatio da i sam Cezar to nije radio/, već ih je neumorno terao na rad. Treći album koji su objavili te 1983. bio je ultimativno remek delo njihove produkcije, a što će budućnost pokazati, to je bio i jedan od omiljenih albuma tada rastućih L. A. muzičara. Taj četvrti album na kome McCoy i Monroe reklamiraju satenske sakoe zvao se »Back To Mystery City«. U taj misteriozni grad se ulazilo preko zaista furioznih i nadasve čudnih »Strange Boys Play Weird Oppenings«, »Malibu Beach Nightmare«, »Mental Beat« i drugih. Na toj ploči Hanoi Rocks su uveli još jedan elemenat po kome su postali opšte prihvaćeni. . . polifono pevanje. »Malibu Beach. . .« je postala uzdanica njihovih nastupa, a balada »Until I Get You« je konačno naterala kupce u prodavnice, te su Hanoi vrlo brzo došli do visokih pozicija na Engleskoj Top listi.

Posle tog albuma je probijeno još jedno tržiše, Hanoii su postali veliki u Japanu, koji je i posle raspada

benda ostao veliko tržište prvenstveno za Michael Monroa. Japanci su ih prvobitno dočekali kao »teenage—band«, a tek posle koncerta su shvatili šta ih je snašlo. Nakon četiri albuma pošto su ideje malo presušile, Rocksi su na trijumfalnim nastupima u Marquee klubu snimili materijal za dupli živi LP i za koncertnu video kasetu. »All Those Wasted Years« /naziv nikako ne odgovara njihovim vrednostima/ je održao pažnju javnosti, a mali Finski izdavač »Johanna« se obogatio preko noći. Konačno je svima bilo jasno kakav potencijal i kakvu snagu imaju Hanoi Rocks. Sve je bilo spremno za veliki proboj koji je bio u izgledu jer su Rocksi napokon došli do ugovora sa velikom disko kućom CBS. Ipak i taj transfer nije protekao bez problema o kojima priča Monroe: »Ova kuća sa kojom sada imamo ugovor, htela nas je još pre nekoliko godina, ali preduslov je bio da promenimo stil. To nije dolazilo u obzir. To je značilo da ne razumeju bend i da su zainteresovani samo za pravljenje para. Odbili smo ih. Kasnije su shvatili da smo mi više od jednog heavy metal benda, da smo rock grupa sa sopstvenim zvukom, sa sopstvenim stilom. Kao što sam rekao o izgledu nikad nismo vodili preterano računa, mi smo takvi, tu nema laži. Ponekad disko kuće rade sa bendovima koji poseduju samo izgled. To je pogrešno i u startu osuđeno na neuspeh. Ako pokušavaš da budeš nešto što nisi to neće funkcionisati. . . jer to nisi ti. . . tvoja ličnost što je najvažnija stvar koju poseduješ i to treba da iskoristiš odavde, iz srca«.

To što je njima izlazilo iz srca bila je izvanredna muzika koja se čula i na njihovom petom studijskom albumu »Two Steps From The Move«. Za prvi singl sa tog albuma bila je izabrana obrada John Fogertyeve klasike »Up Around The Bend« za koju je urađen izuzetan video spot, koji se nenormalno vrteo po američkim kanalima jer je CBS imao nameru da od Hanoi Racksa stvori veliki internacionalni bend. Ta namera je počela da se ostvaruje leta 1984. kada su Rocksi kao jedan od prvih većih bendova zajedno sa Pretty Maids posetili Poljsku, a potom su održali i uspešnu Evropsku turneju. Ipak jedini živi zapis koji je ostao iz te godine je album »Rock 'N' Roll Suicide — Live In Poland«. Krajem 1984. Hanoi Rocks su otišli u Ameriku na prvu samostalnu turneju koja je na žalost kratko trajala. Jedne besane noći sa žurke su krenuli Vince Neil, Razzle i još neki ljudi u polupijanom stanju. Vince nije mogao da kontroliše kola, a to je glavom platio Razzle. . . baš u trenutku kada se njihov drugi singl »Don't You Ever Leave Me« pojavio u američkim prodavnicama. Razzle ih je tog januarskog jutra napustio zauvek. Dalji rad je za njih izgubio svaki smisao, te je Mc Coy odlučio da raspusti bend. Posthumno se pojavilo mnogo kompilacija tipa »Best Of. . ., »Live and Best« itd.

Nakon raspada benda prvi su se oglasili Nasty Suicide i Andy McCoy sa projetkom nazvanim Cherry Bombz u kome je pevala divlja i temperamentna Anita Chellemah. Na nesreću Cherry Bombz su uprkos neskrivenom potencijalu i energičnim nastupima završili karijeru sa jednim albumom i koncertnim maxi-singlom, te sa poluhitom »Hot Girls In Love«. Inače Cherry Bombz iz tog perioda se pojavio u spotu Samanthe Fox »Do You Wanna Please Me«. U isto vreme sreću su oprobali Sammy Yaffa sa svojim projektom Jetboy sa kojima je objavo jedan album na kome je on svirao /Jetboy su ove godine objavili i drugi LP »Damned Nation«/. Michael Monroe je početkom 1988. objavio svoj prvi solo LP »Nights Are So Long« koji je dostigao neki simbolični tiraž ali je ipak Michaelu omogućio da napravi manju turneju i da potvrdi svoj status u Japanu. Njegov pravi »come—back« je načinjen 1989. kada je izdao LP »Not Fakin It« sa koga je skinuo čak dva hit singla: »Dead, Jail Or Rock'N'Rol« i »Man With No Eyes«. Publika je tada ipak više pažnje obratila na Michaela zbog čoveka koji je podvriskivao prateće vokale — Axl Rosea, koji se i pojavljuje u spotu »Dead. . .« nego na samog Michaela, što je krajnje uvredljivo jer su svi današnji pevači počevši od gore pomenutog pa do Sebastiana Bacha pominjali Monroea kao jednog od najvećih uzora. Za današnji revival Hanoi Rocksa pogotovu u S. A. D. najzaslužniji su sigurno Guns 'N'Roses koji su na svojoj nezavisnoj etiketi »Uzi Suicide« objavili sve albume njihovih uzora. Iako ih ljudi tek sada otkrivaju a novine veličaju, Monroe odbija bilo kakvu tezu o reudinjenju: »Mi smo svoje odsvirali, da nas ona nesreća nije dotakla ko zna gde bismo sada bili. Uostalom sada je svako od nas zauzet svojim projektima«.

Prošle godine Nasty Suicide je oformio novi bend — Cheap 'N'Nasty i sa njima je objavio album »Beautiful Disaster« koji je odlično prošao u Engleskoj. Monroe je ujedinio snage sa neuništivim i nepredvidivim Steve Stevensom kao i sa starim kompanjonom Sam Yaffom. . . rezultati se očekuju. . . a Hanoi Rocks i dalje žive među nama mada u nekim drugačijim oblicima /videti kompletnu novu L. A, scenu i bendove tipa Dogs D'Amour itd./. Don't you ever leave us. . . Hanoi Rocks.

David Vartabedijan

SKID ROW

...l Bolan — Atlantic Records

RACHEL BOLAN
CHAIN GANG'S PSYCHOTHERAPY

SUPER EKSKLUZIVNO!

U svetu ima puno ludih spojeva, ali naša JADRANKA JANKOVIĆ i momci iz grupe SKID ROW su definitivno najgori i najluđi! Ova mlada, luda, neobuzdana, bučna i hiperaktivna stvorenja srela su se u mirnom nemačkom gradiću Hannoveru i potpuno mu poremetila vekovni mir, sreću i blagostanje i to baš uoči Božićnih praznika! Basista RACHEL BOLAN, potpomognut SEBASTIANOM BACHOM, rešio je da, u ekskluzivnom intervjuu za »HARD METAL«, bude brutalno iskren i otkrije sve frke kroz koje je Skid Row prolazio, prizna svoju »mračnu« prošlost, uvede termin »avionske religije«, zaroni u Sebastianove tajne, smisli osvetu za svoje bivše profane i uz sve to, još i da vam pokloni ovu unikatnu, fenomenalnu, svilenu i originalnu Skid Row jaknu! S obzirom da je Rachel pod konstantnom psihoterapijom, a Jadranka tek puštena iz bolnice, ovo verbalno zlo se stvarno nije moglo ni sprečiti, ni kontrolisati!

red sâm kraj prošle godine, umalo krenuh »ste-
penicama ka nebu, auto—putem ka paklu«, jer
poznatoj novosadskoj piceriji pojela picu sa **ot-**
n pečurkama i bukvalno je bilo ono Cooperovo
on runnin' thru my veins. . .« tj. »Pune mi vene
a«. Međutim, **ni Bog nije bio tako lud da me uz-**
a me **»samo«** smestio u Infektivnu kliniku u **Be-**
lu, gde su me mučili surovom dijetom i odvrat-
nfuzijom, pa sam načisto povilenila. Ipak, jedna
mi je pomogla da prebrodim one odvratne mirise
»Operation Mindcrime« bolnice — zakazani in-
sa grupom **Skid Row,** koja me čekala na samom
u **Nemačke.**

ećna, ali mrtvački bleda i s šest kila manje, izašla
z proklete ustanove dva dana pred **Skid** koncert i
-u saznala da su svi letovi za **Nemačku obustav-**
zbog švapskog političkog stava prema **Srbiji.**
na štajgu i saznah da ne idu **ni vozovi. Ni auto-**
A autom nema teorije da stignem na vreme i to u
over koji je skroz gore kod **Holandije! Holandi-**
a da, **kako** se ranije nisam setila.

ksista koji nas je vozio od amsterdamskog aerod-
do železničke stanice postavio je svetski rekord,
e i ja smo uleteli u voz za **Hannover** koji je već
pokretu i bilo kako bilo, tek stigosmo u luksuzni
tačno pola sata pred intervju sa **Sebastianom** i
elom!

ERY SPECIAL THANX TO: Sebastian Bach,
hel Bolan, Rob Affuso, Dave »The Snake« Sa-
Scotti, Hill, Scott Mc Ghee, Todd Mackler,
l Korzilius, Mary Hooton, Fun Cheung and Ali
ndy. You ARE the kings of the world, so when
kingdom come, don't forget us!

ako ludog i nezaboravnog tipa kao što je gospo-
ach stvarno je **teško** iznenaditi, al' ovoga puta je
ispred mene razrogačenih očiju i otvorenih us-
moćan da bilo šta progovori. »To sam ja, **Baz,**
me se?« »Čoveče, zar nije u **Jugi** rat, zar nisu
i zabranili vašim avionima da sleću, zar. . . Jao,
a ličiš! »Videla bih tebe da si zadnje tri nedelje
o k'o ja!« odgovorih i objasnih mu sve ono što
ravo pročitali. »Čoveče, **gora si od mene!«** sme-
Sebastian. »Kad' ti nešto naumiš, **ništa** te ne mo-
rečiti! Jao, šta je ovo? **»Hard Metal«?** Čoveče,
izgleda! Gle, evo mene na posteru! Ju na šta li-
Dušo, hoću da me pretplatiš na **»Hard Metal«,**
da imam **svaki** broj ovog lista, bez obzira da li
ni u njemu ili ne! Vidi, **»Readers Poll«!** (odušev-
aca) **Čoveče, oduvek sam se palio na »izbor či-**
a«! Kad' me čitaoci izaberu za pevača godine,
znam da stvarno vredim — uvek mi je više zna-
jihovo mišljenje, nego mišljenje sto jebenih kri-
!« Jesam li vam ikada rekla da je **Baz veliko dete**
kad' jednom otvori usta, **nikada** ih ne zatvara?
am prilike da se u to i sami uverite! »Molim te,
te, molim te, reci mi: ima li nas među prva tri?«
oran je **Baz.** »Rezultati još nisu gotovi. . .«
n da imaš uvid u do sada unešene kupone — je l'
anse da **pobedimo** u nekoj kategoriji? **Ko vodi?«**
znaš da to ne mogu da ti kažem!« »Molim te, re-
barem ko je u igri za prva tri?« **»Metallica, Guns**
ses i vi. . . ali kuponi se još unose, ne znam šta
i na samom kraju!« **»Metallica i Guns N'Roses**
ol i biće mi drago ako oni pobede — zaslužili
li. . . (smeh) **Tako bih voleo da i mi pobedimo u**
kategoriji, to mi užasno puno znači! Užasno!
avaš da ćeš mi poslati **»Hard Metal** sa rezultati-
Obećavaš? Hvala unapred. . . Jao, stvarno bih
da budem **prvi** u nekoj rubrici! Ili bar **treći** u
etalnijem pevaču«. . .« »Izgleda da ćeš biti
eksepilniji metalac« »Ma, to mi nije tol'ko važno
slim, važno mi je, al' »pevač i bend godine«. . .
Row fanovi u Jugi, učinite me srećnim, glasajte
s, zaslužili smo! (smeh) Čoveče, samo nek' bu-
šteno, nek ' pobedi **onaj** za koga su glasali! Jao,
u dok dočekam rezultate! **Jebeš novinare, fano-**
mi sve, njihova reč mi je zakon! Daj Bože da u
nu budemo prvi ili među prva tri!«

esam li vam ikada rekla da je **Bach** i **veliki prija-**
više nego **tolerantan kolega?** Evo i dokaza:
razmišljao sam nešto — sa **svima** od nas si do
pričala, sem sa **Rachelom.** . . On je napisao sve
e i sve pesme za **»Slave To The Grind«** i sem to-
je jedan od osnivača **Skid Rowa,** pa mislim da
pošteno da ovoga puta pričaš sa njim. Nemoj

Skid Row — Atlantic Records

da misliš da te odbijam, al' ja sam **toliko puta** pričao za novine, a **Skid Row je bend, a ne Sebastian Bach** i **mnogo** bi mi značilo ako on sada priča! Stvarno! Ja sam ionako na naslovnoj strani i posterima, a **Rachel** je još bolji od mene za intervju!« **»Slažem se s tobom, al' zlobnici će onda da kažu da si me otkačio za intervju, a ja izmislila ovaj izgovor.** . .« »Ko je. e zlobnike! Evo, slikaćemo se zajedno sa **»Hard Metalom«** i napisaću autogram samo za čitaoce, pa ako i **posle toga** ne budu verovali. . . Šta te briga za budale i zlobnike — **nek' leče komplekse negde drugde, nek' čitaju ozbiljne novine ako ti ne veruju!** 'Ajd' da postavimo face tako da nam se ne vide podočnjaci, ha, ha, ha! Je l' može ovako? Ptičica!« (rezultat ovog slikanja naći ćete negde na ovim stranama — **prim. J. J.)**

»Znaš šta: idi se ti sad' lepo ispavaj, pa dođi popodne i zovi **Rachela** s recepcije. Dolaziš večeras na koncert? Super, nadam se da ćeš **uživati** u svirci! Ćao, vidimo se u hali!«

SLAVES AND MASTERS

Rachel i ja smo se našli kod velike, okićene jelke i krenuli ka hotelskom baru. Dok je on sa zanimanjem prelistavao **»Hard Metal«** i naručivao kafu, ja sam se zabavljala posmatrajući face bogatih **Švaba** koji su zgranuto gledali mršavog momka duge crne kose, sa tamnim cvikerima i minđušom—lancem od **nosa** do **uva**. I to još sa **lobanjicama!**

Rachel, očigledno **oguglao** na ovakve reakcije, povratio se iz jutarnjeg tj. popodnevnog mamurluka gutljajem kafe, otkrivši pritom svoju novu, prelepu tetovažu **škorpije** koja se šepurila na gornjoj strani njegove desne šake.

»Čoveče, **Snake** i ostali još uvek spavaju, jer smo putovali cele noći s jednog na drugi kraj **Nemačke.** Tempo ove turneje je dosta naporan, jer obuhvatamo **skoro sve** gradove u kojima fanovi žele da nas vide, a razdaljine između pojedinih mesta su **popriličimage.** . . Za sada prolazimo dosta dobro, s tim što smo ovde mnogo manje popularni nego npr. u **Švedskoj** i **Holandiji** — trebaće nam još jedan album da učvrstimo svoje pozicije u **Švabiji.** . .

★ **Kol'ko zna, ovo vam je treća evropska turneja, al' prvi put ste zvezde večeri!**

Rachel — Status zvezde večeri nam, sem lične satisfakcije, donosi i čitav niz **novih** odgovornosti — moramo da brinemo o reklami, prodaji karata, tonskim probama. . . Ali neka, ne žalimo se — biti zvezda večeri je zaista **lep osećaj,** pogotovo kada znaš da ti šou sad'traje **puna dva sata,** dok smo kao predgrupa svirali maksimalno **45. minuta!** Sve ovo je cool — izlazimo na binu kasnije, sviramo duže, i, što je najvažnije, znamo da su ljudi došli da gledaju i čuju baš **Skid Row!**

Kada smo bili predgrupa **Gans N'Rosesu** i **Mötley Crüe, 10%** je činila naša, a **90%** njihova publika — sada je tih **90%** naše. . . (krajnje zadovoljna faca — **prim. J. J.).**

★ **Pravo da ti kažem, da sam ja neki kult bend nikada vas ne bih uzela za predgrupu, jer ste ne tendencijom, već kvalitetom svirke u stanju da »maznete šou« bilo kojoj zvezdi — uostalom, gledala sam kako to radite Mötley Crüe!**

Rachel — Hvala ti na komplimentu (smeh) al' to nam baš i ne ide u prilog, zar ne? **Mislim, mi nikada nismo namerno »minirali« bend kojem sviramo kao predgrupa, ali smo se zato uvek trudili da damo sve od sebe da odsviramo što bolji koncert i dignemo publiku na noge!** A stara je istina da se zanat nabolje **»peče«** kada sviraš nekom kao predgrupa i time se, automatski, **konstantno boriš za sebe!**

★ **Zlobnici će sad' reći da ti se uvlačim, al' ja sam i javno (u »Hard Metal« recenziji) priznala da je »Slave To The Grind« jedan od najboljih albuma koje sam ikada čula!**

Rachel — Hvala ti, i ja se veoma ponosim njime!

★ **A isto tako sam napisala, a tebi sad' u lice to priznajem, da sam očekivala da ćete, nakon »Skid Row« albuma, napraviti »mlaku, nezanimljivu i komercijalnu ploču« i prodati se!**

Rachel — Mnogi ljudi su se iznenadili **»Slave To The Grind«** albumom, jer su, poput tebe, očekivali **kopiju prvog albuma** na kojem bi bile samo komercijalne pesme tipa **»I Remember You«** — mislili su da ćemo ići **na sigurno** poput gomile novih bendova na današnjoj sceni. Međutim, mi smo se maksimalno trudili da izbegnemo ponavljanje i pisali smo pesme **iz srca**, ne razmišljajući o **poslovnim** aspektima celog projekta, niti o tome šta će nam reći ljudi iz diskografske kuće! Duboko u sebi smo znali da disko—kuća sigurno ne želi **»Slave.** . .« album i da se sigurno nada gomili **»18 And Life«** pesama! Ali, rešili smo da uradimo po svome. . .

Pazi, ja sam ponosan i na debi-album i stojim i stajaću iza svake njegove pesme do sudnjeg dana, ali mi smo morali da napravimo drugačiji album jer nismo želeli da nas uvrste u pop metal bendove, pošto mi to i nismo!

● **Mogu samo da zamislim pod kolikim ste pritiskom bili da napravite krajnje komercijalnu ploču ako ni zbog čega drugog, a ono zbog ogromnog tiraža i svetskog uspeha prvog albuma!**

Rachel — Moram da ti priznam da smo **stvarno** bili pod **velikim** pritiskom — diskografska kuća nam je, na izvestan način, stavila nož pod grlo i u početku smo se **užasno** brinuli zbog cele situacije! Pisali smo pesme koje su bile dobre, ali im je **nešto** nedostajalo i jednog dana sam rekao **Snakeu:** »Znaš« **šta** ovde fali? Ona naša **glad** i **»Don't give a fuck!« (»Baš nas briga!)** fazon!«

Po prvobitnom planu **»Slave. . .«** je trebao da bude izdat u **decembru '90 godine,** što znači da su nam bila data samo **četiri** meseca da ga napišemo, snimimo i produciramo! Taj pritisak je ostavljao traga na nama i našim pesmama, jer smo za pisanje prvog albuma imali **svo vreme ovoga sveta,** a za **»Slave To The Grind«** samo sto dvadeset dana! Sazvali smo sastanak benda i odlučili da najpre snimimo pesme koje se **nama** svidaju, pa tek onda brinemo šta će ljudi iz diskografske kuće reći!

Najcrnje je to što kako **»Slave. . .«** postaje sve uspešniji, tako ga i face iz disko-kuće **naprasno** sve više vole i vole! (smeh)

GET THE FUCK OUT!

● **Moja omiljena pesma na albumu je »Get The Fuck Out«, u kojoj su očigledni punk uticaji. . .**

Rachel (smeh) — Priznajem, ja sam **kriv** za to!

● **A u toj pesmi postoji stih: »You ain't my old lady and you ain't a tattoo. . .« (»Ti nisi moja stalna riba, a nisi ni tetovaža. . .«) Šta podrazumevaš pod »tetovažom« — grupi-ribu, devojku za jednu noć?**

Rachel — Pazi: cela priča te pesme potiče iz jednog **istinitog** događaja, vezanog za jednog našeg roudija koji je, **najblaže rečeno, nestašan sa ženama.** (smeh) On bi maznuo ribu iz publike **samo za jednu noć** i ujutro bi svaka od njih odjednom postala mazna i prisna, s namerom da postane njegova **stalna** devojka. Naravno, on se nije dao zajebati i svaku bi otkačio na ovaj ili onaj način.

Pošto nam je često pričao svoje dogodovštine, tako je bilo i u **Birminghemu (Alabami)** — ja sam, nakon koncerta, ušao u garderobu pevušeći novu melodiju koja mi se motala po glavi i baš u tom momentu, roudi se žalio **Basu:** ». . . I ujutro se prilepila za mene i davila me, pa sam morao da joj otvorim vrata i kažem: **»Marš napolje iz moje sobe!« (»Get The Fuck Out!«)** Ta rečenica je idealno »legla« na refren kojeg sama pevušio, »upalila mi se sijalica« i tako je nastala pesma!

A ono što sam u pesmi hteo da kažem je da ta riba nije **toliko bliska** sa njim kao njegova stalna devojka, niti mu je **»ušla pod kožu« kao tetovaža,** kapiraš«?

»Get The Fuck Out« je više napisana kao šala, nego kao muško-šovinistički stav prema ženama, jer kada bi upoznala tog roudija i videla **kakav** je on tip, shvatila bi da samo od njegovih rečenica može da se napiše **deset** pesama u **jednoj** sekundi! A tek od njegovih avantura. . . (umire od smeha).

● **Za razliku od »Get The Fuck Out« koja je šaljiva i vesela, »Quick-sand Jesus« je duboka i melanholična; stekla sam utisak da se njome pitaš treba li verovati u Boga ili ne. . .**

Rachel »Quicksand Jesus« u stvari govori o veri u **Boga** i u dobru i u zlu. Kada smo počeli da pišemo materijal za **»Slave To The Grind«,** počeo je rat u **Zalivu** i sve loše stvari su isplivale na površinu! Mnogi su ginuli i tad' se pojavila sumnja da l' uopšte ima **Boga** i da li treba **verovati** u njega? E pa treba, **jer Bog te ne može čuvati samo u lošim danima, pustivši te da ga zaboraviš u dobrim. . .** Ja sam tad' bio u jako čudnom stanju, jer su mi mnogi prijatelji bili u ratu i nisam znao da li su živi; svugde je vladala ratna psihoza. . . Mislim da ti, nažalost, možeš da me razumeš kada ti opisujem to emocionalno stanje, zbog **svega** što se sada dešava u **Jugoslaviji.** . . Znaš, prekjuče je jedan Yugo-fan došao iza scene da nam traži autogram i rek'o nam je

da je »Quicksang Jesus« idealna pesma za stanje u Jugoslaviji... Bio sam i srećan i tužan čuvši njegov komentar — **srećan što sam vam pesmom postao bliži, tužan zbog rata**...

Znaš, bio sam klinac kad' se **Vijetnamski rat** završio (bar se nadam, jer nemam pojma s istorijom!) i sećam se da je moj rođeni brat punio tada **osamnaest godina** i trebao da ide u rat, pa je bila čitava frka u kući zbog toga. Srećom, rat se završio i nije morao da ide. E to je, sve do **Zalivskog rata**, bio moj **najbliži** susret sa ratom i možeš da zamisliš **kako** sam se osećao kad' su prijatelji počeli da mi ginu po pustinjama! **(krajnje tužna faca).**

Deo tog bola i tuge preneo sam u muziku i zato je **»Quicksand Jesus«** emocionalna i melanholična pesma... Njome sam hteo da kažem da **non-stop** moraš da veruješ u **Boga** ili nešto, inače ćeš totalno propasti! Ne smeš da budeš jedan od onih »avio-vernika«.

● **Avio-vernika?**

Rachel — Ja taj fenomen nazivam **»avionskom religijom«** — znaš ono, kad' avion počne da »propada«, ti počneš da se moliš: **»O Bože, pomozi mi!** Ići ću u crkvu svake nedelje, davaću priloge, okačući ikone, samo da ovaj avion sleti kako treba!« A kad' avion sleti, **ode vera** i tip ponovo postaje ateista! (smeh)

U prvom delu pesme nalaze se stihovi **»She caught the melting sky... Behind the acid rain...«** (»Dotakla je istopljeno nebo... Iza otrovnih kiša...«) koji mogu da navedu slušaoca na zaključak da je to negativna pesma, al' nije, već govori o tome da **treba čuvati veru**, a ne gubiti je, inače ćeš biti totalno izgubljen...

● **Znaš, ti i Snake ste toliko iskreni u nekim pesmama, toliko ste otvorili dušu, da se verovatno osećate kao »goli« pred slušaocima...**

Rachel — Ponekad se zaista osećam **ogoljeno**, jer jedini »amortizer« koji stoji između mene, **stihova** i publike je **Sebastian**, koji mora da ih shvati, doživi i reprodukuje, a on to zaista odlično radi!

Mislim da su **Mötley Crüe** u **»Home Sweet Home«** napisali: **»My Life Is Like An Open Book«** (»Moj život je otvorena knjiga«) i to najbolje simbolizuje ono što ja osećam! **Što više pišeš, to se više otvaraš pred ljudima i oni te sve bolje poznaju!**

Ja nikada nisam ni želeo da se sakrivam od ljudi u svojim pesmama, što će ti **Snake** najbolje potvrditi — ponekad se čak pojavljivao problem moje **brutalne iskrenosti** prema ljudima! I u privatnom životu sam veoma iskren, što se nikada ne završi dobro — pogotovo kad odem u **Los Angeles**, gde su svi isfolirani i gde je sve što radiš »super, cool, in«...

Sve u svemu, trudim se da **obema nogama** čvrsto stojim na zemlji i ako se kroz pesme tipa **»Quiksand Jesus«** totalno razgolitim pred ljudima, mislim da je to ipak O.K.

● **Slažem se sa tobom, ali mislim da se iskrenošću ipak više gubi nego dobija — znam to iz vlastitog iskustva!**

Rachel — Teško je reći **šta** i **koliko** gubiš, a kol'ko dobijaš... Znam dosta ljudi koji se bukvalno **provlače** kroz život — oni su večito nasmejani, grle se i ljube sa svakim, njima je uvek **sve super**... **Čoveče, nikada ne bih mogao da budem takav! Nikada!**

Činjenica je da tu i tamo moram da nabacim poneki lažni osmeh kad srećem ljude iz posla, a činjenica je i da ne glumim mrguda, nekog »lošeg punk frajera« — jednostavno, **ponašam se onako kako osećam! Ko je dobar sa mnom, i ja sam s njim, ko je loš sa mnom, ja sam pet puta gori!**

Znaš šta je interesantno? Uvek mogu da **»namirišem«** foliranta i lažova — imam neko »šesto čulo« za to! (smeh)

Stvari su vrlo jasne — il' ćeš biti moj prijatelj, il' nećeš i zato odmah »stavi na karte« na sto, pa da obojica znamo **na čemu smo!**

Iskrenost je zajednička osobina svih članova Skid Rowa — možete je zapaziti u našim pesmama, na našim koncertima, u našim intervjuima, ali pravim kao što je ovaj, a ne izmišljenim ili prepisanim! Mislim da nas fanovi najviše vole baš zbog te iskrenosti, a oni koji nas mrze, oni nas stvarno mrze — **sredine nema!** (smeh)

Do sada sam samo sretao fanove koji ili misle da smo super ili totalno sranje — ne verujem da postoji neko ko misli da smo O. K.! (smeh)

KING OF THE WORLD

★ **Koje su tvoje omiljene pesme na »Slave...« albumu?**

Rachel — Definitivno **»Quicksand Jesus«**, pa **»Riot Act«**... **»Riot Act«** volim zbog toga što oslikava mržnju prema školi i govori o svim onim sranjima kroz koja sam prolazio kad' sam bio učenik.

★ **Na primer?**

Rachel — Zvati se **Rachel** (što je žensko ime u Americi — **prim. J. J.**), imati **dugu** kosu i nositi minđušu od **nosa** do **uva** nije baš preporučljiv imidž za učiteljevog ljubimca! (smeh)

Sem **»Riota«**, volim i **»Psycho Love«**... U stvari, ne postoji pesma na **»Slaveu...«** na koju nisam ponosan, al' kad dođe do žive svirke, »sveta trojka« mi je **»Psycho Love«**, **»Riot Act«** i **»Quicksand Jesus«**! Ti tačno možeš da vidiš kako ljudi **razmišljaju** o onome što pevaš i uživljavaju se u filing pesme, a ne skaču zbog dobrog ritma pesme ili **Sebastianovog** poziva da dignu ruke gore, ne obraćajući uopšte pažnju na ono što se u pesmi govori!

Ono što me posebno impresionira je činjenica da ovim pesmama **uspevamo** da nateramo ljude da zavire u same sebe i zamisle se nad svojom sudbinom.

★ **Drago mi je što ste napravili ovakav album i time se nasmejali u lice novinarima koji su otcenjivali Skid Row zbog Sebastianovog izgleda i samo čekali kad' ćete se zaje ati!**

Rachel — Meni je **još draže**, jer smo znali da većina novinara samo čeka da se sapletemo, padnemo u **provaliju** i molimo za pomoć, a oni bi stajali okolo i **uživali** u našoj nemoći! Mislim, čak i da smo pali ovim albumom, to bi bilo isključivo zbog naše greške, a ne tuđe!

★ **U pesmi »Slave To The Grind« ste se, na vrlo mudar i sofisticiran način, cinično podsmehnuli svim tim zlobnicima, zar ne?**

Rachel — U pravu si, a pesma se **itekako** dotiče njihove prosečnosti, iskompleksiranosti i uobraženosti. Njome smo rekli jedno veliko **»jebite se!«** industriji ploča u kojoj su nas svi, na izvestan način, pokušavali da skenjaju, ali su se zajebali, jer mi u **Skid Rowu** skoro uvek radimo ono **što hoćemo!**

Međutim, **»Slave To The Grind«** govori i o nama i poslovima kojima smo se bavili pre nego što smo postali **Skid Row**. Znaš onaj stav koji većina zauzima: »Ja sam tvoj **šef**, **bolji** sam od tebe i mogu da ti radim **šta god hoću!«**? E taj stav me je oduvek nervirao, jer za mene su **ljudi** — **ljudi** i trebali bi da budu tretirani **kao ljudi!**

Isto tako, uvek sam verovao da ako ne voliš ono što radiš, trebaš da radiš nešto drugo! I zato sam napisao stih: **»Ne možeš da budeš kralj sveta (na vrhu), ako si rob fizikalac«** (**»You can't be king of the world, i you're slave to the grind«**). Ako se izdigneš od svoje okoline, **nikada** više nećeš biti pseto i isplivaćeš na površinu — zato moraš stalno da guraš sebe unapred!

Mislim da čovek dobrim delom drži svoju sudbinu u **svojim** rukama i šta god da odabereš, kojim god putem da kreneš, odluka je **tvoja** i izbor je **tvoj! Ukoliko želiš da budeš ispred svih, moraš da se boriš za to, jer Bog ti neće tek tako baciti uspeh pred noge!**

★ **Znam na šta misliš — svako do nas je, u jednom periodu svog života, radio posao koji ne voli samo da bi opstao!**

Rachel — Da, čoveče! Kad' smo se **Snake** i ja sreli, noću smo svirali po klubovima, a danju radili obične poslove. Ja sam čak radio na **dva** mesta — raznosio sam neke muzičke novine po kućama, a onda išao u prodavnicu instrumenata gde smo **Snake** i ja prodavali gitare.

Svakog, ali apsolutno svakog dana smo kukali: »Čoveče, **moramo** da se izvučemo iz ove rupe! (smeh) **Moramo da potpišemo ugovor i izdamo ploču!«** **Nije nam bilo lako, al' nas je ta situacija i terala napred** i »čeličila« nam ličnost! Mislim, ima ljudi koji su dosta toga postigli zahvaljujući **bogatoj porodici** il' **sreći**, al' smatram da je **mnogo vrednije** postići nešto znajući da si zaista **grizao** za to!

★ **Album »Slave To The Grind« će se svideti mnogim ljudima, ali će vam, isto tako, pomoći da izgubite neke dosadašnje fanove...**

Rachel — Svestan sam toga, ali ne možemo da zadovoljimo baš **svaku osobu na ovom svetu! Da smo to hteli, mi bi bili komercijalan pop bend, a ne rock grupa!**

Tom Hamilton (basista grupe Aerosmith — prim. J. J.) dao mi je najbolji savet u životu, koji glasi: **»Kad pišeš pesmu, napiši ono što ti prvo padne na pamet i u devet od deset slučajeva, ljudi koji je slušaju složiće se sa tobom i prihvatiti pesmu! Jer, nema apsolutno nikakve razlike između tebe i ljudi koji slušaju tvoju muziku!«** I **Tom** je **itekako** u pravu!

Ja sam uvek govorio da je jedina razlika između nas i naše publike u tome što smo mi na, a ona ispred bine! Mi u **Skid Rowu** smo prošli kroz **identična** sranja u životu kao i naša publika! Npr. i **mene**, i **tebe**, i ove **fanove** što čekaju ispred hotela za autogram, svi ovi **»normalni** ljudi gledaju **prezrivo** i **popreko** zbog duge kose, načina na koji smo ubučeni, minđuša, prstenja.

Oni (kad' kažem »oni«, mislim na ljude koji gledaju na heavy metal i rock'n'roll uopšte s visine i smatraju da je to divljačka, beznačajna muzika!), **oni bi se iznenadili kad' bi znali koliko nas stvarno veruje u Boga i koliko smo sposobni i inteligentni! Mi možda nosimo iscepane farmerke i iznošene kožne jakne, al' zato smo pametniji od onih u odelima i sa kravatama!**

Evo živog dokaza: imam prijatelja koji se svako veče napije, ide sa nama na žurke, ima dugu, crvenu kosu i minđušu i radi u **»Wall Streetu«**! (smeh) Ozbiljno ti kažem! On je jedan od **glavnih** ljudi na **berzi** i vrlo je **uticajan**, a ti to **nikada** ne bi rekla po njegovom izgledu! Vozi motor, juri ribe, ruke su mu pune prstenja, al' zato ga svi u **»Wall Streetu«** oslovljavaju sa **»gospodine!«** (smeh)

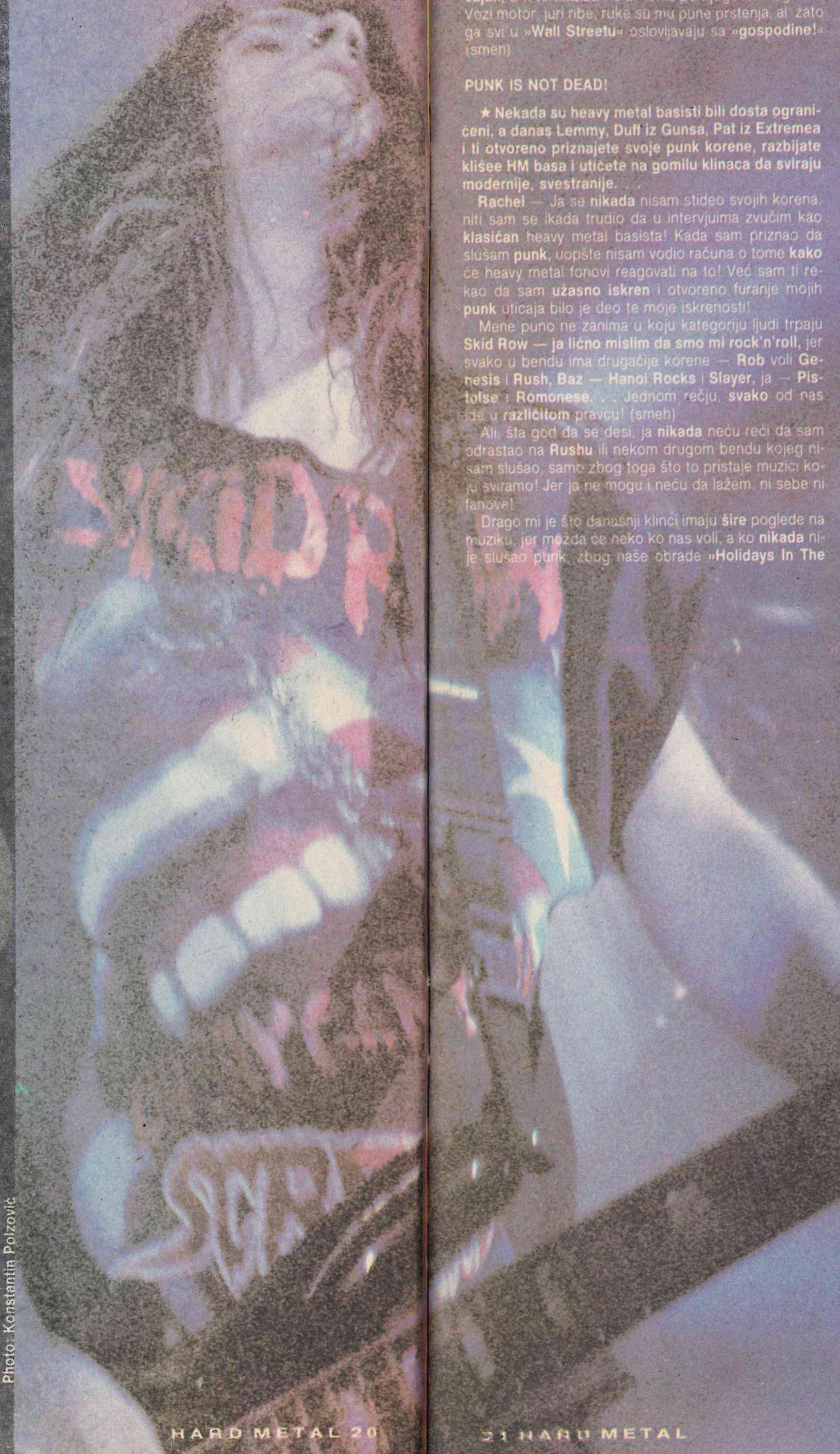

Photo: Konstantin Polzović

PUNK IS NOT DEAD!

★ **Nekada su heavy metal basisti bili dosta ograničeni, a danas Lemmy, Duff iz Gunsa, Pat iz Extremea i ti otvoreno priznajete svoje punk korene, razbijate klišee HM basa i utičete na gomilu klinaca da sviraju modernije, svestranije...**

Rachel — Ja se **nikada** nisam stideo svojih korena, niti sam se ikada trudio da u intervjuima zvučim kao **klasičan** heavy metal basista! Kada sam priznao da slušam **punk**, uopšte nisam vodio računa o tome **kako** će heavy metal fanovi reagovati na to! Već sam ti rekao da sam **užasno iskren** i otvoreno furanje mojih **punk** uticaja bilo je deo te moje iskrenosti!

Mene puno ne zanima u koju kategoriju ljudi trpaju **Skid Row — ja lično mislim da smo mi rock'n'roll**, jer svako u bendu ima drugačije korene — **Rob** voli **Genesis** i **Rush, Baz — Hanoi Rocks** i **Slayer**, ja — **Pistolse** i **Romonese**... Jednom rečju, **svako** od nas ide u **različitom** pravcu! (smeh)

Ali, šta god da se desi, ja **nikada** neću reći da sam odrastao na **Rushu** ili nekom drugom bendu kojeg nisam slušao, samo zbog toga što to pristaje muzici koju sviramo! Jer ja ne mogu i neću da lažem, ni sebe ni fanove!

Drago mi je što današnji klinci imaju **šire** poglede na muziku, jer možda će neko ko nas voli, a ko **nikada** nije slušao punk, zbog naše obrade **»Holidays In The Sun«** ili moje iskrenosti razonovati: »Daj da čujem te **Sex Pistolse**, možda će mi se i svideti!« I ja sam to radio kad' sam bio klinac — čitao sam intervju sa **Gene Simmonsom (basistom Kissa)** u kojem je on izjavio da voli grupu **Missing Persons**. Pošto nisam imao pojma ko su ti, potražio sam njihovu sliku u novinama i ukapirao da su oni new wave, što tada **uopšte** nije bilo moderno! (smeh) Ali, rešio sam da ih ipak čujem zbog **Genea** i oduševio sam se — pogotovo bubnjarem!

Daj Bože da sam i ja nekome idol i da mu »otvaram oči i razvijam sluh«, jer kad' se zatvoriš u sebe i misliš da je samo ona muzika koju ti slušaš najbolja, zaista mnogo toga gubiš! Mislim, ja nisam dovoljno star da bih mogao da kažem da sam iskusan, al' znam da sam bio ograničen, nikada ne bih dogurao do ovog do čega sam dogurao!

★ **Kad' već pričamo o basu — kako uspevaš da non-stop trčiš po bini i istovremeno sviraš bas?**

Rachel — Ponekad mi je baš frka, jer mi se prsti često znoje i vrat basa mi klizi iz ruku, al' vremenom ti to postane **kao disanje** — toliko dugo sviram iste pesme, da **napamet znam svaku notu** i ne moram puno da se skoncentrišem na svirku, bar ne **toliko** da moram **mirno** da stojim!

Ja imam **toliko** energije u sebi da kad bih stajao u mestu i svirao, načisto bih **izgoreo** i poput rakete zleteo kroz krov hale! (smeh) Uvek sam bio hiperaktivan na bini — sećam se kada sam svirao sa **manjim** bendovima po **još manjim** klubovima na **najmanjim** binama na svetu, (smeh) gde bih uletao među stalke i činele, a bubnjar bi me psovao: »Zar ne možeš **bar malo** da se smiriš?!« (smeh)

★ **Prvo da ti kažem, oduvek sam mrzela basiste koji stoje na bini k'o mrtvi!**

Rachel — To je tako dosadno! Ako basista već ima **»mirne«** tendencije, bolje nek' **na vreme** postane studijski svirač! Nek' sedne u studio, odsvira po notama, zaradi trista dolara na sat i to bez znojenja, bez nerviranja, bez obaveze da deli autograme!

Znaš **kako** ja znam da sam dobro odsvirao koncert? Po **bolu** kojeg osećam! (smeh) Ako me bole vrat, leđa, noge, ruke i svi mišići, onda sam **dobro** obavio pos'o! (smeh)

Kao klinac sam obožavao **Genea Simmonsa** zbog promene **pet** kostima i **deset** baseva na samo **jednom** koncertu, make upa, gutanja vatre... Uvek sam se pitao **kako** mu sve to polazi za rukom. Čoveče, ono što bi on pevao i ono što bi svirao na basu bilo je **totalno drugačije**, čak mu je i tajming bio drugačiji! Verovao sam da **Gene** ima **dva** mozga — **jedan u glavi, drugi u šaci! (smeh)**

Paul Mc Cartney je još gori — ona bas linija u pesmi **»Day Trippers«** je **toliko drugačija** od njegove vokalne linije, da se uvek oduševim kad' čujem tu stvar!

● **Boga mi, ni ti nisi tol'ko loš u pevanju — dosta pokrivaš Baza!**

Rachel — Hvala na komplimentu, trudim se!

● **Je l' i ti imaš dva mozga?**

Rachel — Čoveče, nisam siguran ni za **ovaj jedan**, a kamoli za **drugi**! (opšti smeh) Veruj mi da ja pevam spontano, uopšte ne razmišljajući o tome šta mi je bas, a šta vokalna linija!

Ono što je interesantno kod nas je to što **uopšte ne semplujemo pozadinske vokale**, tako da ako ih loše otpevamo — oni su **loši**, ako ih dobro otpevamo — dobri su! (smeh) **Nikada** nismo rekli da imamo dobre pozadinske vokale, jer često se desi da jedan od nas **falšira** (smeh). Sve je to deo žive svirke, a mi ne želimo da nam ona zvuči k'o kompakt disc, niti da izgleda kao da gledate slike — mora biti malo improvizacije, koja često nije namerna, jer ima **razne gluposti** znaju da se dese na bini! (smeh)

Nastavak u sledećem broju

NEVEROVATNO! NEVIĐENO! NEPONOVLJIVO!

Basista grupe **Skid Row RACHEL BOLAN** bio je dovoljno lud da vam pokloni svoju **unikatnu, originalnu, prelepu, crnu, svilenu jaknu,** sa njegovim imenom i logotipom benda na prednjoj i ogromnim **SKID ROW** i zmijurinom na zadnjoj strani jakne! **Jadranka** se šepuri u njoj da bi vi videli kako jakna izgleda, **al' neće zadugo** — već sledećeg meseca jakna će pripasti nekome od **vas**!

Imajte na umu da je ova jakna jedna jedina na svetu i pravljena isključivo za Rachela, koji je još jednom pokazao da ima veliko srce i da mu je itekako stalo do jugoslovenskih fanova!

Devojke — jakna **još uvek** miriše na **Rachelov** parfem... Momci — zamislite kako će vas **juriti** ribe koje vole **Skid Row** kad' vas vide u ovoj jakni! I ne samo to — nagrađenom će biti **objavljena** slika u **»Hard Metalu«**, a omogućićemo mu/joj da napiše **pismo Skid Rowu** koje će im u rekordnom roku biti dostavljeno, zajedno sa njenom/njegovom slikom!

Pa šta više čekate? Odgovorite na ova tri (laka) pitanja, upišite odgovore na kupon i šaljite ga što pre na adresu: **»Hard Metal«, P. P. 90, 11001 Beograd**, s obaveznom naznakom **O Skid Rowu baš sve znam, zato jaknu dobijam!«**

NAGRADNA PITANJA:

1. **Iz koje američke države je grupa Skid Row?**
2. **Koliko se pesama nalazi na njihovom debi-albumu »Skid Row«?**
3. **Rachel je poznat po svojoj minđuši/lančiću od nosa do uva. Na kojoj strani lica mu se ta minđuša nalazi?**

SKID ROW JACKET KUPON

Odgovori:

1. ______________________

2. ______________________

3. ______________________

Ime i prezime ______________________

Ulica i broj ______________________

Mesto ______________________

Imajte na umu da vam je dozvoljeno da pošaljete **što više** kupona tj. pisama, što vam **svakako** povećava šanse za dobijanje jakne, ali **NE ZABORAVITE** da uvažavamo **samo** odgovore koje napišete **na kuponu** — fotokopiran kupon, odgovori bez kupona i sl. biće **izbačeni** iz nagradne igre!

Skid Row su vam namenili još lepih poklona, ali njih čuvamo za **»Readers Poll«** rezultate, zato potrudite se da usrećite **Baza, Rachela, Snakea, Scottija i Roba** i glasajte za njih, ako mislite da su zaslužili!

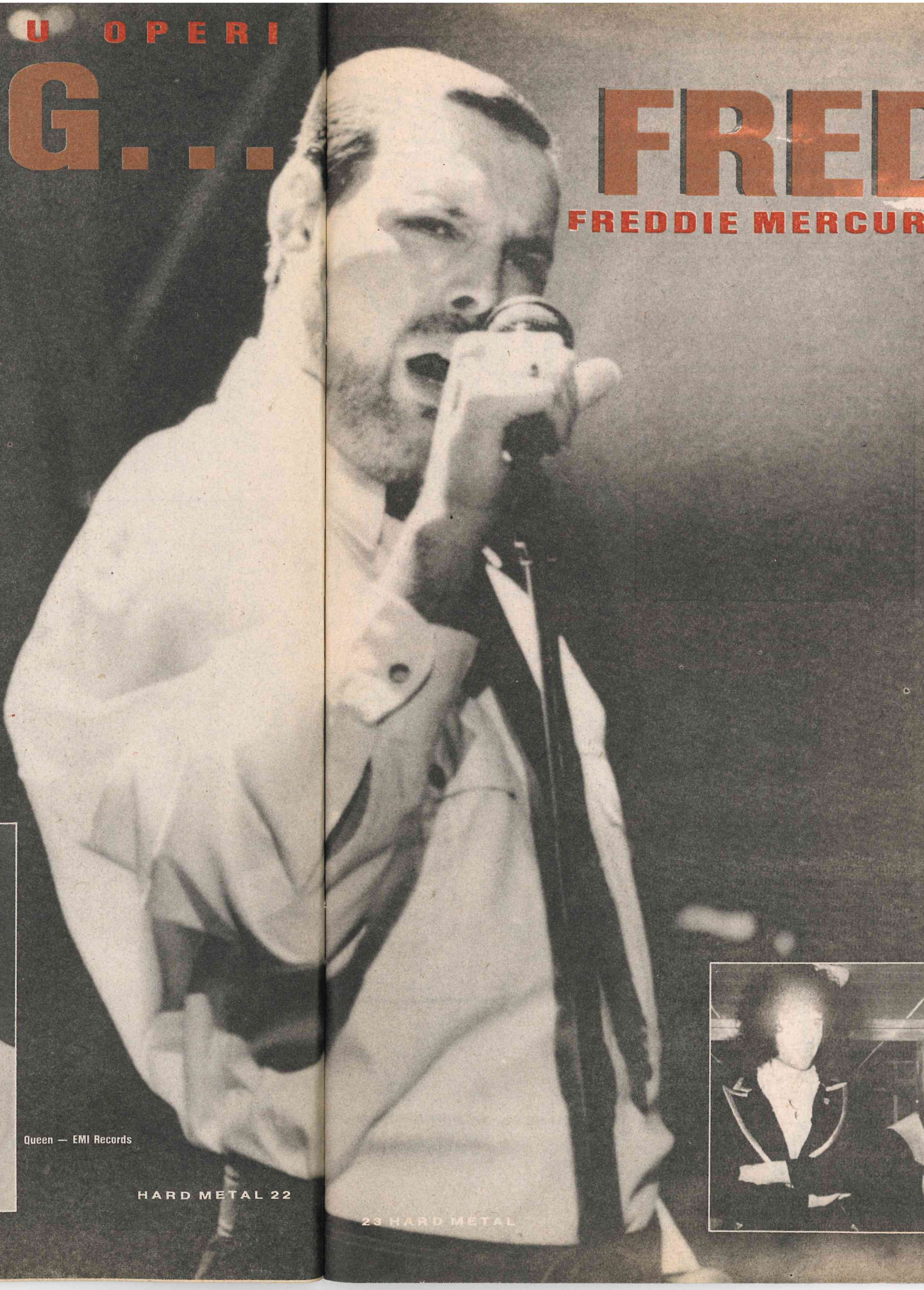
Svi mi iz »Hard Metala« želimo vam puno sreće, a vi ne zaboravite da vas niko ovoliko ne voli i ne nagrađuje kao »Hard Metal«! A sad' trk' na poštu!

POSLEDNJA NOĆ U OPERI

SO LONG... FREDDIE

FREDDIE MERCURY (1946-1991)

Verovatno najopakija bolest dvadesetog veka AIDS, svoje žrtve u ogromnoj meri uzima iz sveta poznatih: umetnika, glumaca, muzičara. Ono što se dugo naslućivalo vezano za bolest frontmana sastava Queen, pokazalo se na žalost istinitim. Fredija više nema. Kontraverzni pevač je otišao na neka druga prostranstva u momentu kada je njegova popularnost u medijskom i komercijalnom smislu, već duže vreme išla stalnom uzlaznom linijom. Ali, Fredijev privatni život, i ako su mnogi u startu skloni da tvrde suprotno, većim delom je ostao obavijen velom tajne.

Po mnogo čemu britanski sastav Queen spadao je u poseban odeljak, savremene rock priče. Da li će se nastaviti sa bilo kakvim zajednikim radom i posle Fredijeve smrti, teško je verovati, bar ne u sličnom pojavnom obliku. Ipak onu posebnost koju su Queenovci imali, bila je vezana za složene karaktere njihovih muzičko-autorsko-intelektualnih osobina, koje su *Roger Taylor, John Deacon, Brian May i Freddie Mercury,* na najlepši mogući način znali da plasiraju kao svoj specifičan sound.

Queen se nikada nisu mogli svrstati u ovaj ili onaj odeljak, i njihovih *16 (šesnaest)* albumskih izdanja ne računajući kompilacije, kao i solistički opus pojedinačnih članova, bila su tipično njihova tvorevina, njihov autorski proizvod. Donekle se može smatrati tačnom tvrdnjom engleskih kritičara, koji su s početka njihove karijere, ono što je band muzički nudio okarakterisali kao *kombinaciju hard rocka i glam uticaja.* I to je u velikoj meri bila ispravna konstatacija. S tim da se band od samih svojih početaka nije libio da eksperimentiše. Netipičan studijski i produkcijski rad, kao i do tada »neviđeno« sklapanje vokalnih harmonija, stvorili su ubrzo od Queena vrlo »prepoznatljiv« band. Kritičari ih, što je neosporno od samog starta nisu mazili, ta tendencija će se promeniti u masovnom obliku tek u poslednjih pet-šest godina (ovde se misli na ozbiljnu kritiku). Zahvaljujući ponajviše svom eksperimentatorskom njuhu, ali i upornom i napornom radu, nijednog momenta ništa ne prepuštajući slučaju, i pravilno pojedinačno raspoređujući posao Queen su od svog *četvrtog,* po mnogima prelomnog albuma *»A Night At The Opera« (1975.),* stalno širili svoju popularnost i uticaj na slušalačku javnost.

Iako se *Taylor* više, a *Deacon* manje uključivalo u posao komponovanja, pravu sliku Queen stila činili su specifični autorski dueli *Mercury-May.* Mayove kompozicije su više naginjale *tvrđem hard stilu,* ili pak tipično *akustičarskim baladama,* dok je *Mercuriev* stvaralački fluid težio *»lepršavoj« i harmoničnijoj* varijanti. I neće biti netačno ako se kaže da je ipak centralna figura *Queen-a ostao Freddy Mercury.*

Na solo planu, Freddie nije bio najangažovanija Queen figura. To mesto pripašće bubnjaru *Roger Tayloru,* koji je objavio *tri* solo ploče, poslednjih godina svoju karijeru paralelno plasirajući i kao član aktivne grupe *The Cross.* Freddy je objavio *1985 god.* delimično *uspešan album »Mr. Bad Guy«.* Kasnije se proslavio sa svojom verzijom popularne pesme koju pamtimo u izvođenju Plattersa *»Great Pretender«, 1988 god. pak album »Barcelona«* pokrio je i potvrdio njegove *operske* strasti. Kao što je poznato to je zajedničko izdanje sa slavnom *operskom* divom *Montserrat Caballe,* koje iako nije posedovalo *realno* gotovo *nikakvu vrednost,* postiglo je veliki uspeh. *»Barcelona«, kao malograđanski omaž spektaklu,* pokazala je i potvrdila Freddijeve vokalne kvalitete i solidno snalaženje u jednom drugačijem stvaralačkom okruženju, ali i ne mnogo više od toga. Sve u svemu od albuma *»Mr. Bad Guy«,* Freddijevi solistički izleti osim hvale vrednog eksperimenta, nisu posedovali neku specijalnu kvalitetnu vrednost. On je ipak najviše pružio u autorskom opusu svoje matične grupe. Njegov specifičan odnos prema pevanju, kao i scenski nastup, *spoj arogancije, modernog baleta, pantomime* i iznad svega *osobenog stava,* svrstavali su ga u red najvećih vokalnih majstora »u živo«, odnosno u kontaktu s publikom. Tu apsolutno niko nije bio kao Fredi.

Queen — EMI Records

Kao što je poznato Queen su *nastali* iz *koledž dana.* May i Taylor su svirali u grupi *Smile,* za koju se već bilo čulo, ali kojoj je nešto falilo da izađe iz kvantitativnog proseka. Mercuri im se pridružuje, a kasnije je postavi pridodat i povučeni *Deacon.* Od početka su želeli da budu drugačiji, i svoj izvođačko-stvaralački koncept su uporno uvežbavali. Tokom karijere imali su u trećoj fazi oko albuma projekta *»Flash Gordon«* i albuma *»Game«,* blagi pad, da bi se ponovo digli i vratili na vodeće pozicije, stalno uvećavajući prodaju svojih izdanja. *»Live Aid« 85 god.* u Londonu, zahvaljujući ubedljivom i efektnom nastupu definitivno im je učvrstio pozicije. I kritika je od tada u gotovo velikoj meri bila uz njih, dok su im se obožavaoci stalno uvećavali.

Iako svoj privatni život *nije krio, a naročito seksualni,* Fredi se u suštini i nije *toliko isticao u javnosti.* Dobar deo prikaza o njegovoj ličnosti ne odgovara istini, i više je proizvod *izmišljanja žute štampe.* U samom Queen-u, iako je bio frontman, a njegove kompozicije najočiglednija »slika« muzike banda, nije se toliko isticao ispred banda. U intervjuima i kontaktima sa medijima, više su se eksponirali *May i Taylor,* ali to je već bila stvar same grupe.

Fredi je do poslednjeg dana ostao *sjajan tip, netipičan i* veoma *poseban.* Za sobom je ostavio veliki broj *nezaboravnih* pesama i *karaktreristučan vokal. Are you ready Freddie for new life?*

Branimir Lonker

Jedan od najčuvenijih sastava thrash/deah opredeljenja su i DEATH sa Floride. Grupa koja je još svojim debi ostvarenjem »Scream Bloody Gore« postavila temelje novog zvuka i te iste 1987. godine pomerila standarde svojih prethodnika POSSESSED. 1992. godine DEATH imaju iza sebe četiri albuma i uspešnu karijeru na svetskom nivou. U nedostatku ekskluzivnijih materijala objavljujemo prevod jednog intervjua glavnog autora muzike i tekstopisca, gitariste i pevača Chuck Schuldiner-a.

Chuck Schuldiner je čovek sa dva lica. S jedne strane je muzički genije što snimci sa novom DEATH albuma »Human« dokazuje. S druge strane posle nekoliko otkazanih turneja je potpuno nepouzdan tip i mora da se suoči sa činjenicom da su ga mnogi razočarani fanovi otpisali. Sreli smo Chuka i njegov novi bend u Tampi i postavili mu nekoliko neugodnih pitanja.

Chuc, poslednjih meseci je puno negativnog o tebi napisano i rečeno. Od kada je evropska turneja nalaziće u unakrsnoj vatri i opravdano dobijaš mnoge prekore.

Chuc — Ljute me huškački članci koji se o meni pišu. Ostavio sam iza sebe najteži deo svoga života i tek nekoliko meseci sam u stanju da se ponovo snalazim u muzičkom biznisu. Ranije kada sam se odlučio da ne idem na evropsku turneju, nalazio sam se u velikoj privatnoj krizi. Znam to nije neko opravdanje, i razumem razočaranost fanova, ali mi music-Business globalno nije odgovarao, još pride je došlo nekoliko ličnih problema koji su uticali na moje ponašanje. Ne sme se zaboraviti da sam uvek ja bio onaj koji je imao kompletnu odgovornost za bend. Niko mi nije pomogao kada se radilo o važnim, a neugodnim odlukama, i to me je prilično nerviralo. Jednostavno sam stigao do jedne tačke, i dalje više nisam mogao. Trebalo mi je vremena da se sredim i zato sam se potpuno povukao. Posle osam godina žestokog rada sa DETH-om nisam hteo tek tako da prestanem, ali nisam mogao ni da nastavim. Tada se dolazi do tačke kada čovek vidi samo sebe. To možda zvuči sebično, ali meni je svejedno. Nek ljudi misle da sam arogantan šupak, a onaj koji me poznaje zna da sam imao razloge za svoje ponašanje. Zašto me ljudi ne pitaju pre nego što me osuđuju? Ja nisam mašina, niti sam javno vlasništvo iako sam muzičar. Ja imam pravo na privatni život i postoje stvari koje ne mogu tek tako da podnosim. Ovim ja ne želim da se kao izvinjavam za nešto što se ne može popraviti. U svakom slučaju sam iz svega toga izvukao nauk i sastavio sam novi bend koji uveliko premašuje stari. Snimili smo novi album i rezultati će opravdati moje odluke.

Čini nam se da si stvari mnoge pojednostavio. Nije fazon samo u otkazivanju turneje, nego u činjenici da nikome nisi saopštio svoju odluku.

Ckuc — Ja sam ostalim članovima benda sve rekao — znali su da sam tada bio u teškom stanju. Ali kasnije je štampa to sasvim izvrnula i drugačije prikazala. Ja shvatam da su fanovi popizdeli, ali život muzičara nije uvek ružičast i lep. I konačno ako se veruje lažima određenih ljudi... tako ti onda to dođe.

Ali ti nisi prvi put turneju prekinuo u poslednjem trenutku.

Chuc — To je tačno, ali ostala otkazivanja su imala dobar razlog. Ja nisam životinja i nisam spreman da se tako prema meni odnose i to puna dva i po meseca. Određeni preduslovi moraju da postoje kada smo na turneji. Ja ne zahtevam ono što nam ne pripada, želim samo ono što zaslužujem. Ako sam nekog razočarao, meni je žao, ali sam imao razloge za određene odluke.

Sa više strana se tvrdi da si za vreme Kreator turneje tražio dnevne pansione, i da [illegible]io spreman da deliš autobus sa R[illegible]animatorima. Dali je to tačno?

Chuc — Vrlo je jednostavno govoriti sve i svašta o meni u javnosti. Nikoga ne interesuje koje uslove ja za turneju tražim. Tražim samo ono što mi pripada, i ako neko misli da se prema meni može ponašati kao prema idiotu onda se protiv toga branim. Ja ne znam šta drugi ljudi č[illegible]e ali ja se tuširam svaki dan i poklanjam higijeni određenu pažnju. Meni nije potreban kavijar i lični frizer, ja samo želim ono što mi posle osam godina teškog šljakanja pripada.

Ipak će biti teško razočarene fanove pridobiti natrag.

Chuc — Pa, muzika će sve pokazati. Ako neko želi dobar album, sa našom novom pločom će mu biti udovoljeno, i slediće evropska turneja. Ja znam šta sam ostao dužan svojim fanovima, i ubeđen sam da će nova ploča dobro proći. Važna je dužnost, ne prošlost i pokušaću mnoge greške da popravim.

Da li si ti jedan »težak« tip.

Chuc — Ljudi koji tvrde za mene da sam »težak« tip imaju problema, i to velikih problema sa sobom. To je smešno, sebe smatram jednim nekomplikovanim čovekom sve dok se sa mnom fer odnose. Pitajte moje prijatelje, npr. Scott Burns-a. Ja sam potpuno normalan i simpatičan čova, dok me ne zajebu. Ali u krajnjem slučaju to i nije bitno, najvažnija je muzika. Jako gotivim Ingwie Malmstee-a iako ga bije glas da je arogantan šupak.

Chuc — U kakvim si odnosima sa bivšim kolegama, naprimer momcima iz Massace-a?

Chuc — Ne mislim više uopšte na te tipove. Drugi bend je za mene novi bend. Zahvalan sam vam što mogu ovde da kežam svoje mišljenje, ali ne želim bilo šta da kažem o određenim facama. To mi nije potrebno. Kada se pojavi naša nova longplejka neki od njih će ispasti lažovi.

Da li je uvod u to (što glasine govore) da nisi više zainteresovan za Death metal?

Chuc — Ja sviram Deth Metal duže nego 95% ljudi koji takve gluposti o meni govore. Muzika je za mene više nego hobi i ko čuje novi DEATH lp primetiće da je feeling pravi. Ja sam ipak u Death Metal fazonu jer uostalom sam i svojim pozamašnim trudom i radom pomogao da se etablira.

Ti kažeš da su sve to pravi tračevi o tebi, ali šta da misle fanovi? Mnogi se osećaju zajebanim.

Chuc — Da, to mogu da razumem, ljudi su popizdeli na mene, ali puno toga što je u štampi o meni rečeno jednostavno nije tačno. Uostalom dođite na sledeći Death turneju i onda ćete imati svoj sud o meni.

Da li će se ovaj put turneja održati?

Chuc — Da, definitivno. Ploča izlazi krajem oktobra i od novembra smo na turneji.

O.K. pričaj nam o novoj DEATH postavi.

Chuc — Na ploči su Paul Masvidal gitara i Shaun Reinert pravi bubnjarski bog. Obojica su iz benda Cynic u kome će i dalje svirati. Bas svira moj stari prijatelj Steve von Sadus. Studijski rad je mnogo bolji nego ranije jer su sva trojica pravi profesionalci.

Ali sve to zvuči kao da nemaš stalnu postavu.

Chuc — To će se pokazati. Shauh i Paul sviraju i dalje u Cynic-u ali će ići sa mnom na turneju. Bas će ići dalje... još ću razmisliti.

— Šta može da se kaže za novu ploču?

Chuc — Zove se »Human«, producent je Scott Burns. Scott je vrlo važan tj. sastavni deo tipičnog DEATH zvuka i jedan od mojih najboljih prijatelja. Ploča zvuči nešto drugačije nego »Spiritual Healing« ili »Leprosy«, mnogo je bolja tehnički i raznovrsnija je. Ima jedan instrumental »Cosmic Sea« koji nećemo uživo svirati jer song sadrži previše efekata, ali nama je bilo vrlo zabavno i nešto drugačije od prethodnog. Uopšte sve je postalo melodičnije, ali zvuči naravno heavy, jako heavy. Album je muzikalniji nego prethodni jer sam imao ljude koji su moje songove razumno odsvirali.

Meni se dopada novi album, zato što nije ograničen samo na Death Metal, a ne zvuči manje heavy.

Chuc — Tačno, nadam se da će i masa to primetiti. DEATH nije ograničen bend, koji odgovara samo Death Metal fanovima. Ja sam odrastao sa muzikom bendova kao što su Raven, Mercyful Fate, Metallica, Slayer, Possessed, Exciter, Angelwitch, Torch, Sortilége, Satan itd. Svi oni su vrlo heavy ali su imali i njuh za dobre melodije i ja tu sebe ne želim da ograničavam. Danas mnogi bendovi zvuče isuviše slično, ne želim da DEATH tako prođe.

Tvoji stari »prijatelji« iz Massacre-a su priložili simpatičnu stvar (LP) između ostalog i stvar »Corpsgrinder«.

Chuc — (smeje se) Mislim da je super što su momci moju stvar snimili. Jedino ne znam zašto su zaboravili na autorska prava, ali to sigurno nije bilo namerno...

Priredio: Rade Pujin

UZ MRAČNU MUZIKU MRAČNA LITERATURA

Držeći u rukama album Metallice »Ride the lightning« mnogi iskreni fanovi ove grupe su se zapitali: »Šta mu, dođavola, znači »the call of ktulu?««. Ostali su tekstovi, uz malu pomoć rečnika, sasvim razumljivi i pružaju nam mogućnost da s uživanjem pratimo šta James Hetfield peva. Ali posle »Creeping death« dolazi na red onaj mračni instrumental problematičnog naziva, koji onemogućava da shvatimo smisao režanja Cliff Burtonovog basa. Posle mukotrpnog čeprkanja po rečnicima, reč »ktulu« i dalje ostaje zagonetka.

Na sličnim mukama našli su se zagriženi obožavaoci Iron Maidena, kojima i sam pripadam. Reč je o fantastičnom omotu albuma »Live after death« prepunom mističnih simbola i morbidnih detalja. Na upadljivom mestu, na nadgrobnoj ploči iza Edija, stoje sledeći stihovi:

»That is not dead
which can eternal lie
yet with strange aeons
even death may die.«

Ispod je uklesano ime tvorca ovih reči: H. P. Lovecraft. Moje fanatično interesovanje za sve što je u vezi sa Iron Maiden, odvelo me je u višemesečno traganje po novosadskim i beogradskim bibliotekama, knjižarama i antikvarnicama. Rezultat je, kao i u slučaju Metallice, bio poražavajući. O tajanstvenom mister Lovecraftu nigde ni reči. Bilo je to davne 1985.

Sreća mi se konačno osmehnula 1990. Igrom slučaja otkrio sam značenje zagonetne reči »ktulu« i tajnu Maidenove »nadgrobne ploče«; otkrio sam pisca koji je kod nas bio nepoznat punih 50 godina, pisca morbidnih užasa i drevnog kosmičkog zla, najvećeg pisca nadprirodnog posle E. A. Poa.

HAUARD FILIPS LAVKRAFT (1890—1937) najznačajniji pisac horora 20. veka, za svoga kratkog života uspo je da dokuči kompleksne mehanizme straha i natera čitaoce da zadrhte i shvate da žive na drevnoj, neispitanoj planeti za koju naivno veruju da je poznaju. Iz daleke, maglovite prošlosti nemilosrdno se probijaju pravi gospodari sveta, koji ljudima deluju kao demoni. U svojim pripovetkama Lavkraft se najčešće držao sledećeg tematskog obrasca: »ambijenti strave« i »ukleta mesta« neizbežno povezani sa mračnom stranom puritanske atmosfere novoengleskih provinicija, izopačenim moralom, incestnim zajednicama i progonom veštica.

Dok čitam Lavkrafta prosto se gušim od memljivog vazduha dubokih podruma i kužnog zadaha otrovnih mahovina i gljiva, koje rastu po zidovima sablasno svetlucajući. Piščeva fantastična retorika na krajnje upečatljiv način dočarava avetinjski izgled naherenih, napuštenih kuća, njihovu bolesnu okolinu, mračnu prošlost i još morbidniju budućnost. Sam Lavkraft najbolje ocrtava senke svog užasnog sveta: »Najstarija i najjača čovekova emocija je strah, a najstarija i najjača vrsta straha je strah od nepoznatog«. Ovoj emociji posvetio je ceo svoj život. Pokušavajući da ovekoveči trenutak straha od prastarog, nepoznatog zla koje se mota oko ljudi. Objavo je svega 53 priče i jedan roman, bavio se poezijom i esejima. Za života neshvaćen, umro je 1937. ismejan i proglašen ludakom. Njegova genijalnost otkrivena je tek nekoliko godina kasnije. Posthumno je nagrađen davno zasluženim oreolom slave, pa danas, kao jedan od najvećih majstora horor žanra, predstavlja glavni uzor mnogim modernim piscima strave.

Kod nas su u protekle dve godine objavljen četiri Lavkroftove knjige. Za početak bih preporučio zbirku priča »S onu stranu sna« čija se cela tematika temelji na »ukletim mestima«, najčešće korišćenom i ujedno najuspešnijem Lavkraftovom tematskom obrascu. Odličan izbor priča koji čitaoca nepripremljenog za stravu ostavlja užasnutog pred bizarnim raspletom, sadržanim skoro uvek u poslednjoj rečenici priče. Naročito bih istakao »Snove u veštičinoj kući« jer predstavlja jednu od najmorbidnijih priča koje sam pročitao. Cela zbirka je lukavo smišljena kao mamac za ljubitelje užasa, koji se prvi put sreću sa ovim piscem, a Lavkraft je poput droge; ko ga proba, ne napušta ga. Izdavač je »Rad« Beograd : 1989, biblioteka Reč i misao. Cena — sitnica.

Jedno od najzanimljivijih horor izdanja u nas je svakako kompilacija pripovetki strave pod nazivom »Horor«. Sadrži po četiri priče od H. Lavkrafta, Stivena Kinga i Klajv Barkera. Ono što čini ovu knjigu izuzetnom su tri različita pristupa prozi strave: Lavkraftova profinjena morbidnost, Kingova izopačena svakidašnjica i Barkerove krvave perverzije. Kada bih sa dve reči pokušao da okarakterišem ovu fantastičnu zbirku, dovoljno bi bilo reći: horor — bukvar. Obavezno ga nabavite!

Izdavač: znak Sagite, Beograd 1990. Knjigu možete naručiti preko adrese: Znak Sagite, 11070 Beograd, poštanski fah 19. Cena 700 din.

»U planinama ludila« je najobimnija zbirka Lavkraftovih priča objavljena u nas. Posle 205 strana čistog užasa, shvatamo da je svet u kome živimo tek jedna nit beskrajnog kosmičkog tkanja koga široko prožima drevno zlo. Piščeva izuzetna naracija nemilosrdno dovodi do najdubljeg poistovećenja sa likom glavnog junaka, što nije ni najmanje prijatno. Knjigu sam uvek zatvarao iznuren, preznojan i sa pulsom oko 150. Noćne more neću ni spominjati. Posebno su mi drage priče o Randolfu Karteru i njegovoj romantičnoj potrazi za izgubljenim svetom snova, potrazi koja mu oduzima ljudskost, a daruje prokletstvo i beznadležni košmar. Mini roman »U planinama ludila« je priča o geološkoj ekspediciji na antartik, koja traga za fosilima ne bi li rekonstruisala maglovitu prošlost. Međutim, bude nešto što je eonima mirovalo u utrobi zemlje i u magnovenju shvataju pravu istoriju sveta: saznanje će ih stajati glave. Ovde se delimično razrešava »Metalicina zagonetka«. Konačno se pojavljuje »kult ktulhu«, ali samo uzgred. Mračni ciklus o čudovištima ktulhua kod nas još uvek nije objavljen. Izdavač Niš: Gradina 1990. Biblioteka »Talisman«. Knjiga se može naći u mnogim novosadskim i beogradskim knjižarama. Cena je povoljna.

I, konačno: »Slučaj Čarlsa Dekstera Vorda«. Jedini Lavkraftov roman, remekdelo horor proze u kome nekadašnji gotski roman doživljava inkarnaciju. Glavni junak, Čarls Vord, zaljubljenik u mistiku i okultizam ispituje život svog demonskog pretka, Karvena »i tako je, neočekivano, otkrio stvari koje smrtnik ne treba da zna, uspeo je da se vrati u prošlost do koje niko ne sme da dosegne; a iz tih prohujalih dana je iskrslo nešto što ga je progutalo«. U romanu su sveprisutni tajni prolazi, podzemni hodnici, alhemijsko mućkanje; zazivanje demona magijskim formulama. Zamršena radnja obiluje iznenadnim obrtima, a kulminacija se postiže bukvalno na poslednjoj stranici romana, kada konačnim sklapanjem iskrsne neočekivano bizarno rešenje; da mi je po zatvaranju korica prosto bilo muka. Ovo je ubedljivo najnapetiji i najmračniji roman koji sam ikada čitao. Njegov umetnički kvalitet je neosporan i zaslužuje da se uvrsti u lektiru. Izdavač: BIGZ Beograd 1990. Biblioteka »Mistika«. Retko se nalazi, pa ako ga vidite—kupujte, ne pitajte za cenu.

Ako nabavite bilo koju od ovih knjiga, savetujem Vam da se udobno smestite, pustite King Diamonda /super se uklapa u atmosferu/, nađete nešto za grickanje /da ne bi grizli nokte/ i uživajte!

Đorđe Letić

Neko je umešao svoje prste i u potpunosti »pokvario« taj čvrsti zvuk hard rocka i heavy metala koji je tokom sedamdesetih i osamdesetih godina toliko vladao svetom i planetom, da su iz tih godina u istoriju rock'n'rolla ostale prave legende muzičara. To je bilo doba prave metalmanije i hard rocka, ali dolaskom druge polovine osamdesetih nastupaju promene iz korena rocka. Ko je mogao tako nešto učiniti svetskoj muzičkoj sceni, tako nešto, da rock'n'roll više ne bude rock'n'roll, već smeša svih muzičkih pravaca u svetu; pa, naravno, da su to samo mogli biti ti isti tipovi koji su kao klinci ludovali uz hard rock. Ali, oni su to smatrali prošlošću, došlo je njihovo vreme, da uzmu instrumente u ruke i započnu »veliku igru« u kreiranju novog svetskog zvuka, sa potpuno novim imageom, koji je predstavljao početak jednog funky metal vremena.

1983. godina je veoma značajna za četiri momka koji su te godine negde u nekom malom klubu u Los Angelesu udružili svoje snage i muzičko umeće, te tako osnovali novi bend. To su bili ANTHONY KIEDIS, MICHAEL BALZARY (poznat kao FLEA), HILLEL SLOVAK i IRONS, a bend nazvali RED HOT CHILI PEPPERS. Oni su počeli sa malim svirkama i prvo što je postalo zapaženo u njihovim nastupima, bio je njihov novi image. Način odevanja, ili bolje reći, nagosti koji su samo oni tada predstavljali sastojao se u tome što su izlazili pred publiku samo u kratkim čarapama, ali ne na stopalima, već na »određenim mestima« gde granice ljudskog morala nalažu. Preko tih klubskih svirki pripremili su materijal koji su objavili na debialbumu, sa svojim imenom kao naslovom »Red Hot Chili Peppers«, a on je objavljen 1984. Njima nisu postigli nikakav veći i značajniji uspeh, samo su postali poznati bezstidni, provokativni i agresivni muzičari, u centru pažnje policije i čuvara reda, jer je publika bila usmerena prema suprotnoj strani, i koliko su se god oni trudili da budu bolji sve je ostajalo bezuspešno i padalo u brzi zaborav.

Nastavljaju oni tako i dalje, uvereni u svoj stil, ritam i image, pa tokom 1985. izdaju drugi album pod nazivom »Freaky Style« kojim umesto da dobiju više poklonika njihove muzike i bar malo poštovanja, ponovo bivaju »nagrađeni« brojnim tužbama i prijavama za nepristojno ponašanje na javnim mestima. Ali, kako u svemu postoji svetla i tamna strana, i za RED HOT CHILI PREPPERS počinje svetlost da razara tamne oblake koji su do tada prekrivali sve što su oni radili.

Treći album objavljuju 1987. pod nazivom »Uplift Moto Party Plan«, a konačno, do tada, najveći uspeh postižu četvrtim albumom »The Abbey Road EP«, koji je objavljen godinu dana kasnije, 1988. Veći uspeh im donosi i mogućnost da održavaju koncerte u većim dvoranama, što oni i čine, ali na koncertima se pred publikom pojavljuju bez ikakvih prethodnih uvežbavanja nastupa i pripreme scenarija, već su svi njihovi »nenormalni« pokreti usmereni u istom pravcu i sa istim ciljem, a to je da privuku pažnju publike i izazovu interesovanje novinara, što im je tek tada pošlo za rukom. Muzika . . .CHILI PEPPERS-a došla je do izražaja posle mnogo godina, šta o tome kaže frontmen benda Anthony Kiedis:

»Nadali smo se, da će naša muzika od samog početka, postići uspeh. Ali, tek posle izlaska našeg trećeg albuma, shvatio sam, da moramo zadovoljiti zahteve publike, da bi postigli što smo planirali, jer svet nije bio potpuno spreman da prihvati ni naš način sviranja, ni nas kao bend. A, posebno su se zgražavali našoj slobodi i predstavljanju energije koju mi nosimo u sebi.«

Svi ti lepi događaji koji su počeli da ih prate, nisu im dugo bili naklonjeni, pa su opet nastali problemi, kad im od prevelike doze heroina umire član benda Hillel Slovak, koji je imao samo 25 godina. Zatim, su usledili planovi o raspuštanju benda, gde se na toj ideji Flea čvrsto suprotstavlja i što mu pomaže Kiedis koji je, u međuvremenu, ostavio drogu, i nedostatak jednog člana ih zbližava da bi nastavili dalje sa radom.

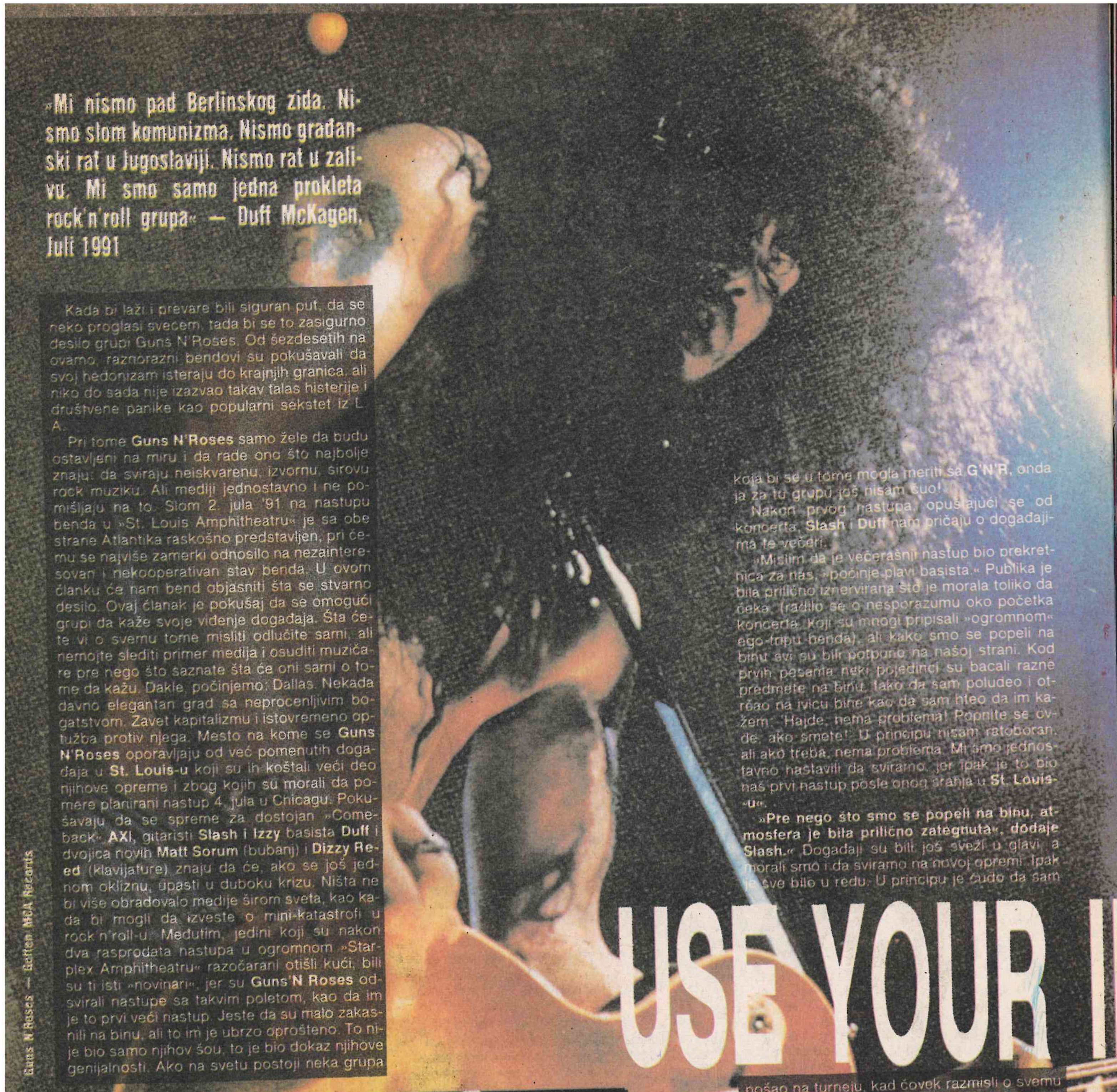
U bend dolazi bivši gitarista PARLAMENT, Blackbird Macknight i bubnjar D. H. Pelligre (ex-DEAD KENNEDY), ali oni se ne slažu sa ostalim članovima . . .CHILI PREPPERS-a te napuštaju bend, a na mesto novog bubnjara dolazi Chad Smith, koji zajedno sa Fleaom biva uhapšen u Dayton Beacku u Floridi, što još više doprinosi tome, da ih izbace iz tv-emisije na MTV-ju. Posle svega, ponovo sledi jedan preokret na bolje, i veliki skok postižu sledećim albumom »Mather Milk« 1989. Na njemu se nalazi i jedna pesma posvećena Hillel Slovaku, to je kompozicija »Knock Me Down« koja je skinuta kao prvi singl sa ovog albuma, dok su sledeća dva singla bile »Sexy American Maid« i »Higner Ground«.

U jesen 1991. su izdali dvostruki album (šesti, po redu) pod nazivom »Blood, Sugar, Sex, Magik«, čijem uspehu je doprinela sjajna produkcija koju je uradio poznati američki producent Rick Rubin (poznat po svojoj diskografskoj kući i radu sa mnogim rapp zvezdama). Prvi singl skinut sa ovog albuma je »Give It Away« za koga je urađen video-spot koji je pokupio sve pohvale, a drugi singl je balada »Under The Bridge« koja je takođe dobro plasirana. Na turneji po Americi bili su sa grupama NIRVANA i SAMSHING PARKINS, dok se početkom 1992. nalaze u Evropi gde održavaju niz koncerata, a trebali bi nastupiti i na Farrell festivalu.

. . .CHILI PEPPERS su uneli mnogo toga novog u muzici (heavy metalu), pa su na osnovu njih stvoreni bendovi poput FAITH NO MORE, JANE'S ADDICTION, PEARL JAM u Americi, i SCAT OPERA, METAL MONKEY MACHINE, THE ATOM SEED u Britaniji.

Koliko toliko, bili oni dobri muzičari i furali prilično jak zvuk, njihov način sviranja je teško svrstati u stvarni (»pravi«) heavy metal, a njih još gore i teže, i zamisliti kao heavy metal bend. Lično smatram, da bi mnogo bolje bilo kada bi mladi bendovi manje sledili pravac kretanja u muzici kojim idu . . .CHILI PEPPERS i tražili uzore na drugoj strani metala. Ali, što je, tu je, neka ih svako oceni kako hoće i kako želi. . .

Valentina Jovičić

»Mi nismo pad Berlinskog zida. Nismo slom komunizma. Nismo građanski rat u Jugoslaviji. Nismo rat u zalivu. Mi smo samo jedna prokleta rock'n'roll grupa« — Duff McKagen, Juli 1991

USE YOUR ILLUSION I

Kada bi laži i prevare bili siguran put, da se neko proglasi svecem, tada bi se to zasigurno desilo grupi Guns N'Roses. Od šezdesetih na ovamo, raznorazni bendovi su pokušavali da svoj hedonizam isteraju do krajnjih granica, ali niko do sada nije izazvao takav talas histerije i društvene panike kao popularni sekstet iz L. A.

Pri tome **Guns N'Roses** samo žele da budu ostavljeni na miru i da rade ono što najbolje znaju: da sviraju neiskvarenu, izvornu, sirovu rock muziku. Ali mediji jednostavno i ne pomišljaju na to. Slom 2. jula '91 na nastupu benda u »St. Louis Amphitheatru« je sa obe strane Atlantika raskošno predstavljen, pri čemu se najviše zamerki odnosilo na nezainteresovan i nekooperativan stav benda. U ovom članku će nam bend objasniti šta se stvarno desilo. Ovaj članak je pokušaj da se omogući grupi da kaže svoje viđenje događaja. Šta ćete vi o svemu tome misliti odlučite sami, ali nemojte slediti primer medija i osuditi muzičare pre nego što saznate šta će oni sami o tome da kažu. Dakle, počinjemo: Dallas. Nekada davno elegantan grad sa neprocenljivim bogatstvom. Zavet kapitalizmu i istovremeno optužba protiv njega. Mesto na kome se **Guns N'Roses** oporavljaju od već pomenutih događaja u **St. Louis-u** koji su ih koštali veći deo njihove opreme i zbog kojih su morali da pomere planirani nastup 4. jula u Chicagu. Pokušavaju da se spreme za dostojan »Come-back«. **Axl**, gitaristi **Slash i Izzy** basista **Duff** i dvojica novih **Matt Sorum** (bubanj) i **Dizzy Reed** (klavijature) znaju da će, ako se još jednom okliznu, upasti u duboku krizu. Ništa ne bi više obradovalo medije širom sveta, kao kada bi mogli da izveste o mini-katastrofi u rock'n'roll-u. Međutim, jedini koji su nakon dva rasprodata nastupa u ogromnom »Starplex Amphitheatru« razočarani otišli kući, bili su ti isti »novinari«, jer su **Guns'N Roses** odsvirali nastupe sa takvim poletom, kao da im je to prvi veći nastup. Jeste da su malo zakasnili na binu, ali to im je ubrzo oprošteno. To nije bio samo njihov šou, to je bio dokaz njihove genijalnosti. Ako na svetu postoji neka grupa koja bi se u tome mogla meriti sa **G'N'R**, onda ja za tu grupu još nisam čuo!

Nakon prvog nastupa, opuštajući se od koncerta, **Slash i Duff** nam pričaju o događajima te večeri.

»Mislim da je večerašnji nastup bio prekretnica za nas, »počinje plavi basista.« Publika je bila prilično iznervirana što je morala toliko da čeka (radilo se o nesporazumu oko početka koncerta, koji su mnogi pripisali »ogromnom« ego-tripu benda), ali kako smo se popeli na binu svi su bili potpuno na našoj strani. Kod prvih pesama neki pojedinci su bacali razne predmete na binu, tako da sam poludeo i otrčao na ivicu bine kao da sam hteo da im kažem: 'Hajde, nema problema! Popnite se ovde, ako smete!' U principu nisam ratoboran, ali ako treba, nema problema. Mi smo jednostavno nastavili da sviramo, jer ipak je to bio naš prvi nastup posle onog sranja u **St. Louis-u**«.

»Pre nego što smo se popeli na binu, atmosfera je bila prilično zategnuta«, dodaje Slash.« Događaji su bili još sveži u glavi, a morali smo i da sviramo na novoj opremi. Ipak je sve bilo u redu. U principu je čudo da sam pošao na turneju, kad čovek razmisli o svemu šta se desilo u poslednje vreme. Počeli smo kao predgrupa, izdali uspešan album »APPETITE FOR DESTRUCTION«, pa smo i tada opet morali da nastupamo kao predgrupa drugim grupama! Nakon toga sam morao da se izborim sa ličnim problemima i prebolim odlazak našeg bubnjara **Stevena Adlera**. Konačno smo ušli u studio, odsvirao sam svoje delove i morao da čekam da **Axl** otpeva svoje deonice. Nemoj da me shvatiš pogrešno, ne kajem se ni zbog čega i nikada se ne bih ni na šta potužio, ali sam strašno srećan da smo opet »on the road.« Strašno su mi nedostajale turneje i sve šta se dešava oko njih. Mnogo smo radili na tome da bend uvežba sve do maksimuma, međutim, i dalje smo primorani na improvizacije na skoro svakom koncertu.« »I pored svega, turneja do sada teče po planu, »dodaje **Duff**.« Samo sa satnicom ponekad ima problema.«

U daljem toku razgovor biva zasenjen skandalom u **St. Luis-u**. Evropska štampa je okrivila grupu za sve, što se i moglo predvideti s obzirom da su i promoter i policija tužili grupu kao glavnog izazivača pomenutog skandala. Šta se na kraju stvarno dogodilo u **St. Louis-u?**

Slash: »Prvo bih hteo da napomenem da smo počeli koncert na vreme, sat i po svirali sasvim normalno, dajući sve od sebe. Međutim, tada su počeli da se kaže **Axl** i neki tip iz publike, koji je imao fotoaparat. Taj tip je stalno slikao **Axla** sa jakim blicom i obezbeđenje je trebalo da učini nešto protiv toga (**Axl** tvrdi da je redare molio šest puta da se za to pobrinu — ali bez uspeha). Konačno je **Axl** poručio redarima: »Ako ništa ne preduzmete protiv tog frajera, ja ću da se pobrinem za to!« Ne verujem da su oni to čuli i sve se nadalje odigralo strahovitom brzinom. Skočio je u publiku i krenuo da mlati tog tipa. U međuvremenu smo svirali **'Rocket Queen'**, i prilično coool nastavili dalje. Mislio sam da ćemo odsvirati herojski pesmu do kraja. Međutim, **Axl** je baš bio popizdeo, slomio je mikrofon i nestao sa bine, a mi za njim. Otišao sam u bekstejdz i čekao u maloj prostoriji u kojoj štimujem gitare šta će se nadalje desiti. Odjednom se u hali upalilo svetlo. Klinci su vrištali **'Guns'N Roses!**« da bi nas doveli ponovo na binu, a kasnije su svi skandirali sranje, sranje. Otišao sam u svlačionicu, pa nisam mogao tačno da vidim šta se dešava. Ljude su dizali i bacali na binu i svuda je bilo puno krvi. Sedeo sam, šta bi drugo, u svlačionici i pio 'Jack Daniels', kada nam je savetovano da napustimo zgradu. **Axl** je predlagao da nastavimo svirku jer se bojao da će onoliko pandura još više razbesneti ljude. Ne želim time ništa da kažem protiv policije jer su oni vršili svoju dužnost. Kada smo se konačno ipak odlučili da se vratimo na binu, bilo je već kasno! Bubnjevi i pojačala su leteli na sve strane! Niko više te ljude nije mogao da zadrži! Na kraju sam ipak srećan da u tom ludilu niko nije poginuo (45 ih je povređeno). Nikada to neću zaboraviti! I uvek će mi u podsvesti ostati strah da **St. Louis** može da se ponovi.«

Ipak se **Guns'N Roses** ljute što su mediji ovaj događaj pogrešno preneli javnosti.

»Gledao sam vesti na TV nakon tih nereda i hteo sam da umrem od smeha« kaže **Duff** sa vidljivom gorčinom. »Ta stoka od reportera nije čak ni znao šta se desilo. Pričao je totalno desetu priču. Stvarno ne znam šta taj traži na TV. Studirao sam na koledžu žurnalistiku i prvo što su nas tamo naučili je bio značaj ličnog integriteta. I to je ono na čemu mi i kao grupa insistiramo. Bilo bi super kada bi se i ti reporteri tako ponašali. Taj tip na televiziji, čini mi se bio je više zainteresovan za svoju šminku i pauze za reklame nego da pravilno prenese događaje. Najgore od svega je to, što je te večeri 8. miliona stanovnika Chicaga čulo i videlo njegovu verziju, i verovatno veruje u našu krivicu. Te iste večeri sam otišao u neki klub u gradu i ispričao fanovima šta se stvarno dogodilo. Srećom su klinci provalili i pre toga da im određeni mediji serviraju sranja pa se sve završilo O. K. Međutim takve stvari štete našem dobrom glasu.« »Mene lično ne iznenađuje takva reakcija medija«, nastavlja **Slash** rezignirano. »Mislim da će toga uvek biti i da se čovek sa tim mora pomiriti. Međutim, mnogo me više uplašila reakcija promotera. Davali smo par intervjua preko lokalnih radio-stanica, da bi umirili fanove u **St. Louis-u** i objasnili im da ćemo održati koncert par večeri kasnije, čim nova oprema bude stigla. Odjednom se preko neke velike radio-stanice javlja promoter i razbija nas pred javnošću uvredama i podmetanjima. U neku ruku i mogu da ga razumem, što je ljut na nas ali ovo ipak nije bilo fer. Jer, mi smo morali po ugovoru da sviramo 90 min. što smo i uradili, a drugo u tom istom ugovoru piše da mi ne odgovaramo za materijalna oštećenja u slučaju ako se u hali prodaje alkohol. Ili mislite da je u redu što nam svi prebacuju krivicu? Ne znam na koga su fanovi bili besni, na nas, na policiju ili na obezbeđenje? Ne znam više šta ti silni ljudi očekuju od nas? Očigledno je da svi čekaju šta ćemo sledeće uraditi, da bi nam odmah podmetnuli nogu. Osećam se kao u cirkusu. Želim samo da nastavim sa tim što radim i želim da me pri tome ostave na miru. Želim na miru sa nekim da razgovaram, ma bilo šta samo da to bude i miru i bez tih večitih trzavica. Međutim najčešće moram da ostanem u hotelskoj sobi i gledam samo one ljude koji su mi jako bliski. Čudan je to način života. Visim naokolo, slušam muziku i zanimam se nekim svojim poslom. Zatim odlazim na koncert i dajem sve od sebe. Čudno, zar ne?« **St. Louis** je, između ostalog potegao i pitanje odgovornosti grupe. Jedna tako uspešna grupa ima neverovatnu moć nad svojom publikom, i nije jednostavno sa time izaći na kraj. Gunsima je sve to savršeno jasno i ne pada im na pamet da se ograde od toga što im je njihova popularnost bacila u krilo. Sa druge strane, što kaže **Duff**, nemaju nameru ni da svojim fanovima propisuju kako će gledati na stvari. »Osećam se lično odgovornim što neke stvari ne radimo. Dobili smo, na primer, ponudu od 20. miliona dolara da bi reklamirali **Marlboro**. Rekli smo im »Jebite se«! Kad se prodaš, ma kolika ta cena bila, osećaš da si moralno pukо! Prema **Red Hot Chili Pepersima** sam izgubio svako poštovanje, jer su potpisali ugovor sa firmom **'NIKE'**. Zamisli da 25% klinaca od 12—15 godina koji su naši fanovi, odjednom pomisle da je 'cool« pušiti! Pa kad onda dva posto te dece umre od raka na plućima, moraš da snosiš deo odgovornosti, hteo ti to ili ne. A ja takvu vrstu odgovornosti ne želim da nosim! U principu se sve svodi na to, da smo mi jedna rock'n'roll grupa koja peva o istinu. Istini koju bi svako, da je, kao i mi, odrastao na pogrešnoj strani ulice, poznavao. Naši tekstovi opisuju život kako ga mi vidimo, i ako neko ima nešto protiv, mogu samo da kažem: Pogledajte, svet oko sebe! Probudite se konačno!« To što govorimo i pevamo o takvim stvarima nije popovanje drugima da i oni moraju da dele naše mišljenje, i menjaju način života. Mi se samo trudimo da što bolje prikažemo svet oko nas. I zbog toga stvarno ne vidim razlog zašto bi u tom pogledu trebalo da snosimo odgovornost. Znaš, zašto me i dan danas peče savest, i zašto se osećam užasno odgovornim? Za smrt ono dvoje ljudi za vreme našeg nastupa na **Doningtonu 1988** (dvoje fan va su bili zgaženi — nesrećan slučaj za koji Gansi nisu bili krivi, i zbog koga su bili duboko potreseni). Ne mogu da prežalim što bi ti klinci danas bili u životu, da mi tada nismo nastupili! Mogli smo da nastavimo turneju po **Americi**, umesto što smo došli u **Evropu**. Znam da je mnogima čudan takav stav, ali takav sam i ne mogu se promeniti. Nešto slično se desilo skoro u **Birminghemu**, u **Alabami**. Bili smo na putu ka koncertnoj hali, kad smo odjednom upali u jezivu saobraćajnu gužvu. Kako smo imali policijsku pratnju, nastavili smo dalje žutom trakom. Neki tip je to primetio i pokušao isto. Međutim, u tom trenutku se zeznuo i u punom naletu opalio u neki kamion. Proleteo je kroz vetrobransko staklo i ostao na mestu mrtav. Bilo je užasno! A ja se žderem jer sam ubeđen, da mi to nismo uradili, ne bi on došao na tu ideju i bio bi i dan danas živ! Neko mi je jednom rekao da se protiv toga ne može ništa, jer da mi taj dan nismo bili tu taj isti vozač bi poginuo, samo na drugi način. Kažu ljudi da smrt nijedna sila ne bi sprečila. Ko zna«

»Ja sam svestan da mi itekako možemo da utičemo na te stvari«, uključuje se **Slash** i spušta nas ponovo na zemlju.« Ali ne radi se samo o tome. Kad smo na bini, i flaše počnu da lete, kažemo šta mislimo! Međutim, sem tog izuzetka, nikada ne govorimo ljudima kako treba da žive. Nikada nismo ljudima koji slušaju našu muziku rekli u kom pravcu dalje treba da idu! Stvarno je smešno šta sve ljudi očekuju od neke rock-grupe. Smatram da je do toga dovela preterana pažnja koja se posvećuje popularnim bendovima

Priredio: Dušan Zarić

Guns N'Roses — Geffen MCA Records

Guns N'Roses — Geffen/MCA Records

EXTREME

SUPER EKSKLUZIVNO!

NUNO BETTENCOURT

A FUNKED UP FAIRY TALE

Taman kada je heavy metal upao u monotoniju neoriginalnih, hiper-produciranih pesama, Bog nam je poslao EXTREME. Najpre su nas zapljusnuli frenetičnim duvačima, histeričnom gitarom i funk ritam-sekcijom u pesmi »Get The Funk Out«. Onda su nas mesecima proganjali jednostavnim spotom još jednostavnije, ali neverovatne balade »More Than Words«. Zatim su, šetajući s akustičnim gitarama ulicama Amsterdama, širili dobro raspoloženje pesmom »Hole Hearted«. A NUNO BETTENCOURT je onda proglašen gitaroškim kraljem devedesetih. . .

Sve ovo je bio dovoljan razlog JADRANKI JANKOVIĆ da se, u sezoni otkazanih letova i glupih zabrana, uputi pravo u Nürnberg i napravi još jedan ekskluzivni intervju za vas i »Hard Metal«.

»A koji je onda razlog **vaše** posete **našoj** zemlji?« s ciničnim osmehom na usnama pitao je nemački pasoški službenik, držeći u rukama moj pasoš i avionsku kartu, svestan svoje **nadmoći**, ali ne i moje **ludosti**. »Intervju s grupom **Extreme**. . .« »Molim?!« »To su vam ona dva momka u košuljama — jedan liči na Indijanca, nokti su mu lakirani **u crno** i svira akustičnu gitaru, a drugi je lepo nabildovan, zaliz'o je kosu i rep i peva. . . Sigurno ste čuli tu baladu: **»More Than Words To Show You Feel. . .«**

»U redu, u redu, ne morate mi sad' tu pevati — ovo je **granica**, zaboga! I vi očekujete da ja **poverujem u tu** priču, pogotovo u **ovakvoj** situaciji?!« »Kakvoj situaciji?« »Ja moram da budem siguran da ćete se vratiti u Jugoslaviju. . .« »Za to ne morate da brinete — vraćam se već preksutra — samo da intervjuišem **Nuna**, vidim **Extreme** uživo i vraćam se ja za **Begeš!** Ne bih ja ni dolazila u **Nemačku** da nije njih, nemojte da mislite da je meni ovde. . .« »U redu, dovoljno sam čuo! Izvolite vaša dokumenta i prijatno!« Siroti čovek. . . Zamislite kako bi tek reagovao da sam mu rekla da dolazim zbog grupe **Slayer** i počela da opisujem Kerryja i Arayu! A tek da sam mu zapevala npr. »War Ensemble«! (Što je najcrnje, to sam i uradila, samo dve nedelje kasnije — ne zapevala, već ušla u Nemačku da bih intervjuisala Slayer! O tome možete čitati u sledećem broju! — **prim. J.J.**)

I kad smo već kod Slayera i njihovih morbidnih tema, stigla sam u **Nürnberg** baš na **Dan Mrtvih.** Mali gradić u kojem je sve zatvoreno, nigde nikog na ulicama i vlada neka jeziva tišina. A ja se taman spremila da đuskam uz **»Decadence Dance«!** (Svoju zabludu sam shvatila samo par sasti kasnije, kad' od gužve nisam mogla da uđem u poveću lokalnu diskoteku, a lokalni promoter mi je plakao na ramenu jer je zakazao koncert kad' su **Extreme** bili samo mali bend iz Amerike, a sad' su, dobrim delom zahvaljujući MTV-u i super-hitovima, postali jedan od najtraženijih bendova na svetu — **prim. J.J.**).

Pre nego što krenem sa uobičajenim intervjuom, moram da uslišim molbe velikog broja **heavy metalki** i odgovorim na većinu njihovih pitanja o **Nunu**, koji polako ali sigurno postaje novi seks-simbol. **Mr. Bettencourt** je klasična **Devica** u horoskopu, visok je jedva metar i sedamdeset i svoj egzotičan izgled duguje svom **portugalskom** poreklu. Uživo je **lep** kao i na slici (spotovima), ima više nego **čulna** usta, a velike, srebrne »alke« u potpunosti mu upotpunjuju ciganski imidž. Omiljena garderoba su mu kožna jakna, uske farmerke i čizme od zmijske kože, a obavezan detalj mu je lančić sa neobičnim **krstom.** Živi u Bostonu, ne izjašnjava se o stalnoj devojci, ne pije, ne puši i ne drogira se. Glas mu je mekan i tih i ima prirodne, lepe zube. Odaje utisak samouverenog, **cool** tipa. Koristi parfem Calvina Kleina zvan »Eternity«. Zadovoljne? Nadam se!

»Izvini što si me čekala« tiho će **Nuno.** »Imao sam jedan telefonski intervju sa novinarom koji pojma nije imao s kim priča. Načisto me udavio! Mislim, znam da je davanje intervjua deo mog posla, al' kad' čujem neko glupavo pitanje, jednostavno mi dođe da spustim slušalicu!« Kakav **ohrabrujući** uvod za intervju s čovekom kojeg prvi put u životu vidim! Kad' tome još dodam priču mog engleskog kolege da mu je **Nuno** jednostavno **išetao** iz sobe kad' mu je postavio nepodesno pitanje. . .

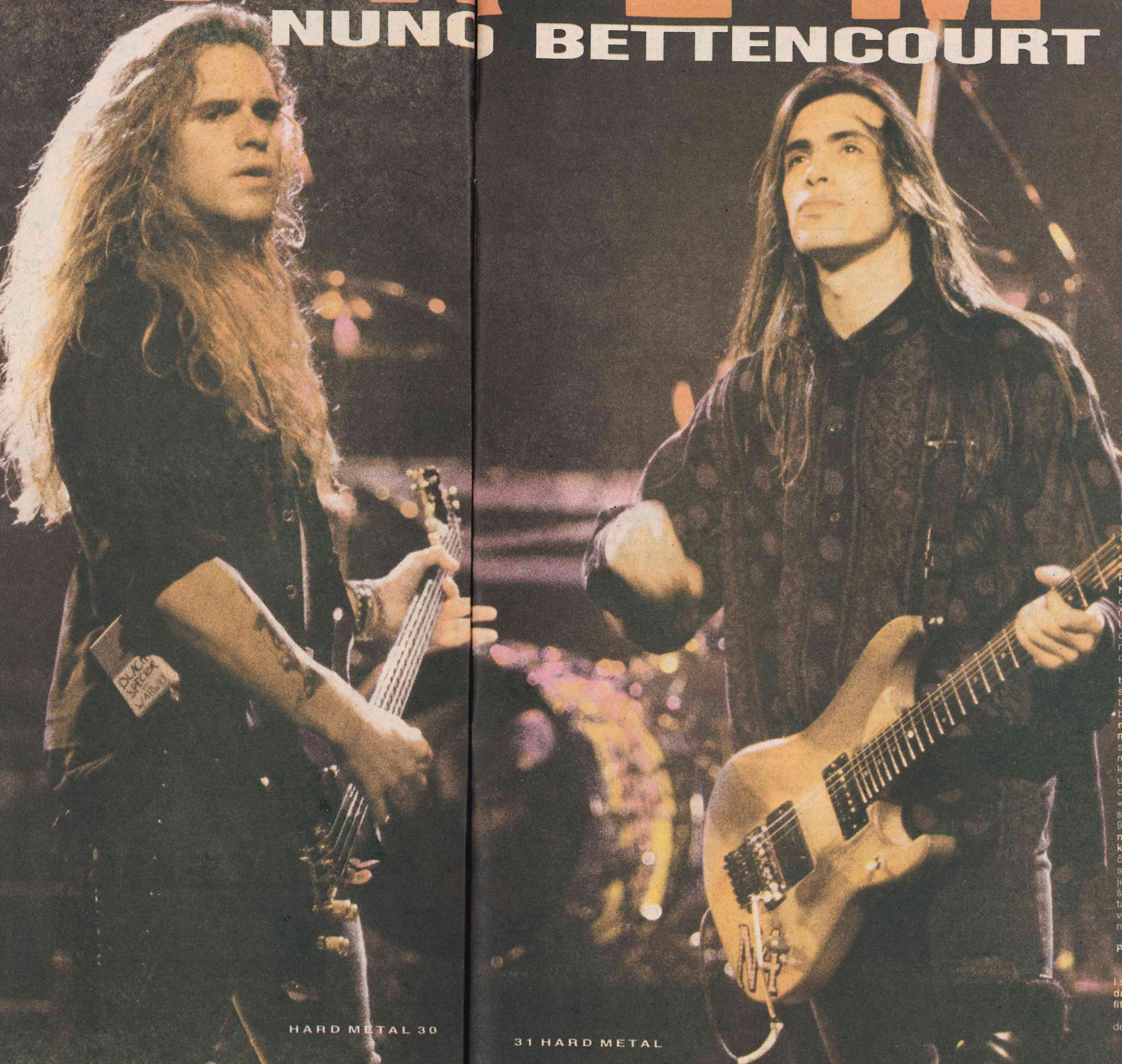
»Ne brini se!« smejući se, odmahuje rukom **Nuno.** »Znam da poznaješ rad benda, a i prema devojkama sam mnogo pažljiviji i popustljiviji. Nemam ništa protiv **oštrih** pitanja, ako su ona na mestu. Imam protiv **glupih** pitanja. . .«

✻ Za početak, reci mi da li je tačno da imaš čak desetoro rođene braće?

Nuno — Nemam **desetoro,** već **devetoro** — tačnije: ja sam najmlađi od desetoro dece, tako da nas zajedno sa kevom i ćaletom, ima **dvanaestoro.** Sem što je brojna, cela moja porodica je muzička i najpre njoj mogu da zahvalim što sam počeo da sviram gitaru.

✻ Sećaš li se koliko si godina imao kada si prvi put uzeo gitaru u ruke?

Nuno — Valjda dvanaest, ne znam. . . U stvari, naša kuća je uvek bila puna instrumenata, pa sam se ja najpre zalepio

za **bubnjeve.** Moj stariji brat je pokušavao da me nauči da sviram **gitaru,** ali ja nisam hteo ni da čujem za glupo parče drveta sa šest žica — bubnjevi su mi bili **zakon!** (smeh) Tek kasnije sam naučio da sviram **»Nights In White Satin«** od **Moody Blues** i opasno se napalio na gitaru.

✻ Već sa petnaest godina svirao si u tri različita benda. . .

Nuno — Da, prvi je bio **tezgaroški** bend — zajedno sa bratom sam svirao po venčanjima i rođendanima; drugi bend se zvao **Myth** i u njemu sam svirao isključivo obrade **Queena, Kansasa** i **Pat Traversa,** a u trećoj grupi, zvanoj **Viking,** svirao sam vlastite pesme kao što su **»Somewhere«** i **»Number Ten«.** Iz svakog od ovih bendova poneo sam dragoceno iskustvo, koje mi je mnogo pomoglo da izgradim vlastiti stil.

✻ A onda je na red došao Extreme i istoimeni debi-album. . . Nećeš mi verovati, ali on mi se skoro više sviđa od sadašnjeg, opšte poznatog »Pornograffitti« vinila!

Nuno — Moram ti priznati da si jedna od retkih koji tako misle. . . I meni se prvi album sviđa, ali. . . Moraš da shvatiš da je taj album izdat čitave **dve godine** pre **»Pornograffitti«** albuma i tada smo imali potrebu za takvim zvukom i takvim albumom. Pesme su [illegible] potpuno drugačije od današnj[illegible] su ih nekako prihvatili, što sved[illegible] **[illegible]0.000** prodatih primeraka te [illegible] turneja po Americi [illegible]. Čak smo izdali i [illegible] ih [illegible] retko ko prim[illegible]

O[illegible] sledećim albumom na[illegible] zaokret, što je bilo i u s[illegible] imenom **(Extreme — eks[illegible]** kako je rođen **»Porno. . .«.**

✻ [illegible] da [illegible]u tri različita producenta »Extreme« albuma i te kako doprinela njegovoj neslušljivosti!

Nuno — Znaš, mi ni na jednom od ova dva albuma nismo koristili producenta na način na koji ga bendovi inače koriste. **Extreme** je oduvek znao šta želi i jedini razlog zbog kojeg smo uopšte i uzimali producente je taj što smo to **morali** da radimo!

E sad: razlika između **»Porno«** i **»Extreme«** albuma je bila u tome što smo sa **»Pornograffittom«** imali veliko iskustvo i turneje za sobom i znali smo da treba dovesti producenta koji ništa bitno **neće promeniti** na ploči, dok je **»Extreme«** bio naše prvo dete, pa smo pustili sto babica dâ ga hrani i povija! Svaki mikser i producent prvog albuma je pokušao da unese svoju viziju naše muzike u vinil, a mi smo na kraju uživo spašavali ono što su oni zakuvali. . . Međutim, sa **»Graffittima«** se nismo dali prevariti — sve smo uradili sami i album je bio već 90% gotov kad ga je **Michael Wagener**(poznat po radu s **White Lion, Dokken, Skid Row** i ostalima — **prim. J. J.)** čuo! **Michael** se, faktički, više brinuo da sve ono što je čuo s demo—trake podjednako kvalitetno zvuči i na ploči, nego što je klasično producirao album! Rezultat njegovog i našeg sklada se dovoljno vidi u prodaji **»Porno«** albuma i »skidanju« hit—singlova s istog. . .

PHYSICAL GRAFFITTI

Po likovima stripa na omotu albuma i stihovima pojedinih pesama, kapiram da postoji čitava priča iza »Pornograffitti« albuma. . .

Nuno — Likovi koje smo stvorili (mali dečak, platinasta lepotica, veliki gan-

ster) sadrže osobine svakog člana
enda i kao i mi, tako i ti likovi prolaze
oz neke situacije i stiču nova iskustva.
»Porno« je, u stvari, veoma **prost** al-
um — nije dubok i konceptualan kao
pr. **»Operation: Mindcrime«** od **Que-
nsrÿchea.** On uglavnom govori o dete-
koje odrasta u ovakvom društvu i naj-
eći broj informacija dobija s **televizije.**
o dete prolazi kroz razne vrste iskusta-
a — prijateljstava, ljubav, mržnju, čak i
udnoću! Što je iskusniji, to je i zreliji,
i i **bolno** svestan činjenice da je današ-
i svet gotovo isfoliran, nehuman i kraj-
e materijalizovan. Naravno, nemojte
aboraviti da se **»Porno«** više odnosi na
merički, nego na evropski način života.
Većina pesama je crna i cinična, ali se
a kraju albuma ipak daje nada za dalji
vot i bolje sutra pesmama **»Song For
ove** i **»Hole Hearted«.**

**Naslovna numera (»Pornograffitti«)
a duhovito—ironičan način govori o
eks manipulaciji. . .**

Nuno — Da, prosto je **zastrašujuća**
njenica koliko se seks forsira u rekla-
ama! Sise i dupe se koriste za prodaju
vih mogućih proizvoda, pa čak i onih
oji nemaju nikakve dodirne tačke s du-
etom i sisama! Vidiš reklamu sa prele-
om ribom koja »meša« niz ulicu, a onda
e lagano saginje, izlažući tvom pogledu
čipkane gaćice i ono ispod njih. I šta
nisliš: za šta je ta reklama? **Za prašak
a pranje podova** — tako se izazovno
agla da bi ga uzela! (smeh)
A znaš šta je još crnje? Što isti ti
varni i promućurni tipovi koji prave tak-
e reklame pišu peticije protiv **Madonne
Princea** koji svoju seksualnost iskazuju
a **zdrav** način! Kakvi hipokriti!

**Seks se potpuno otrgao kontroli i
ostao najvažniji faktor u nečijem živo-
, dok su ljubav i stvaranje čvrste veze
među muškaraca i žene odbačeni
ao staromodni i nepotrebni. Ljudi više
e vode računa o tome kako se pona-
aju jedni prema drugima i to je tuž-
o. . . Jesi li svestan da zvučiš. . .**

Nuno — Kao religiozni fanatik koji
matra da je seks pre braka greh? Sves-
an sam da tvoji čitaoci sad misle da se
oliram i da glumim nekog anđela, što ja
vakako nisam — imam nagone i potre-
e kao i svi drugi. Međutim, ni ja, ni ti, ni
ilo ko drugi ne može da porekne da su
uranja danas postala **sranje** i to zbog
revelike seks—manipulacije. Mislim,
akon što satima, danima, mesecima
muškarac biva bombarodvan **veštačkim
nestvarnim** imidžom devojaka sa TV-a,
n polako ali sigurno počinje da **veruje**
a je to sinonim za njegovu idealnu že-
u. Zatim, isto tako polako ali sigurno
agleda svoju stalnu ribu i ona mu se či-
i sve ružnijom i nepoželjnijom. Na kra-
u, on odbacuje **svoju** devojku u korist
maginarne lepotice i tako jedna lepa
eza doživljava **krah. . .**

Zar i ti sam ne voliš lepe devojke?

Nuno — Žene su divne, ja ih obožа-
vam, ali više kao **ličnosti,** nego kao **ob-
jekte!** Lepe žene privlače **svačiju** pažnju
ja ću npr. uvek rado odlgedati **Slaug-
hter** video zbog devojaka koje se pojav-
juju u njemu. Međutim, i dalje ostajem
pri mišljenju da **žensku lepotu treba ce-
niti, a ne beskompromisno i jevtino je
eksploatisati.**

**Da se vratimo na »Graffitte« — koja
je tvoja omiljena pesma s ovog albu-
ma?**

Nuno — **»Song For Love«,** kojom i
zatvaramo koncert. Svi mi iz benda uvek
preferiramo pesmu koja je potpuno dru-
gačija od ostalih i koja je, na neki način,
čudna. Sem toga, kada hit—pesme tipa
»Get The Funk Out i **»More Than Wor-
ds«** krenu non—stop da se vrte po radi-
ju i televiziji, ti nesvesno počinješ da
bežiš od njih i vezuješ se za stvari koje
su manje isfurane.

**Ono što se meni posebno sviđa kod
vas je to što ste vratili pesme u
rock'n'roll, ako znaš na šta mislim!**

Nuno— Slažem se! Pisanje pesama je
gotovo **izumrlo** u rock'n'rollu, pa smo
rešili da ga »vratimo u život« (smeh) Se-
deli smo pred televizorom, gledali onu
gomilu spotova i pitali se zašto niko više
ne fura pesme, već troši **milione dolara**
na hiper—produkciju? Znaš, tone gitara
i sintisajzera obično odaju slabu pesmu.
A takvu vrstu »maskirne produkcije« ja
zovem **»govno pokriveno čokoladom«**
(smeh)

Mislim, potpuno mi je jasno zašto
klinci kupuju ploče **Slaughtera i Warran-
ta,** ali mislim da su **pesme** mnogo važni-
je od platinastih tiraža i pin up faca, jer
kad se sve završi, pesma je jedino što
ostaje. . .

GET THE FUNK OUT!

**Da li misliš da je riskantno biti toliko
ekstreman u današnjem muzičkom
svetu gde se, zbog slave i love, većina
bendova drži utvrđenih klišea?**

Nuno — Mislim da nije riskantno, jer
kad' dobro radiš ono što znaš da radiš,
tu nema **nikakvog** rizika! Ako si siguran
u sebe i ono što radiš tj. ako **kreiraš**
stvari, onda niko ne može da ::onovi tu
tvoju kreativnost!

Da, ali čak i jako kreativne osobe za-
padnu u neku vrstu krize gde nisu više u
stanju da ponove svoj prethodan rad!

Nuno — Nemoj da misliš da mi je taj
osećaj nepoznat! (smeh) Znaš kad' do-
lazim u tu fazu? Dve — tri nedelje **nakon**
što završim album! Znaš ono: presluša-
vaš ploču, stvarno ti se sviđa i sve vre-
me misliš: »Isuse, teško da ću **ikada vi-
še** napisati ovako dobre pesme!«

Međutim, šest meseci kasnije toliko si
zasićen vrćenjem tih pesama po radiju i
sviranjem istih na koncertima, da više
osećaš **stid** nego **ponos** zbog tog albu-
ma i već razmišljaš o novim pesmama.

**Kako bi ti nazvao muziku koju svira-
te? Svi vas zovu »funk metal« ben-
dom. . .**

**Nuno — Extreme nikada nije bio
funk bend!** Tu etiketu smo dobili zbog
Faith No Morea i **Red Hot Chili Pepper-
sa,** jer je ljudima bilo lakše da nas **»pro-
švercuju«** s njima u **funk** kategoriju, ne-
go da nas ostave bez etikete! **Ako išta
na svetu mrzim, onda je to deljenje mu-
zike na neke vrste, podvrste i pod pod-
vrste!** A znaš ko lepi te jebene etikete?
Rock kritičari! Dovoljno je da čuju basis-
tu koji »slepuje« dok svira i odmah taj
bend proglase **funk** bendom, a za **funk**
je potrebno mnogo više od »slep« basis-
te i duvača. **Mnogo, mnogo više. . .**

**Ja ipak mislim da u većini pesama
ima pomalo funka. . .**

Nuno — Naravno da ima, ali to smo
pokupili od **Zeppelina, Van Halena** i **Ae-
rosmitha,** a ne. . .

**Pazi: ja nikada nisam mogla da
svrstam Aerosmith u neku kategoriju
pogotovo ne funk. . . Oni su za mene
uvek bili Aerosmith!**

Nuno — Apsolutno se slažem s to-
bom i voleo bih kada bi i nas ljudi tako
tretirali — kao **Extreme,** bez svrstavanja
i etiketa! Međutim, svestan sam da će-
mo morati da izdamo još nekoliko ploča
i odsviramo par svetskih turneja da bi
dobili taj status. Ali neka, mi smo uporni
i strpljivi. . . Ako ništa drugo, **nakon sle-
dećeg albuma niko nas više neće moći
nazvati funk bendom! (lukavi osmeh)**

Zar je novi album već gotov?!

Nuno — Naravno! (smeh) Ozbiljno ti
kažem! Sve pesme su gotove i jedva če-
kam da uđemo u studio i da ga snimimo!
Novi album će biti **potpuno** drugačiji!

To je tačno (smeh), al' ova će biti još
drugačija — imaće **tri** strane. . .

Tri strane?!

Nuno (uživa u mom čuđenju i svojoj
tajnovitosti) — Da, biće to **jedna** ploča,
ali imaće **tri** strane umesto **dve!**

Kako to misliš da izvedeš?

**Nuno — Lepo, videćeš (smeh) Za
razliku od »Pornograffitta«** gde se ose-
ćanja i ritmovi smenjuju **od pesme do
pesme,** ovde će cela **jedna strana** biti
posvećena jednom fazonu — sadržaće
sedam/osam rockerskih pesama, dok
će **druga strana** biti u melodičnom fazo-
nu i obuhvatiti neke tužnije teme. . .

● **Misliš na balade?**

Nuno — Ne baš. . . Mislim, biće tu i
balada, ali će većinu sačinjavati melan-
holične pesme s tužnim tekstovima. **Tre-
ća strana** će, u stvari, biti **samo jedna
pesma,** duga **dvadeset** minuta, u kojoj
ćemo imati simfonijski orkestar, hor i sl.
— nju sam zamislio kao neku modernu
vrstu **epske** pesme. . .

● **Možemo li da znamo naziv novog
albuma?**

Nuno (smejulji se jer ga zna, a neće
da kaže) — Mmm. . . **Ne,** još uvek ne.

● **Što si takav!**

Nuno — Što si ti takva — rek'o sam ti
sve o novom albumu, što nisam do sada
rekao nijednom novinaru i ti bi sad' još i
naziv! (smeh). Postoji **nekoliko** imena u
igri, ali ni jedno od njih ne mogu da ti ka-
žem jer **stvarno ne znam** koje ćemo na
kraju odabrati!

Znam samo da ćete se iznenaditi no-
vim zvukom i nakon tog albuma, **niko** vi-
še neće moći da nam prilepi **bilo kakvu**
etiketu! (smeh)

● **Zar se ne plašiš mogućnosti da
novi album, zbog svoje ekstremnosti,
bude pogrešno shvaćen ili totalno ne-
shvaćen od strane publike?**

Nuno (zamislio se) — Neee, zašto bih
se plašio! **Ljudi uvek imaju vlastitu in-
terpretaciju svojih pesama,** a i ti ne mo-
žeš da ideš od kuće do kuće i svakom
ponaosob objašnjavaš **šta** si kojom pes-
mom hteo da kažeš! **Koliko god da si
slavan i uspešan, ne možeš od svakog
očekivati da shvati ono što radiš!** Zato
smo mi i zadovoljni publikom koju ima-
mo. s tim što bi. naravno, kao i svaki
drugi bend. voleli da ta publika bude što
brojnija!

Pornograttitudes/More Than Thanks To: Tracy Watts, Rick Van Schooten, »The Flying Datchman«, Scott Bernstein, Nuno Bettencourt, Gary Cherone, Paul Geary, Pat Badger and Mike Keegan. We wish you all the luck guys and don't forget us when you become huuuge! (If you're not already! Not forgetful, but huuuge! Anyway, you know what we wanna say!)

NEW EDDIE VAN HALEN?

● **Kako reaguješ da čuješ/pročitaš
da te većina novinara smatra novim
Eddijem Van Halenom«, »novim gita-
roškim Bogom«, »Gitaristom decenije«
i sl.?**

Nuno (sag o glavu. pocrveneo i umr o
od stidljivosti)

● **Daj čoveče, nije valjda da se
stvarno stidiš?!**

Nuno — Čuj. **niko** mi to do sada nije
rekao **u lice;** uvek bih to pročitao u ne-
kom od gitaroških časopisa. . . Šta da ti
kažem: **dobar sam onoliko kol'ko sam
dobar, a sigurno ima mnogo boljih od
mene. . .**

● **Kako si se proveo u Sevilji, na ve-
likom gitaroškom festivalu gde si svi-
rao sa Satrianijem, Vaiom i Brianom
Mayom?**

Nuno (srećan što smo skrenuli temu)
— Bilo je super! Bio sam **polaskan** što
su me uopšte i pozvali. jer sam svirao
zajedno svojim gitaroškim idolima!
Stvarno je teško **rečima** opisati sav moj
provod tamo!

● **Je l' svako od vas imao svoje solo
veče ili ste svi svirali zajedno?**

Nuno — Svako je imao. svoj **deo** ve-
čeri. pa smo na kraju svi zajedno svirali
»jamming«! (krajnje ozarena faca).

● **I ko ti je od njih bio najveći gitar
idol?**

**Nuno — Bio i ostao Brian May (Que-
en)!** Znaš li da nam je **Brian** gostovao na
londonskom koncertu? Čoveče, bio je
to jedan od **najsvetlijih** momenata u
mom životu — svirati na bini zajedno sa
svojim životnim idolom! **Kakav osećaj!**

(Gitar manijaci — ukoliko želite da
objavimo čisto **gitaristički intervju sa
Nunom,** pišite nam na adresu: **»Hard
Metal«, P. P. 90, 11001 Beograd,** s oba-
veznom naznakom **»I Want Nuno!«** Ja
bih ga i sad' objavila, al' nemamo dovolj-
no prostora u ovom broju! — **prim. J. J.)**

MORE THAN WORDS

● **Kako se osećaš kada znaš da si
ostvario skoro sve svoje snove — svi-
raš sa svojim tinejdžerskim idolima, pi-
šeš im pesme, putuješ svetom, popula-
ran si. . .**

Nuno — Definitivno sam srećan, ali. . .

● **Pomalo umoran od »More Than
Words«?**

Nuno (smeh) — Čuj, bend je godina-
ma maštao o takvom uspehu i. . . Umo-
ran jesam, ali ne od pesama i uspeha,
već od činjenice da smo već više od **go-
dinu** dana na **»Porno«** turneji. . . Ma ne-
ka ja budem i duplo umorniji, samo da
Extreme bude i dalje dovoljno uspešan
da snima albume i puni stadione!
(smeh)

● **Znam da je progresivnost normal-
na pojava kod benda, ali prosto ne mo-
gu da vas zamislim da svirate na stadi-
onima!**

Nuno — Pa mi smo ih već svirali po
Americi, ali to bitno ne menja naš sta-
tus! Mi se **podjednako dobro** osećamo i
na **velikoj,** stadionskoj bini i u **malom**
klubu!

● **Kako uspevaš da budeš toliko
skroman i normalan?**

Nuno (pokazuje na broj **»Hard Meta-
la«** sa **Extreme** posterom) — Čuj, ovo je
samo papir! Sve naslovne strane, poste-
ri, »MTV«, autogrami, sve je to lepo, ali
to mi **ne može** pomoći da prebrodim
dan, rešim probleme kod kuće, ne utiče
mi na zdravlje. . . Mislim, lagao bih te ka-
da bih ti rekao da mi sve ovo ne laska ili
neprija, ali ako **sâm** ne znam ko sam i
kol'ko vredim, naslovna strana tvog ili bi-
lo kog drugog magazina mi tu ništa ne-
će pomoći!

Znaš, samo zbog moje i Garyjeve po-
rodice **(Gary** ima **petoro** braće + brata
blizanca — **prim. J. J.)** ploča može da
postane platinasta — sve dok njih ima,
mi smo sigurni! (smeh)

● **Kako bi ti opisao Extreme kao
bend?**

Nuno — Extreme je bend od četvori-
ce momaka koji sviraju i pokušavaju da
održe **rock'n'roll** u životu. Mi pokušav-
mao da vratimo pesme i dobar živi na-
stup, koje je većina ljudi uspela da zabo-
ravi, opterećena uspehom, medijskom
manipucijom i ostalim sranjima. **Mi sa-
mo radimo ono što volimo!**

● **Kol'ko shvatam, vi želite da vas
pamte i idete korak po korak ka vrhu.
Hoćete li biti zadovoljni sobom kad
stignete do vrha?**

Nuno — Ne. . . (smeh) **Extreme će
uvek biti nezadovoljan sobom, bez ob-
zira na to šta se dešava. To nezado-
voljstvo nas i tera napred, a kada jed-
nog dana ne budemo nezadovoljni ili
ljuti zbog nečega, to će značiti da je
vreme da se penzionišemo! (smeh)**

Ali. . . **Mislim da će te se na taj dan
načekati i to par dekada!**

NUNO (GAVE HIS ALL PICKS WHY?)

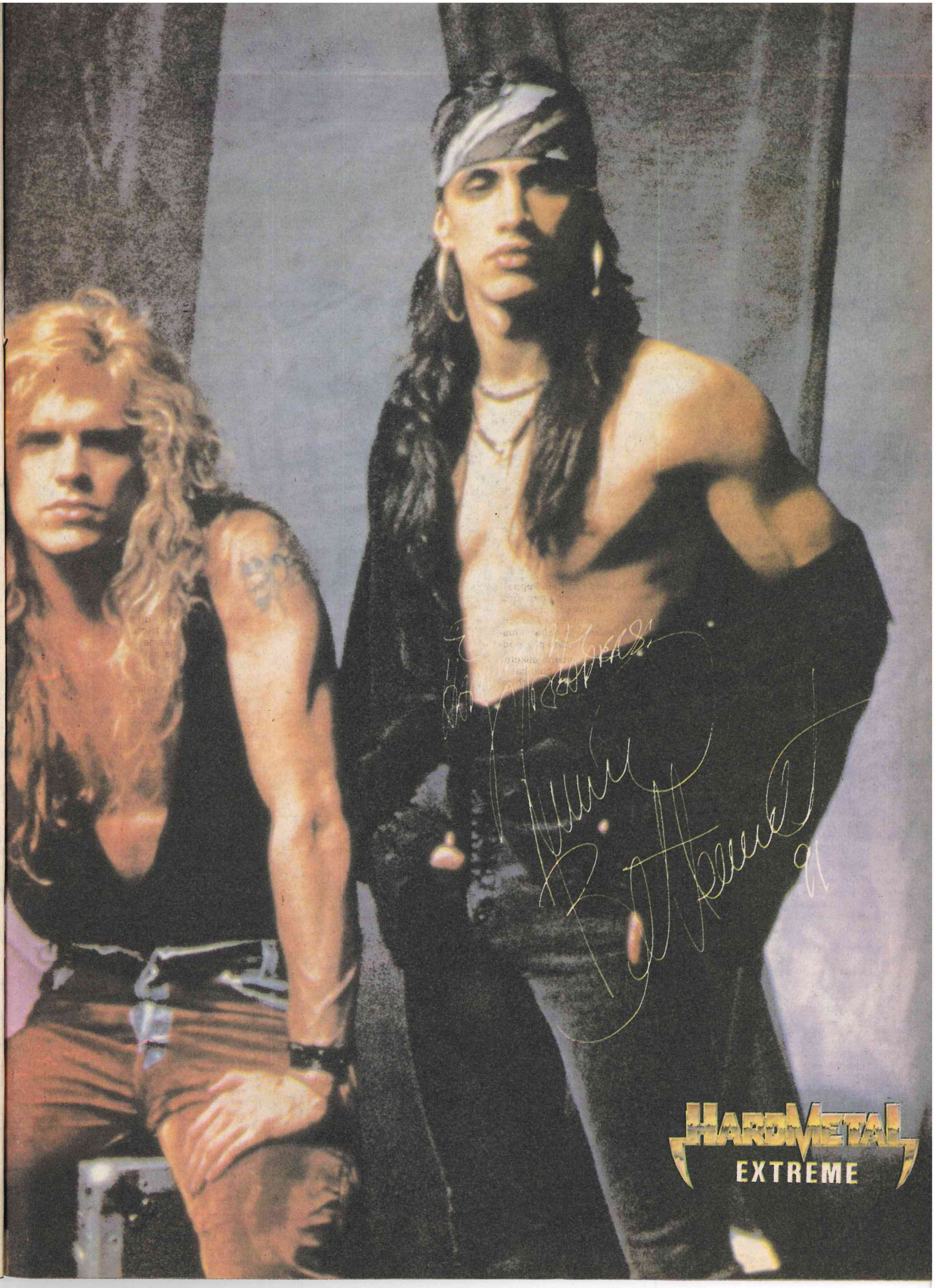
Iliti: Nuno Bettencourt se odre-
kao svoje **tri trzalice** u korist trojice
naših čitalaca tj. tri čitateljke. a da bi
ih dobili. vi morate da popunite ovaj
kupon i odgovorite na jaaako teško
pitanje: **Iz kog je američkog grada
grupa Extreme?** Kupone s odgovo-
rima šaljite na adesu: **»Hard Metal«,
P. P. 90, 11001 Beograd,** s obavez-
nom naznakom: **»Meni Nuno znači
puno!«** Mi vam, kao i uvek, držimo
palčeve!

Odgovor ______________

Ime i prezime ______________

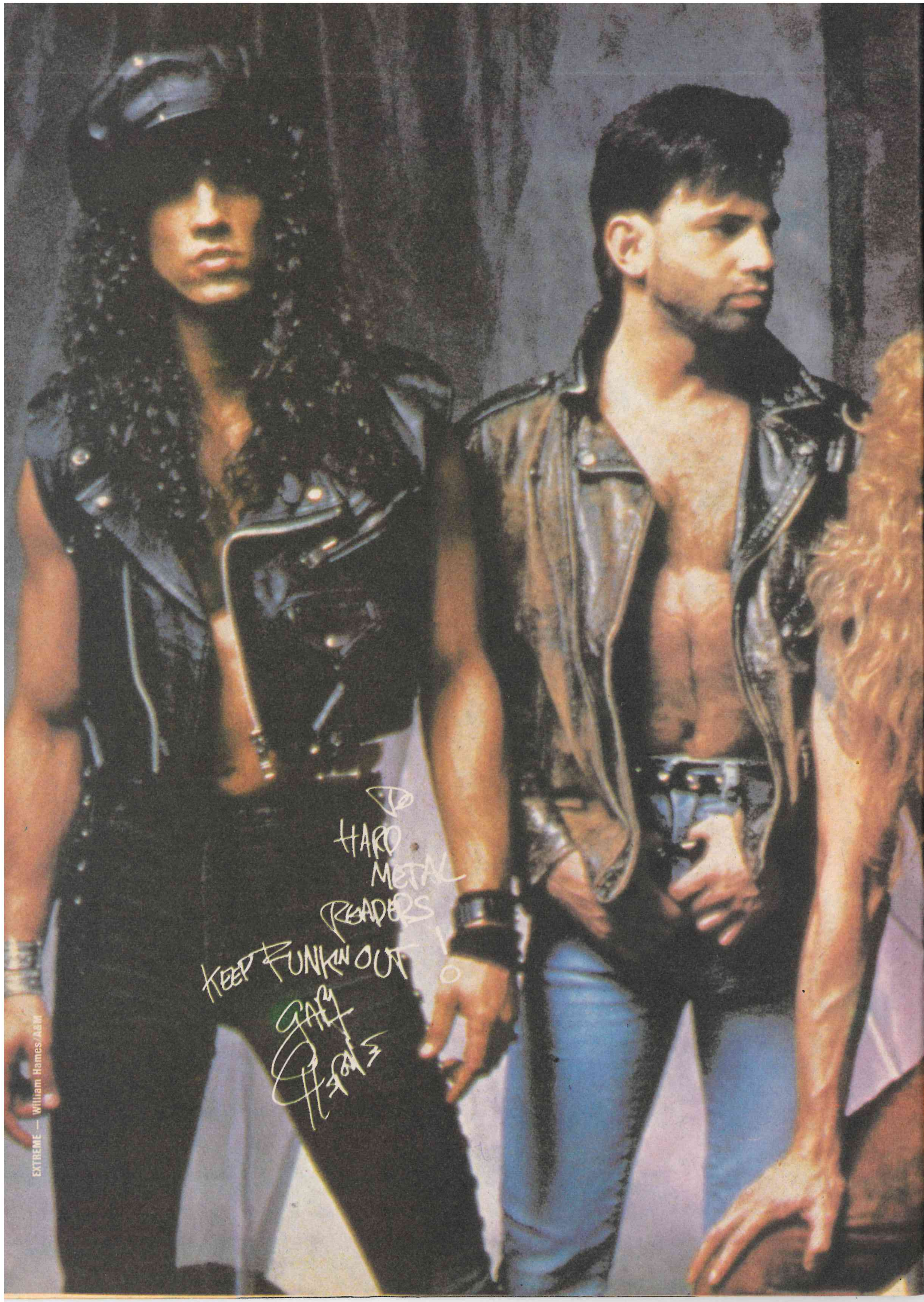
Adresa ______________

Mesto ______________

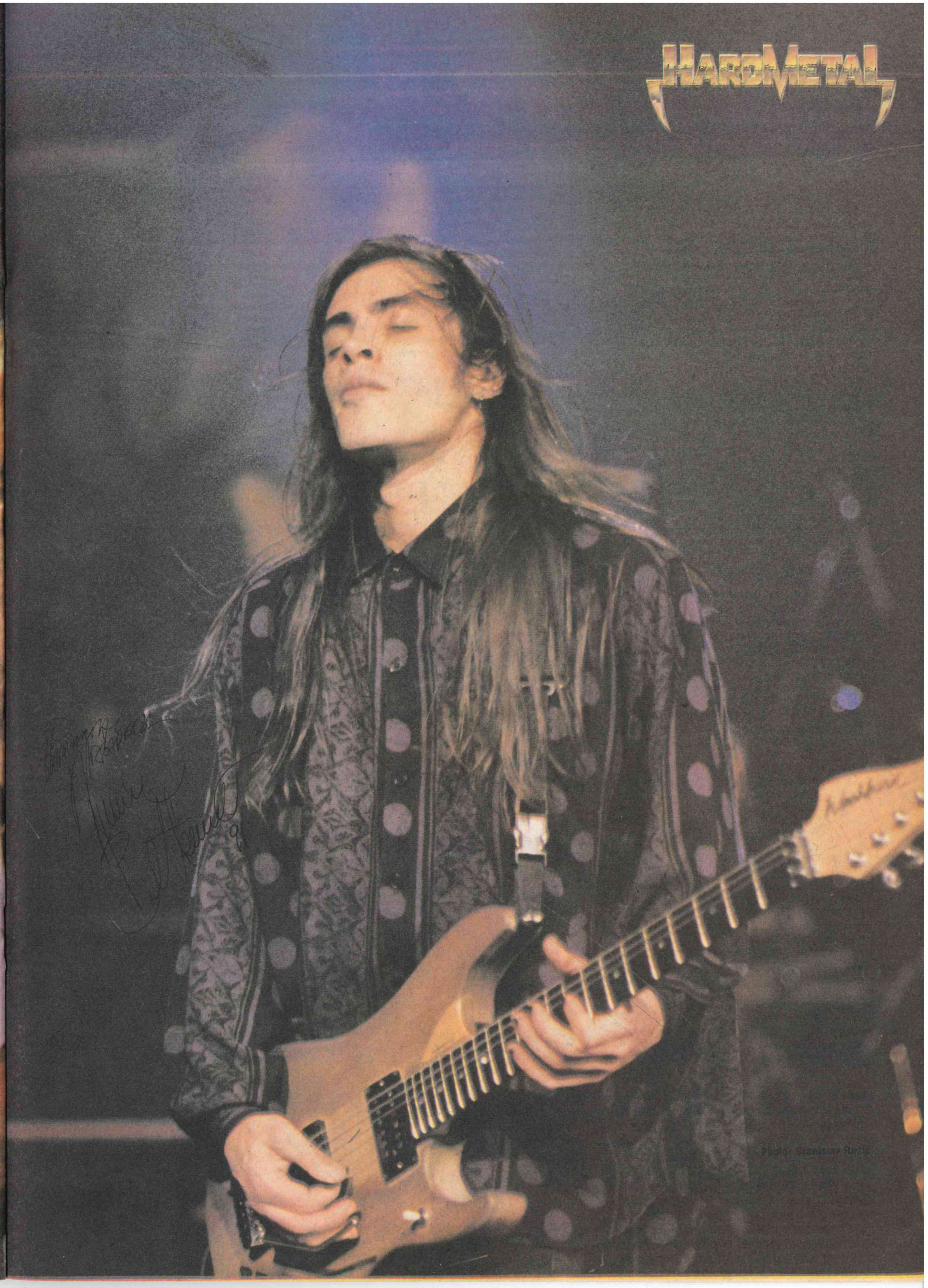

METALLICA — photo: Ross Halfin

EXTREME — William Hames/A&M

VI YU Heavy Metal Fest Sarajevo, 15. i 16. XI 1991.

Tradicionalni festival heavy metal bandova sa područja koje se sve donedavno nazivalo Jugoslavija i 1991. godine je, uprkos svim nedaćama i nepovoljnim spoljnim faktorima (rat, hiperinflacija, sveopšta beda, beznađe i rasulo) ipak održan i to naravno, kao i prethodnih godina, u Sarajevu. Pored dobrog geografskog položaja, Sarajevo je i dalje veoma privlačno za ovakve i slične manifestacije ponajviše zbog svoje otvorenosti i gostoljubivosti prema ljudima iz drugih sredina, a u ovo strašno doba rata i ubijanja verovatno jedini grad u Jugoslaviji u kojem je bilo moguće okupiti bandove sa više strana, tj. iz više od jedne republike.

I pored velike želje, na festival nisu iz objektivnih razloga mogli da signu Atomsko Sklonište, jedini sastav iz Hrvatske koji je predstavljao ozbiljnu konkurenciju drugim rock grupama iz ostalih krajeva naše zemlje i njihov nedolazak je zaista prilično osiromašio zabavu na koncertu. Što se tiče ostalih bendova iz Hrvatske, nijedan ionako nije nikada predstavljao nešto posebno osim proseka ili seljačkog imitiranja Zapada, te stoga i nije šteta što su »imali važnija posla« (snimanje državnih spotova). No, zato je svakako vrlo loše što i iz Slovenije, uvek naklonjene heavy metal zvuku nije stigao nijedan sastav, takođe iz objektivnih razloga, jer jednostavno nije bilo slobodnog puta kojim bi se moglo doći u glavni grad BiH. Nadamo se da će i idućih godina Slovenci nastupati na HM festivalima u Sarajevu i Novom Sadu, makar kao »gosti iz inostranstva«, jer [illegible] man potencijal i energija koju poseduje [illegible] venačka heavy scena zaslužuje da [illegible] predstavljena široj publici bar nekoliko [illegible] godišnje. Toliko o onima koji nisu nastupili.

Šesti YU HM Fest je održan u [illegible] dih«, maloj dvorani u okviru [illegible] tra »Skenderija«, inače izvanrednom prostoru koji zadovoljava sve uslove za održavanje ovakvih i sličnih događaja. Jedan od glavnih, tj glavni organizator festivala je bio poznati sarajevski disko-džokej i rock'n'roll veteran Želimir Alterac — Čičak, koji je svoj deo posla obavio na najbolji mogući način, ne prepuštajući ništa slučaju. Jednom rečju, organizator se potrudio da sve funckioniše onako kako se samo poželeti može.

Prvi dan festivala, koji je, obzirom na već pomenute nedaće bio vrlo dobro posećen, otvorila je sarajevska grupa VELT, band koji je potpuno nepoznat široj javnosti, a tek uz dosta truda će mu poći za rukom da izađe iz anonimnosti, jer na svom prvom većem predstavljanju nisu ostavili naročito povoljan utisak, što važi i za mostarski MONOLIT, od kojeg sam više očekivao, jer sam već bio upoznat sa njihovim ranijim snimcima. Temperatura u publici je naglo porasla pojavom tuzlanskog LUDILA na sceni. Rade i njegova ekipa ludaka (u pozitivnom smislu) se sve više okreću dobrom zezanju i provodu nego svirci, što je za sve nas dobro, jer im svirka i nije jača strana. Ipak, od svih pet nastupa LUDILA, koliko sam imao prilike da ih posmatram, ovaj u Sarajevu je bio najbolji, pa se nadamo da će i u budućnosti ići uzlaznom linijom.

MORTUS X, sastav koji je nastupio kao naredni izvođač, malo je poljuljao renome organizatora, jer svojim kvalitetom, a naročito pevačko scenskim (ne)sposobnostima je zaostajao daleko iza ostalih bandova koji su nastupili te večeri. Kasnije sam saznao da je [illegible] ustvari iz Splita, te da je sastav [illegible] vremena za zajedničko vež[illegible] donekle predstavlja oprav[illegible] bled i neuverljiv nastup. Njima takođe nije išlo u prilog to što su odmah nakon njih nastupili Beograđani RAPID FORCE, držeći iz sve snage i iz svog mogućeg oružja. Kratak, ali efektan nastup nikog nije ostavio ravnodušnim i RAPID FORCE mogu sa sigurnošću računati na dobar prijem i dogodine. Sasvim solidno je zvučala i beogradska ATLANTIDA, u svojoj varijanti melodičnog sweet metala. Novosadski PERGAMENT je nastupio osetno oslabljen, jer im je pola banda (kao uostalom i pola Novog Sada) bilo mobilisano u vojsku. U tim okolnostima, oni su se uz pomoć prijatelja odlučili da nastupe, ali da ne sviraju nijednu svoju pesmu već isključivo hard i heavy klasike. Koliko je muzika BLACK SABBATH, LED ZEPPELIN i ostalih legendi i da nas popularna i tražena, videlo se i po reakciji publike koja je ovu varijantu prihvatila sa oduševljenjem, tako da je PERGAMENT na poziv organizatora i sutradan nastupio izvodivši uglavnom isti materijal.

Band koji je naišao na ubedljivo najbolji prijem kod publike prvog dana sigurno je bio sarajevski BOMBARDER. Tolikoj popularnosti Neše, Mahe i njihove družine se verovatno ni oni sami nisu nadali. Mislim da je Nešo toga dana (pre nastupa) podelio najmanje 200 autograma, a na svakom koraku je bio izložen prvim pravcatim [illegible] obožavalaca i obožavateljki. Ta [illegible] se prilično pozitivno odrazila i na [illegible] ku, tako da je BOMBARDER [illegible] oduvao celu binu i ono ispred [illegible] Sarajlije su još jednom pokazale [illegible] tan neposredan kontakt s publikom [illegible] koncentriranje. Postali su [illegible] za široke narodne mase, popularni [illegible] ri da više ne mogu ni mirno na ulicu da izađu, a taj [illegible] su sa velikim uspehom preneli i na binu, tako da njihov nastup predstavlja događaj i za onog ko, ne ljubi preterano muziku koju oni izvode.

Na samom kraju večeri, nastupio je niški KERBER. Sastav koji je već punih deset godina na sceni danas zvuči bolje nego ikada, mada meni lično nije jasno otkud oni ovde? Ipak sa heavy rockom nemaju gotovo nijednu dodirnu tačku.

Čast da otvori drugi dan festivala pripala je sarajevskoj postavi PROTEST, koja se izvodeći neku neuvežbanu varijantu punka baš i nije proslavila. Kao i prethodni dan, nastupili su ATLANTIDA i PERGAMENT, a svoje vatreno krštenje su imali momci iz tuzlanskog sastava PARRICIDE. Simpatična ekipa koja ipak treba još dosta da radi je opravdala svoj nastup na festivalu, uz konstataciju da će iduće godine, nadamo se, biti bolje. U svakom slučaju, treba im pružiti šansu.

Sastav koji je ostavio nesumnjivo najbolji utisak od svih koji su nastupili oba dana je beogradski DEMONIAC. Otprašili su deo materijala sa svog prvog albuma (čiji izlazak se očekuje) u odličnom, pakleno dobro uvežbanom ritmu melodičnog thrash metala, nijednog momenta ne dozvolivši oduševljenoj publici predah. Na samom kraju su izveli »Enter Sandman« od METALLICE, nastavivši tradiciju da na svakoj svojoj svirci izvedu po jednu pesmu svojih uzora. Nakon [illegible] nastupa, sa nestrpljenjem se očekuje [illegible] ploča, koja ih lako može izbaciti u sam [illegible] YU heavy metal pozornice. Veteran sarajevske i jugoslovenske scene Ljubiša Racić i njegova FORMULA 4 su pokazali da se na njih i dalje može računati kao na relikvijske učesnike ovog festivala, uz napomenu da nikom ne pada na pamet da postavi pitanje, učestvovanja ovog sastava iz jednostavnog razloga što bi bez FORMULE 4 ovaj događaj izgledao kao kad bi »partizan« i »Zvezda« igrali derbi bez sudije.

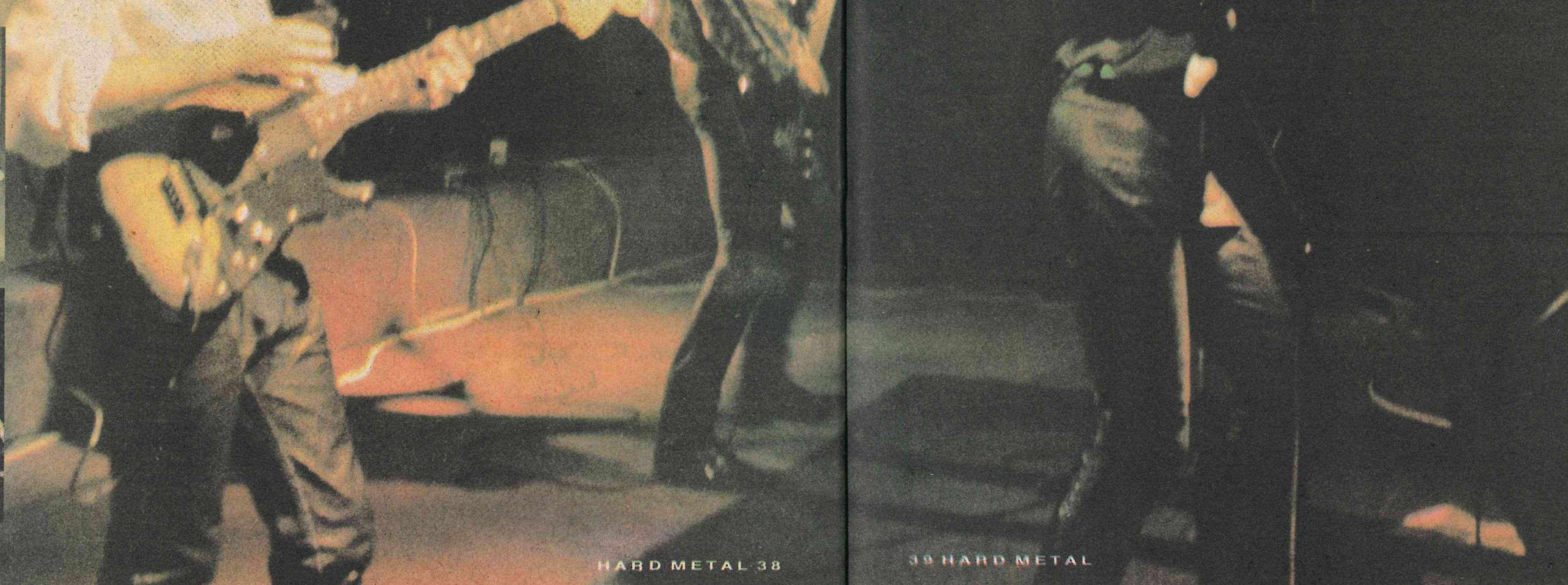
Sa nestrpljenjem se očekivao nastup DIVLJIH JAGODA u novoj postavi, sa novim pevačem Žakom, nekada članom riječke postave JERSEY. Zele i njegovi momci su ostavili izuzetno dobar utisak ne toliko svojom uvežbanošću, zvukom i atraktivnošću (što je i bilo za očekivati), već prevashodno kvalitetom novog materijala, koji je bolji nego ikada. Konačno se oslobodivši seljačko-narikačkog vokala užasnog Alena (ili kako mu je već ime) Islamovića, JAGODE sa novim vokalnim solistom imaju šta da kažu i na inostranom tržištu. Sa malopre pomenutim (srećom, bivšim) pevačem nigde osim Balkanskog poluostrva nisu imali nikakve šanse, dok se sada situacija bitno menja u njihovu korist. Jedino mi nije jasno kako to da Zele ranije nije primetio da mu vokal u bandu [illegible]«? Svaka čast Tifi, ali, ova sadašnja ko[illegible] čini pravom.

Na samom kraju, konstatujmo da je šesta sarajevska smotra jugoslovenskih heavy metalaca donela mnogo toga novog i dobrog, opravdavši ugled koji je njen osnivač i »ideolog« Čičak stekao u međuvremenu. Uz još jednu konstataciju o izvanrednoj organizaciji [illegible] izraziti i žaljenje zbog neučestvovanja beogradskih death metalaca BLOODBATH, koji su se u to vreme nalazili [illegible] po Poljskoj i Českoslovačkoj, no ipak se [illegible] da je organizator uz malo više truda mogao da obezbedi i njihovo učešće. No, to će sve, sigurno smo, biti ispravljeno već dogodine.

PISAO BOBA (uz malu pomoć jedne MAJE)

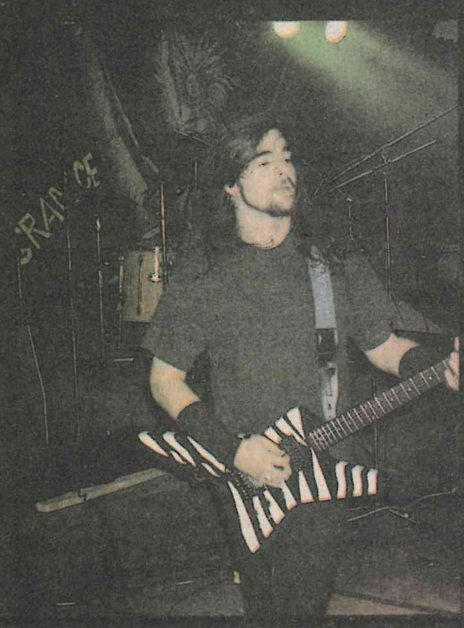

TRAUMATIČNA SEĆANJA PSIHOPATSKIH MORA

Bloodbath

Kao što smo vam i obećali, uspeli smo da dođemo do grupe BLOODBATH, trenutno najinteresantnijeg projekta na domaćoj sceni. Bend se već duže vreme nalazi u studiju gde polako i temeljno pripremaju najnoviji materijal, za koji već gotovo sigurno možemo da vam potvrdimo da će se naći u prodavnicama širom Evrope i Amerike. Pošto HARD METAL ima prioritet nad informacijama vezanim za BLOODBATH, Boba Škrbić se nedavno našao kao specijalni gost Dukić art studija, gde su mu društvo pravili producent Di Gezza i kompletan sastav BLOODBATH-a još pojačani menadžerom Koletom. O novim planovima, materijalu, svemu i svačemu govori Staća:

HM: Trenutno snimate materijal za novu ploču. Kako ide?

Staća: Pa, dobro je za sada. Pripremali smo se dosta dugo za taj projekat, pa nam je to malo olakšalo posao. Znaš, sva ova frka oko iznajmljivanja studijske opreme, pojačala, specijalnih efekata... nikad nemaš na jednom mestu sve što ti je potrebno za kvalitetan saund. Pošto želimo da ova ploča ispadne stvarno profi, moramo obraćati pažnju na pravu gomilu nekih sitnica, koje su u stvari sve zajedno veoma bitne.

HM: Snimate već mesec dana, a snimaćete sigurno još toliko, ako ne i duže, za jedan mlad bend vašeg kalibra to je baš temeljan i ozbiljan rad...?

S: Naravno, cilj nam je da ovaj materijal bude što kvalitetniji, da možemo dostojno da se pojavimo i svuda van naše zemlje. Za to je neophodno provesti puno vremena u studiju, potrošiti mnogo sati na samo usnimavanje i doradu zvuka u toku snimanja. Vrlo je važno da bend ima prostora i vremena, da ne zavisi od krutih termina, jer često se dešava da mnoge stvari ne idu planiranim tokom.

HM: Tu velikih zasluga ima vaša diskografska kuća i menadžer...

S: Da, jako smo ponosni što smo u EXPLOSIVE-u, tu baš imamo pravi tretman, onako svetski, koliko je to moguće u našim uslovima. Naš šef Kole, inače najbolji i najlepši menadžer na svetu... ha, ha, ha, stvarno je svemoguć. Pošto su on i Alex gazde EXPLOSIVE-a, imamo protekcije na sve strane. Ne, stvarno da nema EXPLOSIVE-a verovatno ne bi bilo ni pola domaće heavy metal scene. Oni rade sa dosta bendova, ali trenutno se najveće nade polažu u nas, jer imamo ugovor sa inostranstvom. Zato uživamo jer nam je omogućeno ovako dugo i skupoceno snimanje.

HM: Ko obavlja producentski posao...

S: Čuveni Di Gezza, pod punim imenom i prezimenom Dukić Miroslav, inače naš veliki drug i dugogodišnji saradnik. Sve što radimo sa njim formalno je ozvaničeno kao Dukić Art Production. Vrlo je važno da smo u dobrim odnosima, tj. da se izuzetno dobro poznajemo sa producentom kako bi ostvarili što bolju saradnju.

HM: Kako će se zvati ploča?

S: Pravo da ti kažem, još uvek se nismo dogovorili. Možda ćemo dati naziv po nekoj pesmi, možda i ne,... ali u svakom slučaju biće to izuzetno morbidan i moćan naziv. Radna varijanta je »Psyhopatic Nightmares«. U svakom slučaju, čitaoci HARD METAL magazina će to prvi saznati.

HM: Čitajući tehničke podatke pripremljenih pesama, vidim da si uglavnom ti uradio i sve tekstove i svu muziku. Odakle toliko ideja?

S: Interesantno pitanje,.. Jeste da sam inicijator svake nastale pesme i da sam ih sklopio onako kako mislim da je najbolje, ipak smo mi bend i zajedno funkcionišemo kao jedno, bez obzira ko je šta napisao. Stvari nikad ne bi ovako uigrano funkcionisale ako bi došlo do neke promene. Što se tiče ideja, uglavnom ih crpimo iz života i stvari koje nas okružuju, koje vidimo i sa kojima se suočavamo. Sve je to reakcija na ono što je u nama.

HM: Konkretno koja je tematika ove ploče?

S: U tekstovima pominjemo dosta toga, ali suština koja se prožima kroz sve je izopačenost samog čoveka i kako se sve to upotrebljava za mračne ciljeve. Bez emotivno stanje, zastrašujuća budućnost, trenutak umiranja, perverzija i sakaćenje — to je jedna paralela koja sve to povezuje u specifičnu celinu.

HM: Nabroj nam pesme, i koje je tvoje mišljenje o njihovoj prohodnosti kod publike?

S: Biće osam pesama, trajanje materijala će biti oko 50 minuta. Evo i naziva: »Patological Alternatives«, »Monstrously Childhood«, »Brutal Reality«, »Virus«, »Psyhopatic Mind«, »Degeneracy«, »Impulsive Hate« i »Traumatic Memories«. Uradićemo i jednu obradu kao bonus pesmu za CD, ali to ćemo snimati u drugom studiju a i nije još konačno dogovoreno šta će to biti. Nadam se da će se sve pesme dopasti publici koja ima afiniteta ka ovakvoj muzici. Nama se svaka pesma dopada na svoj način i verujemo da će svako pronaći nešto interesantno za sebe.

HM: »Toxic Death«, Vaš prvi mini LP je vrlo agresivna ploča, kakva će biti ova?

S: Sigurno malo smirenija, neuporedivo bolje producirana, temeljnija i u trendu pravca koji furamo. Neće se pokajati onaj ko je bude kupio, to je sigurno.

HM: U javnosti je poklonjeno puno pažnje informaciji da ste potpisali ugovor sa američkom kompanijom WILD RAGS REC. za realizaciju starog i novog materijala. Kakve su vam ambicije?

S: Mi se uvek nadamo najboljem, jer verujemo u Boga, verujemo u sebe i Koleta, u naš zajednički rad i sve to bi moralo da rezultuje uspehom. Bar ja mislim da bi trebalo. Potrebna nam je prvo podrška iz naše zemlje. Da imamo bolju prohodnost u ostalim medijima sve bi bilo još povoljnije, ali šta je — tu je.

HM: Znam da vam Kole planira turneju. Koji su gradovi u igri?

S: Čim se objavi ploča na domaćem tržištu kreću živi nastupi. Želeli bi smo da sviramo svuda gde je to moguće, gde god ima ljudi zainteresovanih za nas. Sigurno krećemo sa Beogradom, zatim Novi Sad, Zrenjanin, Kikinda, Subotica, Kragujevac, Niš, Sarajevo, Banja Luka, Tuzla, Skopje,... trudićemo se da dođemo u sva veća mesta, gde postoje uslovi za koncerte.

HM: Da li ćete imati goste na turneji, mislim predgrupe...

S: Najverovatnije na čitavu turneju i ovde i preko vodimo DEMONIAC, pošto Kole radi i sa njima. Oni su odličan bend, dobri smo drugari i verujem da će biti odličnog provoda. Moguće da ćemo u većim gradovima imati i još neke goste. Npr. u Sarajevu bi trebalo da nastupimo sa BOMBARDER-om, u Tuzli sa LUDILOM, u Skopju sa momcima iz grupe SANATORIUM. Sve pojedinosti oko turneje biće naknadno objavljene, u HARD METALU i preko EXPLOSIVE-a.

HM: Šta misliš o domaćoj underground sceni, heavy metal naravno. O bendovima, fanzinima...

S: Za sada ova naša scena kakva je takva je, u razvoju je. Ima dosta bendova i ljudi koji rade ali nikako da isplivaju. Mislim da su domaći underground bendovi u izuzetno teškoj situaciji. Opšta besparica i kriza onemogućuju i daleko, daleko veće bendove da egzistiraju. Tiraži ploča i poseta na koncertima svima se bar prepolovila. Mada, ja sam nepopravljivi optimista po pitanju svega pa tako i verujem da sa udruženim snagama možemo izgurati našu scenu na šire, evropske prostore. Recimo bend ANNATHEMA je bio totalno u (bar) Evropskom trendu. I produkciski i odličnim pesmama. Šteta što su trenutno rasformirani, verovatno bi dobro napredovali. Važno je da bar neko »probije led« napolju, to će neizmerno pomoći svima. Možda mi iskoristimo našu šansu.

HM: Nadam se da će biti tako, jer koliko mogu da primetim, za sada ste najpopularniji domaći thrash bend. Mislim da bi bilo zanimljivo da nam kažete da li se to i kako odražava na vas?

S: Nikako se ne odražava na nas. Mislim vrlo nam je drago da se naše pesme dopadaju i drugima, da imamo mogućnosti da nastupamo i objavljujemo ploče jer to je i u stvari neki smisao celog ovog posla. Priznajem da nam godi kad nam dobacuju na ulici, ili nam klinci traže potpise. To je normalno ali daleko od toga da je neko uobražen ili u nebesima. Baš naprotiv, stojimo čvrsto na zemlji.

HM: Znači uspeh vas neće promeniti?

S: Sigurno nas neće promeniti u smislu onoga da ćemo biti neke nedodirljive zvezde, ali mora nas promeniti, valjda ćemo onda biti još ozbiljniji i profesionalniji. Ali mislim da će mo se onda još više zezati. Voleo bih da pomognem onda nekim našim kvalitetnim grupama jer znam da ih kod nas ima dosta ali nemaju mogućnosti da naprave nešto. Ali,.. znaš sve ima svoje i svaka situacija menja čoveka.

HM: Ne znam šta bih još mogao da te pitam,.. osim —. šta imaš da poručiš čitaocima HARD METAL magazina i vernim fanovima BLOODBATH?

S: Verujte u nas, podržavajte nas na svakom koraku, jer vaša podrška nam je najpotrebnija. I pišite nam, javljajte se, volite nas. Vidimo se na turneji!!

I na kraju vrlo prijatnog ćaskanja sa gitaristom BLOODBATH-a Staćom na naše insistiranje, posle konstatovanja da na našu adresu stiže zaista dosta pisama fanova ove grupe, evo iznenađenja za sve vas: Staća je odlučio da dâ svoju kućnu adresu svim onima koji bi želeli da se dopisuju sa momcima iz BLOODBATH. Na svako pismo biće odgovoreno, a svakog ko se javi čeka i posebno iznenađenje: Evo adrese: Lukić Stanimir, Vladimira Radovanovića 8, 11030 Beograd, Srbija, Jugoslavija.

LE ROCK EN FRANCE

MASSACRA

Već duže vreme vas pozivamo na saradnju po pitanju pisanja tekstova. Jedan od prvih koji nam se javio sa svojim prilozima je i Alex Kolarski. On je trenutno u francuskom gradu svetlosti, odakle prati razvoj situacije na francuskoj heavy metal sceni i izveštava specijalno za HARD METAL.

Visoke sfere evropske kulture za sada nikako ne mogu da se porede sa američkom. Evropljani su ponosni svojom prošlošću, dok Ameri uzalud traže neke tragove svoje istorije negde zagubljene u vreme Inidijanaca i Kauboja. Iz tog razloga oni i sam rock ' n roll smatraju kao deo svog folklora i tu notu ljubomorno čuvaju. A osim toga, oni su u mogućnosti da prave i industriske rock proizvode, zvezde tipa MOTLEY CRUE ili POISON koji direktno ulaze u istoriju (njihovu, naravno).

Na žalost činjenica je da i pored svetske popularnosti ne samo rock bendova već i prvenstveno heavy metala kao pravca, ipak američki bendovi proporcionalno imaju najviše uspeha, slave i uopšte sinonim nedodirljivosti. I Evropa ima mega heavy metal bendova ali se oni ipak mogu nabrojati na prste: IRON MAIDEN i CULT za Engleze, SCORPIONS i HELLOWEEN za Nemce, što se tiče ostalih zemalja, . . . to i sami znate kakva je situacija.

Što se tiče naših bendova koji su popularni u inostranstvu, verujem da je jedino Lepa Brena napravila posao, iako je Goran Bregović imao takođe uspeha ali isključivo sa filmskom muzikom.

Ništa bolje od nas ne stoje ni Francuzi. Pošto sam odavno u Parizu, mogu reći da sam i lični svedok ovdašnjih dešavanja. Ako je to neka uteha, mogu vam reći da je i pored svega ovde ipak najveća fora Američka scena i njihovi bendovi. Publika ovde ne obraća pažnju na Francuske bendove pa čak ume i da ih ponižava (sve što govorim odnosi se na heavy metal scenu).

Sreća da muzičari imaju poverenja u sebe i da veruju u budućnost i tako se mnogi bore za širu afirmaciju, mada to uopšte nije lako. Predstavio bih vam neke uspešnije francuske bendove koji su nešto poznatiji u HM svetu.

MASSACRA

Oni su trenutno glavni predstavnici Francuskog death metala. Počeli su da sviraju zajedno još 1986. Bendovi koji su najviše uticali na njih su KREATOR i SLAYER. Bend MASSACRA sačinjavaju: Chris Palengat — bubnjevi Jean Marc Tristani — solo gitara, Fred Death — ritam gitara i vokal, Pascal Jorgensen — bas. MASSACRA su izuzetno puno nastupali po Francuskim klubovima ali ništa zapaženije u početku nisu napravili. Slali su svoje snimke na više različitih adresa po inostranstvu a pozitivan odgovor je najpre stigao od nemačke kompanije SHARK RECORDS. (firma koja je objavila između ostalog i SEPULTURA — Morbid Visions i Schishophrenia). Prvi album bend je realizovao 1990. pod nazivom »Final Holocaust«. U Evropi se ploča prodala u skoro 15.000 primeraka, dok se u samoj Francuskoj album prodavao neuporedivo slabije. Drugi LP »Enjoy The Violence« su snimili u Nemačkoj uz producentsku palicu Ulli Posselta. Mada članovi benda nisu učestvovali u produkciji i miksu, dosta su zadovoljni kvalitetom zvuka sa ploče. Album su promovisali svirajuću širom Evrope (zajedno sa BENEDICTION i SRYPTIC SLAUGHTER), svugde sem u svojoj zemlji, Francuskoj: »Dođe nam da povraćamo na sve u Francuskoj jer niko ništa nije uradio za muziku, o bilo kom stilu da je reč«.

Momentalno pišu materijal za treći album za koji kažu da će biti još bolji i još brži!

HATE FORCE

Photo: Branislav Rašić

HATE FORCE

Njujorški Hard Core utiče direktno na HATE FORCE, bend koji se od 1987. godine predstavlja u sledećoj postavi: Lo svira bas, Thierry gitaru i Spontex koji lupa bubnjeve i peva. U periodu od osnivanja grupe do 1989. nose naziv ONCLE SLAM. Pod tim imenom su snimili jednu ploču (»First Attack«) i u te dve godine su stale svirke sa raznim bendovima, kao što su GNH, LETHAL AGGRESSION i MURPHY'S LAW. Godine 1990. odlučuju da promene ime u HATE FORCE (da li će im ta promena za karijeru nešto značiti, videćemo), a u januaru '91 snimaju drugi album (prvi pod novim imenom) »Back for More« u saradnji sa producentom Stefanom Grujićem (gde nas nema!). Negde u ovo vreme treba da su na turneji po Nemačkoj.

PENETRATOR

Prema zjavi ljudi iz »New Wave Records«, izdavača grupe, PENETRATOR sviraju samoubilački Hard Core i Thrash Metal! Kako su počeli uskoro će se za svaki bend nalaziti i novi naziv za muziku koju sviraju, a po meni ona je veoma ograničena: oštar riff iz E, sto udaraca bas bubnja u sekundi i pevanje (!) odnosno neartikulisani vrisak koji su koristili praistorijski ljudi u komunikaciji sa dinosaurusima! Bar su članovi benda veoma iskreni i jedni su od retkih koji bi za svoj rad izjavili sledeće: »Tehnika nam nije jača strana i nikada nećemo reći da smo muzičari ili da smo umetnici. Mi sviramo zato što hoćemo i to radimo kako možemo«. Početkom 1990. godine su objavili mini Lp pod nazivom »Now« (sa četiri pesme) i u to vreme svirali su po Nemačkoj sa grupom NECRONOMICON. A u novembru 1991. im izlazi album »Beyond Your World« sa 10 pesama. . . Bend je interesantan i po tome što je u grupi uz gitaristu Max, basistu Tinia i bubnjara Hamera i pevačica Caro. Uz HOLY MOSES to je jedina Death metal grupa za koju ja znam i u kojoj umesto nekog divljaka, jedna ženska peva! Stvar je dosta originalna ali ne znam da li bi oduševila fanove Death Metala jer meni njen glas više liči na uspaljenu devicu nego na strašnu vešticu!

PENETRATOR

MISANTHROPE

MISANTHROPE

Brutal Techno Death Metal«(?!)! Tako oni definišu muziku koju sviraju od 1988. godine. Na početku svoje karijere snimili su dve demo trake i svirali zajedno sa grupama ASPHYX, DEATH POWER, MERCILESS, SUPURATION, EXECUTION i INSEMIOID. To im je omogućilo da potpišu ugovor sa francuskim izdavačem »Infest Records« i da snime split album (princip koji omogućava da dve grupe figurišu na istoj ploči) zajedno sa grupom TORTURER iz Čilea. Može se reći da je MISANTHROPE dosta originalan u neoriginalnosti, jer su među najbržim i najbrutalnijim bendovima te vrste. Bend čine: David Barraut na bubnjevima, Lionel Bolore na bas gitari i Philippe Courtios koji svira gitaru, nerazumljivo urla i piše sve pesme, čak je i ko-producent njihovog debija pod nazivom »Hater Of Manking«.

HEAVEN SENT

Članovi benda, gitarista Fabian Dicks, basista, Adrian Lanes, bubnjar Rick Pride i pevač Julian Folson definiše kao Heavy Rock. Zajedno su od maja '90 a pre toga sviraju po raznim lokalnim grupama. U to vreme snimaju demo sa tri pesme i nastupaju na par festivala. To im je omogućilo da se ubace na kompilacijsku ploču »It' s only Rock'n Roll«, na kojoj se nalaze pesme petnaest grupa raznih muzičkih pravaca. Poštujem ih zato što se stvarno strahovito bore za svoju širu promociju. Sviraju gde god je to moguće, i to uvek uspešno pre svega zahvaljujući simpatičnom pevaču Julianu koji ume da ovlada publikom. Jedino mi se čini da se suviše brinu za imidž i sve drugo osim za muziku. To što oni sviraju je SKID ROW i PINK CREAM 69 stil ali im nedostaje još mnogo muzičkog iskustva, pa mislim da su ipak velikom srećom dospeli do kompilacije.

HEAVEN SENT

LIVE REPORT

SLAYER & MIND FUNK

MÜNCHEN, 16. novembar 1991., RUDI SEDLMAYER

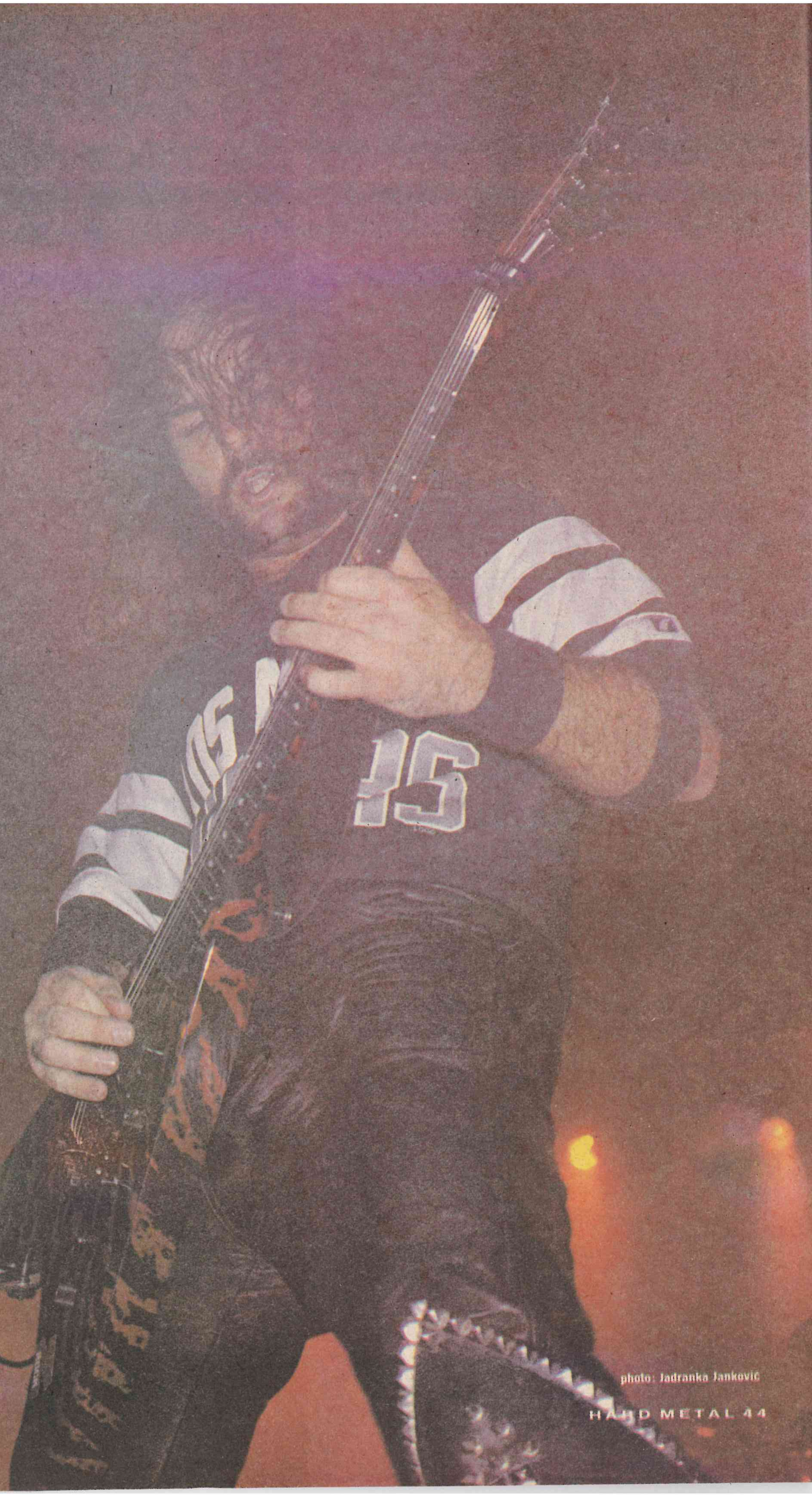

photo: Jadranka Janković

Set lista: »Ride And Drive«/»Bring It On«/»Sugar Ain't So Sweet«/»Big House Burning«/»Sister Blue«/»Fire«/»Touch You« i bis: »Blood Runs Red«/»Innocence« (MIND FUNK).

»Hell Waaits«/»The Anti-Christ«/»War Ensemble«/»South Of Neaven«/»Raining Blood«/»Altar Of Sacrifice«/»Jesus Saves«/»Captor Of sin«/»Necrophiliac«/»Spirit In Black?/»Skeletons Of Society«/»Die By The Sword«/»Dead Skin Mask«/»Seasons In The Abyss« i I bis: »Born Of Fire«/»Arteries«/»Aggressive Perfector« i II bis: »Chemical Warfare«/»Mandatory Suicide«/»Angel Of Death«. (SLAYER)

Imajući u vidu da je prošle godine, u okviru »CLASH OF THE TITANS« festivala, publika gotovo porazbijala sva stakla hale, policija se, ove hladne novembarske noć, nalazila na SVIM prilazima hali, njenim ulazima, U njoj, OKO garderobe... samo što se nije popela NA BINU sa bendovima!

Negde oko PET HILJADA fanova nimalo nije bilo oduševljeno njenim prisustvom, te je koncert predgrupe MIND FUNK bio idealna prilika da se testira ŠTA i GDE je čija teritorija. Uzalud je MIND pevač PAT DUBAR svojim manijačkim vrištanjem ciničnih stihova pokušavao da privuče (inače hladnu) nemačku publiku i dokaže da je MIND FUNK VAN svih funk speed metal klišea — fanovi su se više skoncentrisali na to kako će murija i lokalni redari reagovati ako neko krene sa »stage divingom« ili »probijanjem« ograda ispred bine, nego na frenetične verzije pesama »BRING IT ON« i »SUGAR AIN'T SO SWEET«.

Zato mi i nemojte zameriti što vam ne dajem klasičan prikaz MIND FUNK koncerta, jer kad' lokalni redari nisu više imali živaca da paze da l' će neko od podivljalih fanova srušiti ogradu i doći mi glave pribivši me uz binu, 'ladno su me isterali odatle, a NIJE BILO TEORIJE da uđem u publiku!

Onoliko kol'ko sam mogla da vidim i čujem (a zvuk nikako nije bio na strani MIND FUNKA! — PRIM J. J.) bilo mi je dovoljno da ukapiram da MIND FUNK ne j...u živu silu i furaju SVOJ fazon, pa ko shvati, shvatio je, ko ne shvati... uvek ima bar u dnu hale, gde može da sačeka nastup SLAYERA. Ovakav stav benda me uopšte ne čudi, kad' uzmem u obzir činjenicu da su se prvobitno zvali MIND FUCK, ali ih je američka recenzija naterala da promene ime. Svakom svojom rečju, tonom, pokretom i najavom MIND FUNK šalju poruku: »We don't give FUCK what somebody think or say!« i, uz gomilu buke, zapadaju čas a u šizofrenična (»Fire«), čas u melanholična (»Ova pesma je posvećena mojoj preminuloj devojci — »Sister Blue«!) stanja.

Jednom rečju, ako speed funk zaživi, ovaj bend će sigurno biti na PRVOM mestu po PROGRESIVNOSTI i POPULARNOSTI. Do tad' ostaje vam ili da ih VOLITE ili da ih MRZITE — SREDINE NEMA!

»Da li sam nervozan? Što bih bio nervozan, kad' znam da RETKO KOJI heavy bend može da nas NADMAŠI na bini!« smeška se basista/pevač TOM ARAYA, samo par minuta pre nego što će izaći na binu. »Čoveče« JEDVA ČEKAM da počne koncert, adrenalin mi je već UDARIO u glavu! Ono što me najviše veseli je to što, ovoga puta, NISMO vezani samo za jednu ploču, već možemo da sviramo SVE što poželimo — SVE pesme koje su, tokom cele DEKADE, uveseljavale i nas i fanove!

Čuješ li ih kako viču »SLAYER! SLAYER! SLAYER!«? E, dovoljno je da to čujem i ja sam njihov (smeh) Odoh ja na binu, a ti uživaj u koncertu i pazi da te neko ne povredi dok nas slikaš!«

Povredi? Uvodni instrumental nije još ni počeo, DAVE, KERRY, JEFF i TOM se nisu još ni pojavili u purpurnom dimu koji je kuljao svud po bini, a fanovi su mi već padali na glavu, redari iznosili onesvešćene, dve ograde su već »probijene«... Praćeni oštrim pogledom surovog orla koji se nalazio na ogromnom platnu iza bine, fanovi kao da su dobili inspiraciju da pokažu obezbeđenju koliko je nemoćno i završe koncert PRE nego što je uopšte i počeo.

Međutim, kada je DAVE LOMBARDO krenuo sa uvodnim taktovima »HELL AWAITS« numere, fanovi su kao omađijani zurili u obrise na bini i ogromnim aplauzom i zviždanjem pozdravljali svoje heroje. KERRY KING je zauzeo desnu stranu bine, JEFF HANNEMAN levu, a kada je TOM ARAYA, sav u crnom, istrčao na binu i krenuo ludački da maše glavom, publika je proključala!

Ne trebam ni da vam kažem da su se taktovi »THE ANTI—CHRISTA« i »WAR ENSEMBLEA« smenjivali sa brojem onesvešćenih, stage divera, slam dancera, više golih nego obučenih devojčica koje su igrale na ramenima svojih »boljih polovina«... Čak ni ogromne drvene grede, kojima su redari, u pauzi između MIND FUNKA i SLAYERA, poduprli binu nisu bile dovoljne da zadrže lavinu histeričnih fanova koji su hteli, bar za momenat, da dotaknu ARAYU! Kako niko nije uspeo da se popne na binu, do dana današnjeg će ostati MISTERIJA za mene ali zato znam da sam, pod naletom užarenih tela, pobegla od rulje i to PUZEĆI ispod bine, da bih, zahvaljujući ljubaznosti LOMBARDA i njegovog roudija, odgledala ostatak koncerta iz leđne tj. bubnjarske perspektive. PA NEK' NEKO POSLE KAŽE DA NOVINARSKI LEB NIJE KRVAV!

SLAYER nas je šetao po prošlosti ne samo numerama (»RAINING BLOOD«, »SAOUTH OF HEAVEN«, »DIE BY THE SWORD« i sl.) već i platnima omota svih svojih albuma koje su u ovoj DEKADI izdali. Specijalno za tu priliku, KERRY KING (gitarista) je obukao svoje čuvene »kožne nogavice s piramidicama«,. dok je još čuvenije »štitnike« za ruke sa ogromnim EKSEROVIM bodljama ostavio kod kuće, jer su »mahom zarđale, a i nisam siguran da sad' ne bih nekog ili sebe povredio njima!« Vrlo mudar rezon, s obzirom da se KERRY najviše približao publici i bacao joj trzalice tj. njoj je bilo najlakše da na desnoj strani probije ogradu i barem na sekund ga dotakne!

Opisati SLAYEROVU muziku i koncert rečima, gotovo je SKRNAVLJENJE — ova američka četvorka je precizna i uvežbana DO BOLA, a o JAČINI zvuka da i ne govorim! Nikad' mi nije bilo jasno kako TOM ARAYA uspeva da otpeva sve pesme, a da nijednom »ne pukne« glasom, a da pri tom i svira bas, najavljuje numere, komunicira s publikom, »vodi« bend, sumanuto trči po bini, non-stop trese glavom... Iako samokritički sebe naziva »DERAČEM« a ne PEVAČEM, ovaj dugokosi ČILEANAC ima bolju tehniku i više adrenalina od 80% pevača na današnjoj speed i thrash sceni! I što je najlepše, gospodin ARAYA je ARTIKULISAN, za razliku od klasičnih »mumljajućih i mutavih« speed pevača!

Kad' tome dodate svirku KERRYJA KINGA i JEFFA HANNEMANA, koji funkcionišu k'o sijamski blizanci i prosto se utrkuju ko će odsvirati bolji solo i silan, nezadrživ, švajcarski tačan i moćan zvuk LOMBARDOVIH bubnjeva, dobijate ono po čemu je SLAYER uvek bio poznat, a izgleda i NENADMAŠAN — EKSTAZU DOBROG ŽIVOG ZVUKA I ŠKOLSKI PRIMER KAKO BI JEDAN THRASCH/SPEED/HEAVY METAL BEND TREBAO DA ZVUČI!

Nije ni MUSTAINE tol'ko lud što neće da svira ni pre, ni posle njih!

»Hej, Minhenu nije valjda da vam još nije dosta?!« kroz smeh vrišti ARAYA. »Ovde je večeras pakao, a znate zašto? Zato što je SLAYER »rođen u vaaatriii«! (»Born Of Fire«) Cela bina je obasjana crvenim lajtom i žutim laserima, a TOM idealno simbolizuje đavola. Publika je, najblaže rečeno, podivljala — svi su digli ruke u vis, svi pevaju zajedno sa ARAYOM i svi su SVOM SNAGOM krenuli prema bini. TOM ih smiruje rečenicom: »Nemojte da sad' napravimo sranje i prekinemo ovako lepu zabavu!« i fanovi ga slepo slušaju, a on im se revanšira DRUGIM BISOM u kojem »CHEMICAL WARFARE«, »MANDATORY SUICIDE« i »ANGEL OF DEATH« otimaju i bendu i publici POSLEDNJI atom snage! LOMBARDO, potpuno mokar od znoja, udara poslednji break i lelujavim korakom kreće ka prednjem delu bine da, zajedno sa JEFFOM, KERRYJEM i TOMOM, pozdravi publiku. Četvorica »JAHAČA APOKALIPSE« PUNIH PET MINUTA stoje na bini dignutih ruku, jer im publika klicanjem, aplauzom i vrištanjem odaje priznanje i ne dozvoljava da odu sa bine.

Vi, koji niste bili na koncertu, možete da pokušate da se utešite odličnim »DECADE OF AGGRESSION LIVE« albumom, iako, i pored sve umešnosti benda i RICKA RUBINA, vinil, traka i disc NIKADA neće moći da prenesu taj FENOMENALAN filing SLAYERA uživo!

A ja? Ja, nakon ovog koncerta, MIRNO mogu da umrem... I DA MI NE BUDE ŽAO!

Jadranka Janković

SONGS

METALLICA

»Battery«
(Hetfield, Ulrich)

Lashing out the action, returning the reaction
Weak are ripped and torn away
Hypnotizing power, crushing all that cower
Battery is here to stay

Smashing through the boundaries
Lunacy has found me
Cannot stop the battery
pounding out aggression
Turns into obsession
Cannot kill the battery

Cannot kill the family
Battery is found in me
Battery

Crushing all deceivers, mashing non-believers
Never ending potency
Hungry violence seeker, feeding off the weaker
Breeding on insanity

Smashing through the boundaries
Lunacy has found me
Cannot stop the battery
Pounding out aggression
Turns into obsession
Cannot kill the battery
Cannot kill the family
Battery is found in me
Battery

Circle of destruction, hammer comes crushing
Powerhouse of energy
Whipping up a fury, dominating flurry
We create the battery

Smashing through the boudaries
Lunacy has found me
Cannot stop the battery
Pouding out aggression
Turns into obsession
Cannot kill the battery

Cannot kill the family
Battery is found in me
Battery

DEATH

»Lack of Comprehension«
Words and music by Chuck Schuldiner

A condemning fear strikes down
Things they cannot understand
An excuse to cover up weaknesses that lie within
Lies
Laying your guilt and pain
On people that had no part in the molding of a life
That creates its destruction
Lies
Right before your very eyes
A reflection of of the mistakes
To the end you will deny
Your part in the demise of a life
Lack of Comprehension
Thriving on your cliche
Compelled by self-resentment
Reaching into the minds of those that created
The depression in which they
In which they drowned their flesh and blood
Lies
So easy to blame the
Everlasting fear on a pathetic attempt
To justify the ending of life
Lies
Right before your very eyes
A reflection of the mistakes
To the end you will deny
Your part in the end of a life
Lack of Comprehension
Triving on your cliche
Compelled by self-resentment

PESTILENCE

»LAND OF TEARS«
Music: Mameli
Lyrics: Foddis

»Fear of all evil that controls mankind«
Dark sides of life
Unspoken by those in search of the Light
Darkness they will find
Rejecting all evil, taken possession of mankind

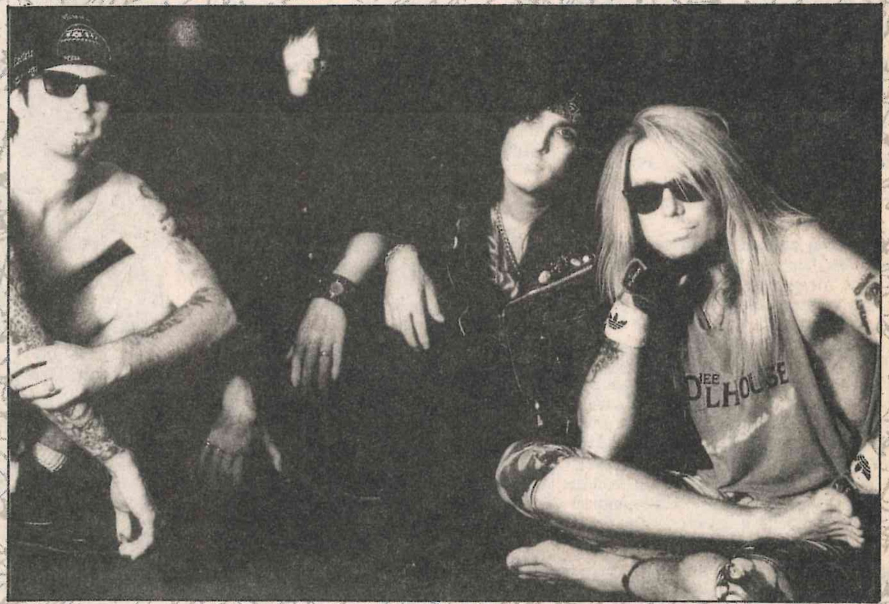
Fighting what can't be fought
Minds penetrated, soul will bi taken
Days turn into nights
Bodies are falling, hear death calling

Throughout the centuries
Attempts for protection, prayers, religion
Sing make you aware
Of it's mass domination, a divine dispensation
Land of tears

Indulge in the temptation
Your mind will show you the way
Ghosts of the damned will guard you
In this yourney into decay

Land of tears
Land of tears

MOTLEY CRUE

»Primal Scream«
Music & Lyrics: Tommy Lee, Nikki Sixx, Mick Mars, Vince Neil

Broke dick dog
M head slung low
Tail knocked in the dirt

Time and time
of being told
Trash is all I'm worth

I vas just a young boy
Had to take a little grief
Now that I'm much older
don't put your crap on me

Grab it & shake it
Reach down & scrape it
I just got to

Primal scream & shout
Let it out
You just gotta say »hey«

Janou said
Meters are red
Blow a neuroti fuse

Show a little
A little pain
Unlock a lotta truth

Daddy was a young man
His home was livin' hell
Mama tried to be so perfect
Now her mind's a padded cell, ya

Grab it & shake it
Reach down & scrape it
I just got to

Primal scream & shout
Let it out
You just gotta say »hey«

Hey man, get out of my face
I deal with my problems at my own pace
With your screwed — down, anti-human views
Deal with the pressures by playing the blues
If you want to live life on your own terms
You gotta be willing to crash and burn

RECENZIJE

QUEENSRYCHE

»Ryche And Roll« — Live In Milano 1990.

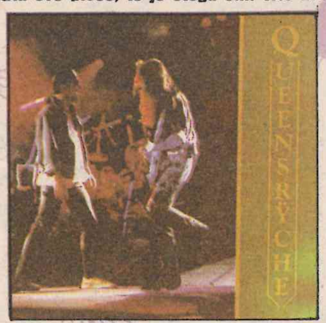
Nazivi pesama: Resistance/Walk In The Shadows/Best I Can/Empire/The Thin Line/Jet City Woman/Roads To Madness/ I Remember Now/Anarchy-X/Revolution Calling/Operation: Mindcrime/Speak /Spreading The Disease/The Mission /Suite Sister Mary/The Needle Lies/Electric Requiem/Breaking The Silence/I Don't Believe In Love/Waiting For 22/My Empty Room/Eyes Of A Stranger/Silent Lucidity /Take Hold Of The Flame

U pravoj poplavi raznoraznih »live« i »the best of« albuma i izdanja, odlučiti se za pisanje recenzije jednog piratskog compact disca na prvi pogled izgleda luckasto. Ali, baš i nije tako QUEENSRYCHE su nekako u isto vreme kada se pojavio ovaj disc koji je pred nama objavili i zvanični »live« compact u pakovanju sa istoimenom video kasetom, nazvan »Operation: Livecrime«. Kako to u stvari predstavlja njihovo remek delo ». . .Mindcrime« samo u koncertnoj verziji, smatrao sam da bi bolje bilo da vam prezentujemo ovo piratsko izdanje, kad ionako nijedno neće izaći kod nas.

»Rych And Roll« je snimljen na koncertu u Milanu, u Rolling Stone klubu 6. decembra '90. i predstavlja jednu od najbolje snimljenih piratskih ploča ikad objavljenih. Jedini detalj koji vam može skrenuti pažnju da se radi ipak o bootleg, a ne zvaničnom produktu je nešto glasnije snimljena publika, što je sasvim normalno, obzirom da je i snimano negde iz sredine sale. Neušminkana svirka, zvuk onakav kakav inače na koncertima i treba da bude: čvrst, snažan, poletan, čist. Puna dva sata QUEENSRYCHE svirke od koje u pojedinim momentima zastaje dah. Geoff Tate iz koncerta u koncert zvuči sve bolje i atraktivnije, Chris De Gharmo uvek u funkciji muzike, ritam sekcija — kao i uvek bez greške. Izbor pesama koje su se odlučili da izvedu na koncertu pokazuje koliko je koji njihov album dobro (ili manje dobro) prošao kod publike, pa ne treba da čudi otkud to da sviraju gotovo ceo »Operation« kada znamo da je samo u Americi »otišao« u više od milion primeraka.

Lepa i opuštena atmosfera koja vlada sve vreme trajanja ovog dvostrukog CD-a ne treba da vas zavara: QUEENSRYCHE samo prividno deluju hladno i perfektno. Njihovu muziku zapravo sačinjavaju tople i iskrene emocije, vešto sakrivene iza zida muzičko-scenske savršenosti, kako bi sve delovalo tajanstvenije i manje upadljivo. Suština specifičnog rock and rolla »made of QUEENSRYCHE« je baš u toj dozi mistike koja i navodi svakog pažljivijeg slušaoca na ozbiljnije razmišljanje o onome što mu kvintet iz Sijetla nudi. Sve to se nalazi skriveno negde između 120 minuta ove ploče, te je stoga čini vrlo preporučljivom za slušanje. Uostalom, kada na piratskom snimku ne »provalite« ni najmanju prevaru iz prve, znači da je band pravi. To je QUEENSRYCHE.

Boba

BANG TANGO

»Dancing On Coals« (Mechanic—MCA)

nazivi pesama: Soul To Soul /Untied & True/Emotions In Gear/I'm In Love/Big Line/Midnight Struck/Dancin' On Coals/My Saltline/Dressed Up Vamp/Last Kiss/Cactus Juice/Futurama (CD bonus track)
producent: John Jansen

Bang Tango ili Red Hot Chili Peppers odlučite sami. Na ovoj ploči Bang Tango su se toliko približili HM/funky zvuku da je to prosto zastrašujuće, ipak nisu podlegli prostituisanju tog pravca već su mu dali sopstveni pečat, tj. otkidajući bas Kyle Kylea pomešan sa vrištećim La Steom. Dakle sve počinje sa basom koji udara u stomak i na koji se kalemi sve ostalo do refrena koji su dobri, iako su mnogo mekši nego na prvom (»Psycho Cafe«) albumu. Stvari se mogu podeliti na one u »funky« fazonu (većina), dve—tri u »L.A. Woman« (Idolaova obrada) fazonu i na balade, od kojih je »Midnight Struck« gde je La Ste u tekstualnom delu izbegao patetiku, tako svojstvenu američkim baladama, siguran hit. Jedina stvar koju ne mogu da im oprostim je krađa pesme Hanoi Rocksa »Futurama« koju su Bang Tango prisvojili, te je potpisali kao svoju. I pored tog minusa »Dancing On Coals« vrši svoju funkciju tj. predstavlja ploču koja pomera granice HM-a i čini ga sve više raznovrsnijim i zanimljivijim. . . tako da ne morate da se ustručavate, zaigrajte slobodno i u duhu novog Bang Tango vremena. . . funky futurizam je pred vama.

David Vartabedijan

POISON

Swallow That Live (Dupli CD — CAPITOL)

nazivi pesama: Intro/Look What The Cat Dragged In/Look But You Can't Touch/Let it Play/Good Love/Life Goes On/Ride The Wind/I Want Action/Drum Solo/Something To Believe In/Poor Boy Blues/Unskinny Bop/Love On The Rox/Guitar Solo /Every Rose Has It's Thorn/Fallen Angel /Your Mama Don't Dance/Nothin' But a Good Time/Talk Dirty To Me/So Tell Me Why/Souls On Fire/Only Time Will Tell/No More lookin' Back/.

Još jedno boranija izdanje. Jedna od jačih američkih institucija za pravljenje para, bend POISON objavio je (već) posle tri prilično loša studijska albuma, uživo materijal, upakovan u formi duplog albuma i duplog Compact Disca u trajanju skoro 110 minuta. Verujemo da se već čudite odakle im materijala i inspiracije za toliki opus, ali ako vam kažemo da samo bubnjarski i gitarski solo zajedno traju 17 minuta a da se na albumu pored živih snimaka nalaze i četiri nove studijske stvari, to bitno razjašnjava stvari. Inače »Swallow This Live« u formi Compact Disca, na tržištu se pojavio u dve verzije — kraća (jedan disk), bez nekoliko uživo i ovih studijskih pesama (zadnje četiri na gornjem spisku) i u ovoj već spomenutoj (recenziranoj) verziji. Sama svirka ne daje ništa novo i epohalno, sasvim je očigledno da je ovo pušteno na tržište samo zbog para i to propraćeno nekim vrlo bezobraznim fazonima. Ovaj album je pompezno najavljivan a pre samog izlaska pevač Bret Michaels je davao izjave i intervjue na sve strane kako bend objavljuje ovaj živi album u pauzi priprema za novi studijski album. Međutim, nedugo

RECENZIJE

po objavljivanju »Swallow This Live« i video kasete »Flesh And Blood Videos« obelodanjeno je da su se POISON rasformirali zbog nesuglasica unutar samog sastava. I da nije ove priče o raspadu benda ostaje činjenica da je reč o prilično slabom materijalu, vrlo loše produciranom od strane samog benda. Oni koji vole POISON i njihovu muziku sigurno će na ovom izdanju naći dosta interesantnog za sebe, a svim drugim fanovima ovo ne bih nikako preporučio.

Kole Polzović

SLAYER

Seasons In The Abyss (DEF AMERICAN)

maksi singl
nazivi pesama: Seasons In The Abyss /Aggressive Perfector/Seasons In The Abyss — Experimental version.

Evo i SLAYER su počeli da nas zasipaju spotovima i maksi singlovima. Sa zadnjeg studijskog albuma, prvo je skinut singl »War Ensemble« a nedavno (pre par meseci doduše) i spot i singl za naslovnu kompoziciju »Seasons In The Abyss«. Sve to je naravno uvertira za novi dupli uživo album koji se nedavno takođe pojavio. Inače spot »Seasons In The Abyss« je snimljen u Egiptu: efektna stvar, polu-balada. Standardna verzija otvara ovaj maksi singl a zatvara ga »eksperimentalna verzija« iste stvari koja osim što je duža za nekih 10—15 sekundi ima i ubačene klavijature sa specijalnim efektima za podlogu. Priznajem da je meni ta druga verzija pesme puno bolja i mislim da je šteta što nije takva otišla na album.

Kao treća stvar na maksiju je neizostavna »Aggressive Perfector«. Zašto neizostavna? Ova pesma prati SLAYER kroz čitavu njihovu karijeru. Prva stvar koju su ikad snimili je baš »Aggressive Perfector« i ta verzija se nalazi na kompilaciji METAL MASSACRE 2. Druga verzija se nalazi kao »extra track« na debiju »Show No Mercy«. Treća verzija, tj. ova nalazi se na B stranama singlova »Postmortem« i »Criminally Insane«. Produkciju ove, treće verzije je uradio Rick Rubin još 1986. Znači za sve one koji još nisu uspeli da nabave ovu verziju »Agressive Perfector« — evo je ovde. Traje svega dva i po minuta, ali verujte zaista je prava i ubojita. Za SLAYER fanove ovaj maksi snimite pod obavezno, za ostale preporučujem eksperimentalnu verziju »Seasons In The Abyss«.

Kole

RICHIE SAMBORA

»Stranger In This Town« (1991)

Nazivi pesama: Rest In Peace/Church Of Desire/Stranger In This Town/Ballad Of Youth/One Light Burning/Mr. Bluesman/ Rosie/River of Love/Father Time/The Answer
Produkcija: Richie Sambora i Neil Dorfsman:

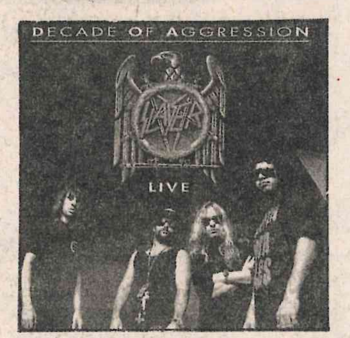

Kao što je ustaljena praksa u rock and rollu, kada određeni band uđe u zenit, njegovi kreativni članovi traže novi prostor da bi isterali ostatak kreativnosti i energije. Posle gazdinog prvenca »Blaze Of Glory«, drugi čovek iz tabora komercijalno mega uspešnih BON JOVI, Richie Sambora obelodanio je svoj debi album originalnog (!?) naziva »Stranger In This Town«. Iako se materijal nadovezuje na liniju američkog mainstream rocka (B. Springsteen, Clapton, J. C. Mellencamp. . .). Sambora nije pao u zamku da slepo i netalentovano reprodukuje naučeno. Naprotiv, album ima preko potrebnu svežinu i širinu i taj fini balans između komercijalnog i onog bitnijeg. Uz malu pomoć prijatelja (Tico Torres, Tony Levin, David Bryan), snimljeno je deset »lakih« komada od kojih se izdvajaju »Ballad Of Youth«, »Church Of Desire«, »Stranger In This Town« i »Mr. Bluesman«. Na poslednje pomenutoj solo je odsvirao lično Eric Clapton (je Bog), jer takav solo sa toliko mekanoemocionalnih i toplih tonova može da stvori samo Mr. Bluesman.

Album je sniman u Londonu, New Yorku i L. A.—u. I da li zbog toga ili zbog nečeg drugog, sa »strangera. . .« izbijaju emocije, a kako i ne bi kada su određene pesme čekale čak 10 godina da bi uz ostale influence izašle na videlo dana. Produkciju je radio sam Richie uz pomoć Neila Dorfsmana. Ipak pravo iznenađenje krije se u tome što je razočarao one koji su od njega očekivali klasični tehnološki »guitar hero« (ili heroj) album. Na tu temu je nedavno u jednom intervjuu rekao jednostavno: »Album u osnovi sadrži pesme«.

Ostaje nam samo da verujemo, ugasimo svetla, upalimo sveće i slušamo bez predrasuda — GLASNO!

ZOXX

SLAYER

Decade Of Aggression (DEF AMERICAN RECORDINGS)

nazivi pesama: Hell Awaits/The Anti Christ/War Ensemble/South Of Heaven- /Raining Blood/Altar Of Sacrifice/Jesus Saves/Dead Skin Mask/Seasons In The Abyss/Mandatory Suicide/Angel Of Death/Hallowed Point/Blood Red/Die By The Sword/Black Magic/Captor Of Sin/Born Of Fire/Postmortem/Spirit In Black/Expendable Youth/Chemical Warfare/
produkcija: Rick Rubin i SLAYER

Konačno prava stvar! SLAYER su nas na najbolji način obradovali za svoj deseti rođendan. »Decenija Agresije« predstavlja pun pogodak i definitivno najznačajnije izdanje dosadašnje speed /thrash produkcije. Dupli album, Compact Disc u trajanju skoro 90 minuta, predstavlja nam svu snagu i energiju koji SLAYER emituju na svojim živim nastupima. Ceo materijal je snimljen na tri mesta: u Londonu oktobra 1990, u Kaliforniji marta 1991. i na Floridi jula 1991. Normalno, svi njihovi nastupi su bili u okviru Evropske i Američke »Clash Of The Tytans« turneje. O samom koncertnom zapisu, produkciji, izboru stvari i tehničkim detaljima — sve najbolje. Vrlo efektno su obuhvaćene najznačajnije kompozicije iz svih perioda rada grupe. Čak i njihov raspored na albumima odgovara (skoro identično) stvarnoj set listi na koncertima. Tom Arayine vrlo ozbiljne najave pesama, ubojiti rifovi, vrlo sirov i agresivan zvuk, sve su elementi koji čine ovaj materijal izuzetno zanimljivim za sve prave thrash fanove.

SLAYER su bend koji su čak i postavili neke standarde još kao izrazito mlad sastav, uz ostale sa Bay Area scene. Svojim dosadašnjim desetogodišnjim radom ostavili su i te kako dobrih albuma iza sebe, slično kao i METALLICA omogućili stotinama grupa sličnog stila da dođu do odgovarajućeg tretmana u medijima i kritici uopšte. O samim pesmama na »Decade Of Agression« nećemo puno govoriti, pravi fanovi će najbolje osetiti sav eksplozivni naboj koji reflektuju. Još je, verujem interesantno da kažem — kompletni snimci na ovom živom albumu, nisu uopšte nasnimavani, »peglani« i pročišćavani u studiju što je inače dosta ustaljena praksa u ovakvim slučajevima. Znači, najadekvatnija live atmosfera prenesena je bez imalo ulepšavanja i doterivanja. Još jedanput naglašavam — zaista prava stvar.

Aleksandar Polzović

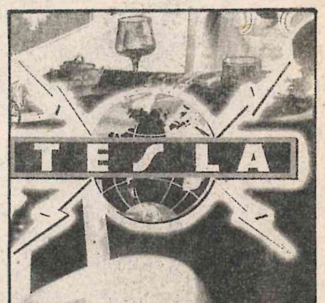
THE ALMIGHTY

»Soul Destruction« (1991. Polydor)

nazivi pesama: Crucify/Free 'N' Easy/Joy Bang One Time/ Love Religion/Bandaged Knees/Praying To The Red Light/ Sin Against The Light/ Little Lost Sometimes/Devil's Toy/What More You Do Want/Hell To Pay/Loaded.
producent: Andy Taylor

Svemoćni su na prošlom albumu prašili čvrsti rock, na »Soul Destruction« ih je umnogome omekšao Andy Taylor i time je ubio jedini razlog njihovog postojanja, jer kome je potreban još jedan klon. . . tih i tih bendova u slučaju The Almighty to je neopisiv broj. Kao prvo, preterali su sa količinom pesama, sa dužinom istih i sa neinventivnošću, na svu sreću potrudili su se oko refrena. Ipak, koja je to pesma kada želite da čujete samo refren i da idete dalje. Tetovaže i marame oko glave nisu dovoljne da bi bend zvučao američki, što im je očigledan cilj i da bi zvučali kao Amerikanci The Almighty su napravili jednu ljiga baladu u najgorem Bon Jovi stilu, tj. pesma liči na »Living In Sin« (ovo ne znači da mrzim B. J.). Ipak u ovih pedesetak minuta svirke ima dve dobre pesme: »Free 'N'Easy« i »Devil's Toy« (pogotovo tekst). Ostatak materijala je verovatno dobar samo Ricky—evoj ženi Vanessi Warwick koja ih neumorno pušta u »Headbangers Ballu«. Eto što znači protekcija, a to što oni hoće da »osvoje« Ameriku ostaje samo pusta priča koju bi trebalo da poprave sa trećim već najavljenim albumom.

David Vartabedijan

TESLA

»Psychotic Supper« (The David Geffen Company)

Nazivi pesama: Change In The Weather / (Man Out Of Time) Edison's Medicine — Don't De-Rock Me / Call It What You Want / Song & Emotion / Time / Government Personnel / Freedom Slaves / Had Enough / What You Give (Stir It Up / Can't Stop / Take About It. Producenti: Steve Thompson, Michael Barbiero i TESLA

Grupa TESLA egzistira od polovine osamdesetih i od tog vremena do danas uspeli su da snime četiri Lp ploče. U proseku svake druge godine po jedan album, što je postalo nepisano pravilo za većinu američkih bendova. U samom startu ih je publika dobro prihvatila a što se kritike tiče uvek je bila objektivna. Sećam se i napisa u stranoj štampi iz perioda početaka benda u kojima piše da su ovi Amerikanci ime svom bendu dali po »čuvenom ruskom naučniku Nikoli Tesli«. Naravno, svi znamo da se radi o čoveku iz naših krajeva, pa je tim više bend TESLA za nas zanimljiviji. Od prvog tona na debi albumu sviraju neki klasičan heavy-rock, koji vremenom evoluira i sve više podseća na AEROSMITH, što uopšte nije loše. To se posebno odnosi na novu ploču »Psychotic Supper«, koja je stigla posle tri manje-više uspešna albuma. Ploče »Mechanical Resonance«, »The Great Radio Controversy« (koje su »normalne«, studijske) i »Five Man Acoustical Jam« koja predstavlja baš ono što proizilazi iz naslova, zbirku obrada, akustičnih cover-verzija znanih i neznanih pesama, bend TESLA su proizvele u uspešniju američku atrakciju koja svoje albume prodaje u sasvim solidnim tiražima. S tim i takvim bendom Mr. David Geffen može da bude zadovoljan, iako za njega rade i uspešniji bendovi, jer posao koji sa TESLOM pravi nije za zanemarivanje.

»Psyhotic Supper« predstavlja još jedan »normalan« produkt ovog kvinteta. To je ploča sa muzikom koja nije revolucionarna, ali je svakako veoma kvalitetna. Ima tu svega: power-rocka, bluesa a sporije stvari urađene su sa dosta feelinga. To se prvenstveno odnosi na »Song & Emotion« (pesma posvećena preminulom gitaristi, njihovom prijatelju Steve »Steamin« Clarku iz Def Leppard, s kojim su se družili od zajedničke turneje '89) i »What You Give« stvar koja je urađena u AEROSMITH stilu sa emotivnim pevanjem J.K-a, koje na momente veoma podseća na Stevena Tylera.

Sa ploče je kao prvi singl skinuta »(Man Out Of Time) Edison's Medicine«, mada stvar uopšte nije udarna, odnosno nema karakteristike uobičajenog hita (predugačka je). Možda bi bolja solucija bila da su za prvi singl izabrali »Call It What You Want« ili stvar koja otvara ploču »Change In The Weather«, ali ima vremena. Produkcija je dosta dobra, mada svi znamo da su heavy bendovi najbolji u živo. Kako zvuči TESLA mogli smo se uveriti na koncertima sa SCORPIONSIMA širom Evrope.

Ploča »Psycotic Supper« može da vam prija samo ako je pažljivo preslušavate, to je muzika koja se »sluša«, jer TESLA nije bend za jedno leto. I pored toga, oni možda nikada neće biti veliki kao njihovi idoli, ali ako budu imali imalo uticaja na bendove koji dolaze, uradili su veliku stvar jer su nekome uzor baš kao AEROSMITH njima.

GORAN

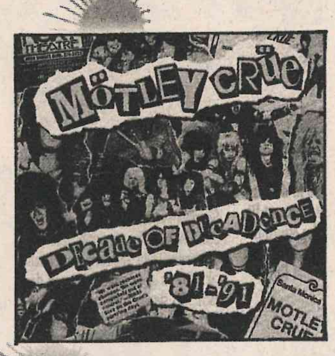
MASSACRE

From Beyond (EARACHE RECORDS)

nazivi pesama: Dawn Of Eternity / Cryptic Realms / Biohazard / Chamber Of ages / From Beyond / Defeat Remains / Succubus / Symbolic Immortality / Corpsegrinder /

Odmah da razjasnimo: Bend MASSACRE čiju vam ploču recenziramo, dolazi iz Amerike i nema nikakve veze sa grupom vrlo sličnog imena iz Brazila. Ovaj američki bend je značajan po tome što se u njegovoj postavi nalaze dva momka koji su karijeru počeli u grupi DEATH. Radi se o ritam sekciji koju sačinjavaju Terry Butler — bas i Bill Andrews — bubnjevi. Interesantno je da i pored svoje reputacije koju imaju zbog sviranja u popularnijem sastavu, Bill i Terry nisu učestvovali u pisanju materijala sa »From Beyond«. Kompletnu muziku i tekstove kreirali su Kam Lee — pevač i Rick Rozz gitarista, inače druga polovina MASSACRE. To nije bitnije uticalo na sam stil muzike. Radi se o veoma kvalitetnom thrashu, više ispoliranom i čistijem nego recimo DEATH. Produkciju je uradio provereni majstor Scott Burns, naravno i sve je snimljeno u već legendarnim Morrisound Studijima na Floridi. U ovom moru novih imena, bendova savremene thrash produkcije zaista je teško uvek izabrati prave i kvalitetne stvari, a i jedan od problema koji se javljaju / u suštini je to pozitivna stvar / su i vrlo visoki kriterijumi koji su nametnuti. Ima i mnoštvo relativno loših i slabijih /kreativno/ sastava koji imaju razarajuću produkciju, odličan imidž i jaku izdavačku kuću iza sebe, a opet nasuprot toga ima fantastičkih grupa koje će puno teže »isplivati« zbog slabije produkcije i menidžmenta koji nema mogućnosti da uloži više love u ceo projekat. Mi ćemo se truditi da vam u našim rubrikama i recenzijama predstavimo isključivo bolje sastave, baš kao što su i MASSACRE sa odličnim albumom »From Beyond«

Aleksandar Polzović

MOTLEY CRUE

»Decade of Decadence '81 — '91 (Elektra & Motley Records)

Nazivi: Live Wire / Piece of your action / Shout at the devil / Looks that kill / Home sweet home / Smokin' in the boys room / Girls, Girls, Girls / Wild side / Dr. Feelgood / Kickstart my heart (Teaser / Rock'n'roll junkie / Primal scream / Angela / Anarchy in the U.K. Producenti: Bob Rock, Michael Wagener, George Marino

MOTLEY CRUE, jedni od začetnika glam-sweet metal scene na američkom prostoru, proslavili su prvu deceniju svog postojanja. Za tu priliku pripremili su album tipa »best of« pod nazivom »Decade of Decadence '81-'91«, koji sadrži, uz odabrane stvari sa prethodnih studijskih ploča, i par novih do sad neobjavljivanih. Međutim (ako je to neka uteha), ne radi se o ponovnom rezanju sa starih matrica, već o remix verzijama istih pesama, a razlika je očigledna u zvuku bubnja i basa (što je specifičnost Bob Rocka). To je i osnovna zamerka, jer ipak su to iste pesme sa nepromenjenim aranžmanima a puko ponavljanje delimično je nadomešteno novim stvarima.

Neosporavajući kvalitet ploče ni u ovoj varijanti, možda bi bolje rešenje bilo da se radi o Live ploči (kad je reč o starijim stvarima), što verujem ne bi bio veći problem, jer se većina live snimaka tih pesama već nalazi na raznim maxi singlovima a i na ovoj »Kickstart my heart« je u živo i stvar dobija sasvim drugu dimenziju. A jubilej je bio dobra prilika za Motley-live ploču, pošto ni za deset godina postojanja bend to zadovoljstvo nije priuštio svojim fanovima. Ali šta je tu je. Sami pišu svoje stvari, pa sami i odlučuju o tome šta će s njima.

Ploča se može podeliti na dva dela. Prvi predstavlja skup hronološki poređanih pesama sa ranijih albuma, dok je drugi mešavina cover verzija i novih pesama. Sve to na jednom mestu predstavlja podsetnik, tj. dokument o tome kako su zvučali nekad a kako zvuče sada. Stil svirke i način pravljenja pesama se nije bitno promenio od '81. do danas, a nove stvari su napravljene svesno kao nastavak njihovog najuspešnijeg studijskog albuma iz '89 »Dr. Feelgood«. Ta sličnost se prvenstveno ogleda u tome što je produkciju u oba slučaja radio majstor svog zanata Bob Rock (METALLICA) i sve je jasno.

»Pirmal Scream« kao prvi hit-singl sa »Decade...«, »Angela«, »Rock n roll junkie« (što je soundtrack iz filma Ford Fairlaine) kao i zanimljive obrade (»Teaser« i »Anarchy in the U.K.«) dokazuju i pokazuju da za MOTLEY CRUE 2 »nema zime«. Uostalom, odavno su prerasli u instituciju (a od ove ploče i zvanično potpisuju svoju firmu »Motley Records«). Sviđalo vam se ono što oni rade ili ne, svejedno, njih treba poštovati.

GORAN

METALLICA

Unforgiven (VERTIGO)

Nazivi pesama: The Unforgiven/Killing Time/The Unforgiven — demo

METALLICA je konačno počela da poštuje zakone tržišnog privređivanja mega bendova. I sami su postali svesni da je za još bolju prodaju, promociju albuma i turneje neophodno stalno biti prisutan na satiletskim programima sa novim spotovima i aktuelnim hitovima. Prvi put u svojoj istoriji METALLICA je snimila drugi spot za promociju novog hita sa svog »crnog« albuma. »Unforgiven« je balada, hit koji je definitivno »kupio« sve fanove. Sada zaista mislim da ne postoji neko ko ne voli ovaj bend. Sigurno znate da postoje i dve verzije spota za ovu stvar. »Unforgiven« standardne dužine i filmska verzija od 12 minuta. (Slično urađeno i sa pesmom »One«, spotom u takođe dve verzije). Na ovom maksi singlu se nalazi pored standardne stvari preuzete sa albuma, i demo verzija pesme »Unforgiven«, kao i obrada starog hita od SWEET SAVAGE, stvar »Killing Time«. Inače »Killing Time« su METALLICA prvi put snimili još pre desetak godina kao jedan od svojih prvih demo snimaka. Ovo je naravno nova verzija »grubo« producirana od strane Bob Rocka. Kao i »Enter Sandman« demo i »Unforgiven« demo je tehnički slabijeg kvaliteta a pošto tekst u vreme snimanja stvari još nije bio gotov, James u pevanju stalno »vrti« jednu strofu. Za METALLICA fanove ovaj maksi je prava poslastica, ostalima preporučujemo da ipak kupe ili snime album.

Kole

VICIOUS RUMOURS

»Welcome To The Ball« (ATLANTIC)

Nazivi pesama: Avandant/You Only Believe Twice/Saviour From Anger- /Children/Dust To Dust/Rase Your Hands/Strange Behaviour/Six Step Sister- /Master Mine/When Love Come Down- /And Of Free Earth.

Još jedan bend koji nam dolazi iz Amerike da bi nam predstavio svoj pogled na svet u stilu muzike i pravac prema boljoj budućnosti heavy metala je sastav VICIOUS RUMOURS, ne previše poznat kod naših heavy metal fanova. VICIOUS RUMOURS je bend koji ponovo vraća svoju slavu i popularnost iz 1986. kada se i završio prvi deo njihovog postojanja. Da bi 1990. bili ponovo rođeni u novoj postavi, kada su i izdali svoj debi-album, koji se zvao baš kao i oni »Vicious Rumours«, a pred kraj 1991. oglašavaju se i novim albumom, pod nazivom »Welcome To The Ball«.

Postava koju sačinjava ekipa prilično dobrih muzičara CARL ALBERT — vokal, GEOFF THORPE — gitara, MARK McGEE — gitara, DAVID STARR — bas i LARRY HOWE — bubnjevi, proizvodi zvuk baš takav, na šta i samo njihovo ime asocira, na speed ili thrash. Ali, za razliku od novog i svežeg speed/thrash metala, kod njih je to uz kombinaciju sa starim dobrim hard rockom. Ipak, ako bismo ih poredili sa nekim od bendova, bilo bi da njihova muzika najviše podseća na zvuk njihovih nešto poznatijih kolega iz Sietla METAL CHURCH, jer je vokal Carla Alberta veoma sličan Mikeu Howeu.

Album »Welcome To The Ball« im je drugi po redu. Prilično dobro kotiran na svim top listama, a dobro je ocenjen i u mnogim specijalizovanim HM časopisima. Produkcija je odlično urađena. Na albumu se nalaze deset kompozicija, od kojih su devet razarajućeg zvuka, među kojima je »deseto mesto« našla i jedna lakša stvar »When Love Come Down«. Slušajući ovaj album možete sebi omogućiti oko 45 minuta pravog užitka, u dobrom power zvuku.

Sve u svemu, na ovaj bend treba računati, što je dokazano i uspehom ovog albuma. A, i gospodin Thorpe jednom prilikom reče da će devedesete biti u znaku VICIOUS RUMOURS, što bi značilo da će svetska muzička scena ponovo cvetati pravim speed i thrash zvukom. Poželimo da bude baš tako, pa će se možda i ostvariti, ko zna. . .

Valentina Jovičić

DEATH

Human (Relativity Records, Roadrunner Productions)

Američki deathrasheri DEATH konačno su objavili novi album. Pre par godina ekspanzija ovog novog i agresivnog pravca heavy metala dovela je do prave invazije sastava sličnih koncepcija a jedan od prvih, najuspešnijih i najkvalitetnijih su baš DEATH. Grupa veoma upečatljivog naziva i zvuka, vrlo brzo je postala sinonim za sve bendove približno istog stila. Ovo im je četvrti album, inače prvi za ovu diskografsku kuću (vidi gore). Matični izdavač im je UNDER ONE FLAG inače ogranak kompanije MUSIC FOR NATIONS.

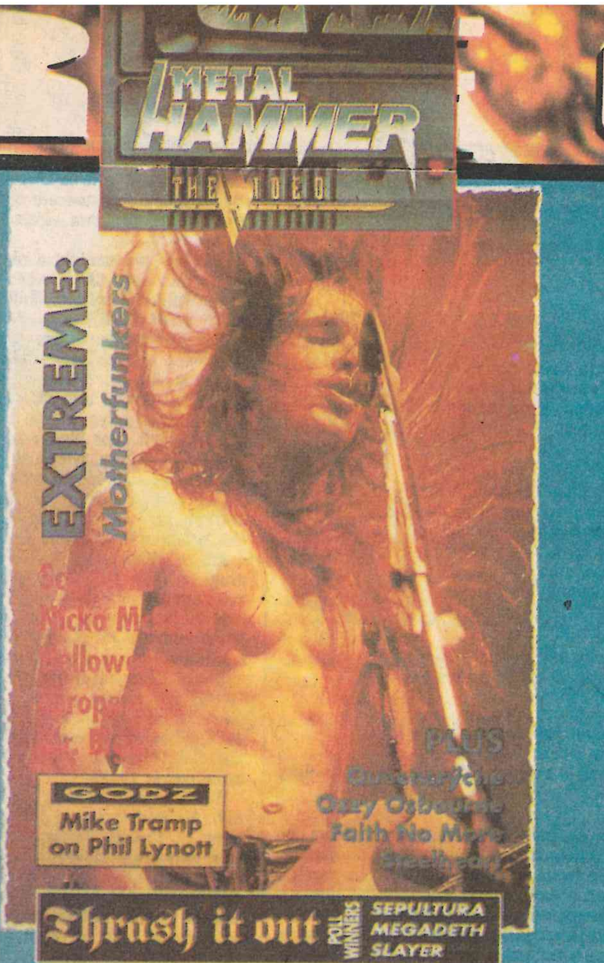
»Human« je urađen u Morrisound studijama u Tampi na Floridi. Produkciju je kao i obično za njih uradio Scott Burns, inače već više puta dokazani specijalista za death i thrash produkte.

DEATH su svoj vrhunac popularnosti do sada imali 1990. godine kada su veoma uspešnom turnejom sa KREATOR promovisali svoj prethodni LP »Spiritual Healing«. Pojavom SEPULTURE, momci su izgubili primat vodećih iako je kvalitet ipak na njihovoj strani. »Human« je po meni (čak) bolji od »Arise«, tekstualno, muzički i produkcijski čvršći i ozbiljniji. DEATH i dalje imaju velikih problema sa postavom, iz originalne postave u sastavu je i dalje samo Chuck Schuldiner, gitarista, pevač i autor skoro sve muzike i tekstova. Pored njega u sadašnjoj postavi su Sean Reinert za bubnjevima, Paul Masvidal — gitara i Steve Digiorgio, basista, privremeno pozajmljen iz grupe SADUS.

Generalno gledano, »Human« je najuspešnije ostvarenje DEATH diskografije, album urađen po svim standardima modernog thrash zvuka. Sada je na potezu diskografska kuća, koja bi trebala da uloži dosta u odgovarajuću reklamnu kampanju i organizovanje dobre turneje na kojoj bi album bio adekvatno predstavljen. Do tada, ostaje nam da uživamo u ovom malom velikom remek delu, pravoj poslastici za sve DEATH fanove.

Kole

RECENZIJE

METAL HAMMER The Video Magazine (Vol. 1.)

Taman smo u jednom od prošlih brojeva Hard Metala konstatovali kako su se u poslednje vreme pojavili tzv. video-magazini, tek pre nekih mesec--dva stigla su video izdanja već postojećih novina — magazina koji za tematiku imaju heavy—metal i hard—rock. Radi se o magazinima koji su prvi u Evropi počeli da tretiraju tu muziku na pravi način. Na prvom mestu tu je Metal Hammer a za njim takođe nemački magazin Rock Hard. Imali smo prilike da pregledamo njihova prva video izdanja i ovom prilikom »prelistavamo« prvu kasetu Metal Hammera (koji za sebe tvrde da su »Hard Rox On The Box«).

Iako je Metal Hammer dosad uvek bio prvi kad je u pitanju problematika kojom se bavi, ovom prilikom su malo zakasnili. Tek nakon dve godine od pojave prvog heavy—metal video magazina (Hard n'Heavy) a sada već sijaset drugih i dobrog opipavanja terena, bossovi prve evropske heavy novine odlučili su da mnogobrojne čitaoce ovog magazina (Metal Hammer izlazi u desetak evropskih zemalja) obrađuju i video izdanjem. Ovakav sled stvari se mogao i očekivati s obzirom na popularnost video—magazina pa tako sada, slobodno se može reći, fanovi Metal Hammera imaju svoje omiljene novine u obliku »pokretnih slika«.

I sami pretpostavljate da je kad je reč o istom naslovu, razlika između novina i kasete samo u formi. Nisu mogli da izbegnu neizbežno, tj da ne preslikaju novine na kasetu. Jednostavno su preneli rubrike iz novina, pa čak i reklame kojih u drugim video magazinima nema. Naravno, ima tu i dosta novoga, ali nisu uspeli da izbegnu ponavljanja sa drugim izdanjima. Do toga je došlo iz prostog razloga što je verovatno za urednike Metal Hammer video—magazina sve već izmišljeno a oni nemaju nameru da pronalaze »toplu vodu«. Jedna od glavnih zamerki je i to što su svi intervjui sinhronizovani (prevodom na nemački jezik) a ne titlovani. To bi bilo mnogo bolje rešenje, ako je već prevod sa engleskog bio neophodan. I taman se naviknete, da, recimo, Ozzy »rastura« nemački, kad iznenada počne spot koji isto tako iznenada nestane i tako redom, gotovo ni jedan nije ceo. To prekidanje i seckanje muzike se fanovima svakako neće svideti.

Što se samog sadržaja tiče, on je vrlo raznovrstan, ima za svakog po nešto. Kao u svakom ozbiljnom (video) magazinu, na samom početku je najava sadržaja a zatim slede stalne »Hammer« rubrike. U Hard Fax-u vidimo SLAUGHTER, DARE, FAITH NO MORE. . . Zatim QUEENSRYCHE, Mr. BIG, Nicko McBrain, EUROPE. U rubrici GODZ Mike Tramp priča o pokojnom Phil Lynottu, a novost je rubrika »Thrach It out«, kutak za thrashere« gde nastupa trio SEPULTURA, MEGADETH, SLAYER.

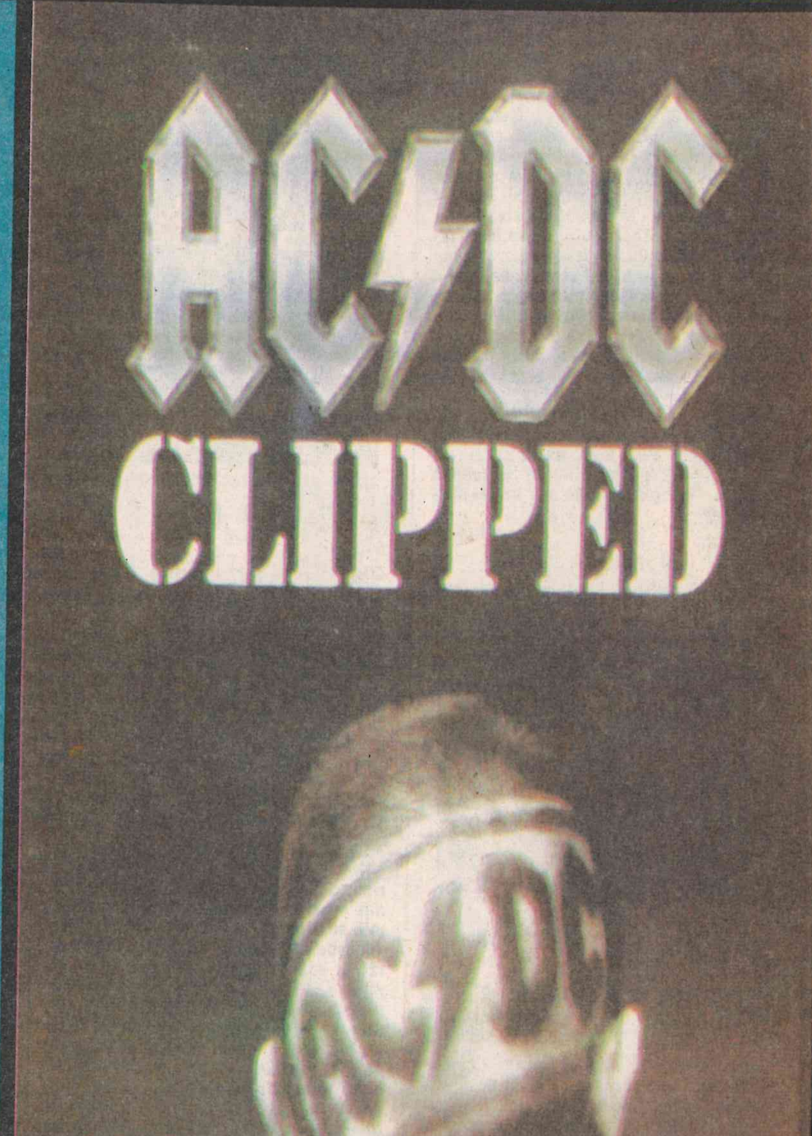
Tema broja su EXTREME i intervju sa gitaristom Nunom.

Naravno, pošto se radi o nemačkom izdanju, ima dosta toga što je uglavnom vezano za njihovu scenu i tamošnje »zvezde«. Tako u posebnoj rubrici »Germany Rox« imamo prilike da vidimo i čujemo nabeđenog »guitar heroja« Axel Rudi Palla i grupu TUNDERHEAD, dok je rubrika »Giants of Rock« rezervisana (pogodili ste) za SCORPIONS.

Ovom prilikom nismo »pretresli« ceo sadržaj zbog nedostatka prostora, ali i iz prostog razloga što je dosta toga nezanimljivo za širi krug ljudi, odnosno fanove izvan Nemačke.

I pored prividno obimnog materijala, sve traje nekih šezdesetak minuta, što je manje od uobičajenih devedeset, kad su slični proizvodi u pitanju. To i ne treba da čudi jer su prilozi kratki, spotovi u delovima, pa se i nema šta videti. Stoga preporučujem (ipak), »Metal Hammer« — novine.

Goran Nikolov

AC/DC

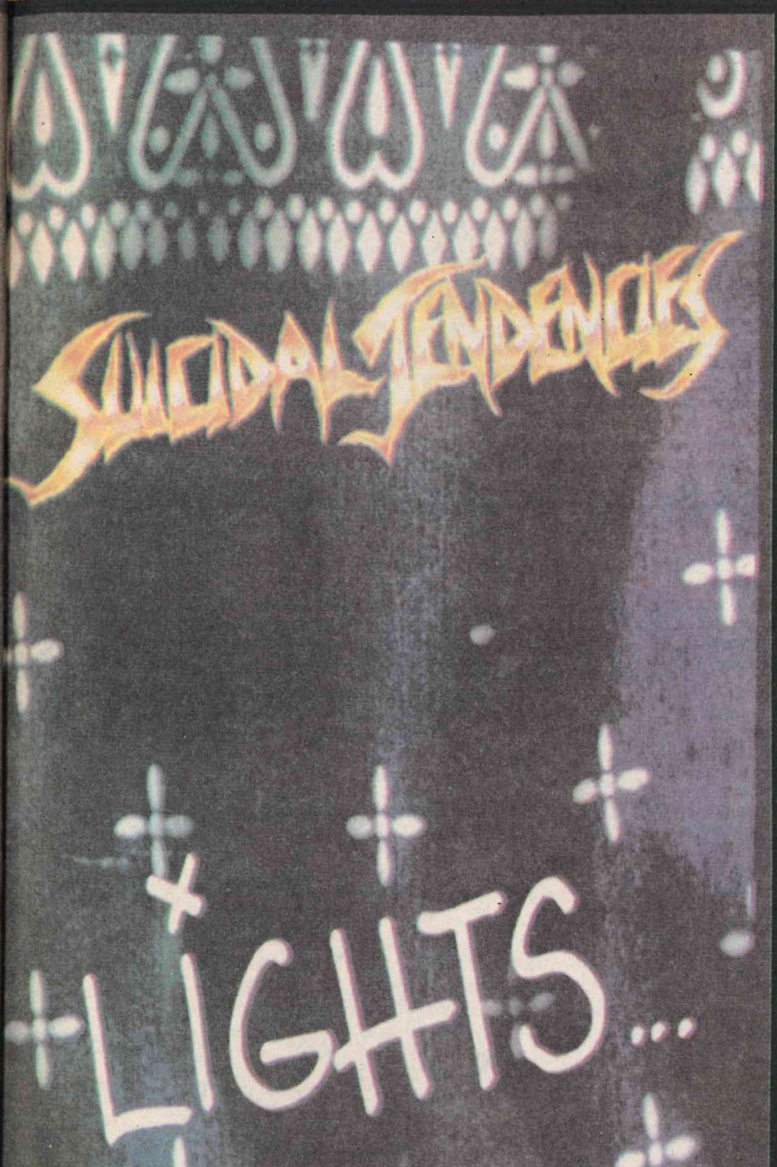
Clipped /ATCO VIDEO/

AC/DC su svoj definitivno najveći uspeh postigli baš sad. Posle petnaestak albuma, bezbroj singlova i desetak svetskih turneja, na kojima su godišnje svirali po 200—250 koncerata, AC/DC mašinerija za pravljenje love radi bolje nego ikad, rušeći sve granice ostalih matoraca heavy metala.

Na prošlogodišnjoj duploj svetskoj turneji — prva u prvoj polovini godine (rasprodata mesecima unapred) a druga u okviru putujućeg spektakla MONSTERS OF ROCK (na kojoj su im gostovali još QUEENSRYCHE, MOTLEY CRUE i METALLICA) prosečno ih je svako veče, tokom dva meseca, gledalo ih je i slušalo po osamdesetak hiljada ljudi. Sve to je rezultovalo maksimalne tiraže svih njihovih dosadašnjih izdanja. Novi album »Razors Edge« je već premašio cifru od 10 miliona prodatih kopija, a i prodaja njihovih starijih albuma se izražava ciframa sa po šest nula. Normalno, spotovi AC/DC se vrte na svim satelitskim programima i u svim terminima. Kao kruna svega, AC/DC su pre par meseci imali trijumfalni nastup sa METALLICOM i bendom PANTERA/!/ u Moskvi, pred verovali ili ne, MILION posetilaca. Koncert je bio besplatan, troškove je snosila država.

Posle svih ovih podataka, jasno vam je koliki je gigantski posao u pitanju kada je reč o AC/DC. Ova video kaseta, jednostavno nazvana »Clipped«, samo je mala karika u lancu jedne izdavačke industrije firme AC/DC. Na video kaseti se nalazi pet spotova, tri hita sa aktuelnog albuma »Thunderstruck«, »Moneytalks« i »Are You Ready«) i dva starija spota kojih nije bilo na drugim oficijelnim AC/DC video izdanjima. Reč je o pesmama »Heatseeker« i »That's The Way I Wanna Rock'n Roll«. Spotovi su poređani po nabrojanom redosledu, vrlo su kvalitetne slike i tonskog zapisa. Žao mi je jedino što se na ovom video izdanju Angus i Co. nisu udostojili da nam »ubace« bar intervju ili neki radi live snimak. No, i ovako »Clipped« je samo kolekcionarsko izdanje, s obzirom da su AC/DC već prestali da budu interesantni na taj način da bi ljudi kupovali kasetu da bi ih gledali, za šta je dovoljno otvoriti bilo koji svetski muzički magazin.

Kole

SUICIDAL TENDENCIES

Lights, Camera, Suicidal /SONY Music Entertainment/

Jedan od bendova koji su tokom ove i prošle godine sebi odškrinuli vrata velike karijere su i SUICIDAL TENDENCIES. Posle 8 godina manje uspešne karijere, tek evropska »Clash Of The tytans« turneja (na kojoj su nastupali sa MEGADETH, TESTAMENT i SLAYER) kao i tada aktuelni singl i spot »You Cant Bring Me Down« učinili su svoje, pa je ovaj inače vrlo kreativan i interesantan sastav dobio zasluženo mesto u drugoj heavy metal lizi.

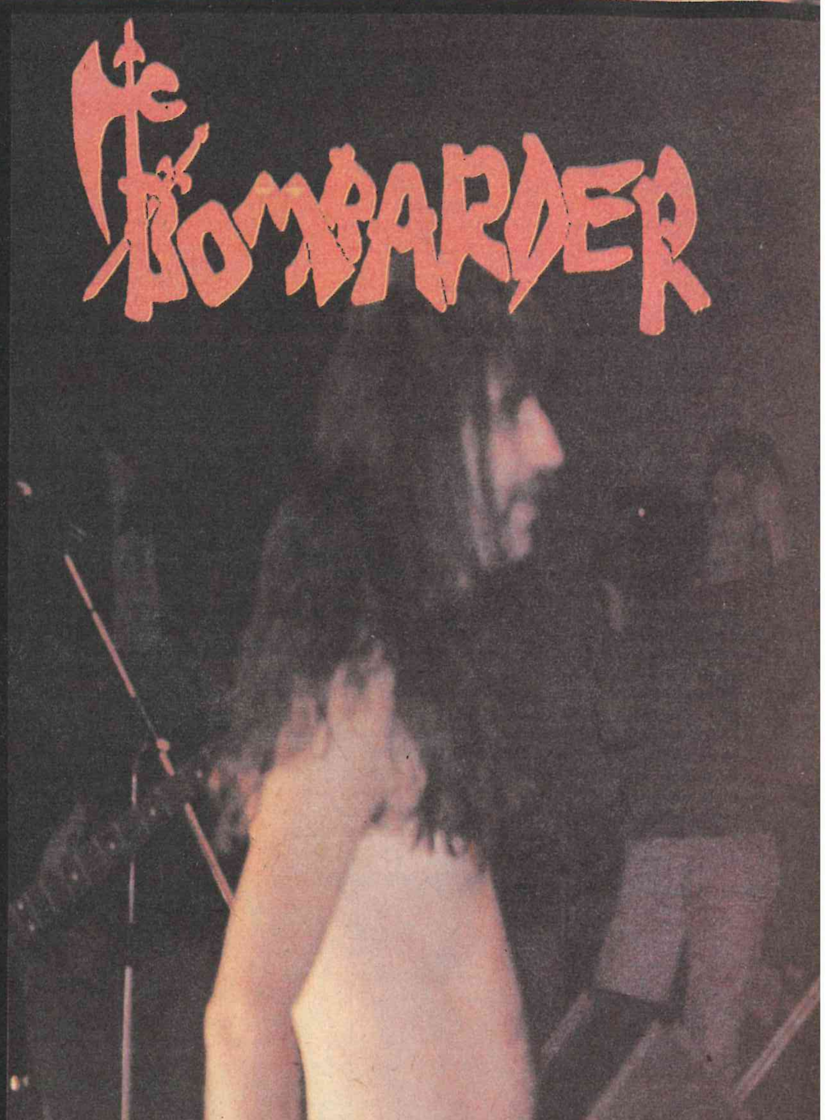
Ova kaseta je izdata pre dobrih 8-9 meseci i trebalo je da predstavlja krunu uspešne prodaje (za sada) zadnjeg albuma »Lights, Camera, Revolution«. Vidi se da je materijal na video kaseti prilično olako pripremljen i montiran. Jednostavno su prikupljeni svi spotovi i tako je sve sastavljeno. Na kaseti se nalaze sledeći spotovi standardnih verzija: »Possessed To Skate«, »How Will I Lough Tommorow«, »Waking The Dead«, You Cant Bring Me Down« i »Send Me Your Money«. Tu je produžena, remix tzv. »heavy emotion version« spota »How Will I Lough Tommorow« i uživo verzija njihovog starog hita »War Inside My Head«, što je meni i u stvari najinteresantniji momenat na celoj kaseti.

Između samih muzičkih numera, pevač i autor skoro svih SUICIDAL stvari Mike Muir priča o bendu i samoj muzici. Iznosi i neke zanimljive stvari koje će obradovati mnoge prave fanove ovog sastava. Tonski zapis kao i slika na celoj kaseti su odličnog kvaliteta, tako da su ispoštovani svi tehnički standardi.

Generalno gledano, »Lights, Camera, Suicidal« ne donosi ništa revolucionarno novo. To je jednostavan pokušaj da se na jednom mestu okupi sva SUICIDAL videografija sa opaskama samog autora pesama. Na žalost, pored svih spotova, na kaseti se ne nalazi i »Trip At The Brain«, za koji znam da postoji kao klip. Eto, čak ni svi spotovi nisu tu, ali svejedno. . .

Za SUICIDAL TENDENCIES znam da imaju puno fanova, te tako sve ove opaske i nisu toliko bitne, jer je ovo zaista jedinstvena prilika imati ih na video traci.

Aleksandar Polzović

Sarajevo — Novi Sad /1987—1991/

nazivi pesama: Bombarder /Metalni Bog/Horde/Crna Sijenka/Kuga/Long Live The Loud/Zle Oči/San/Pakao/Glasnik smrti/Bez Milosti/Princeza/Speed Metal/Bombarder 2/Kopač Grobova/Propast/Noći Užasa/Metalna neman/Princeza 2/.

Konačno je i domaća heavy produkcija dobila svoje prvo video izdanje. I to kakvo! Sarajevski sastav BOMBARDER, posle isteka ugovora sa matičnim izdavačem EXPLOSIVE, objavio je, u sopstvenoj režiji, video kasetu koja bi na neki način trebala da objedini i zaokruži njihov dosadašnji petogodišnji rad. Posle dva prilično uspešna albuma (»Speed Kill« i »Bez Milosti«) Nešo, Maho i prateća ekipa su nas obradovali video kolekcijom u trajanju preko 90 minuta!!!

Na kaseti se nalazi kompilacija njihovih najuspešnijih video snimaka i to isključivo sa nastupa u Sarajevu i Novom Sadu. Snimci su prilično lošeg kvaliteta, sve je snimljeno amaterskom kamerom, ali kvalitet slike i tona nije bio ni cilj ove kasete! Pored svog, na materijalu se nalaze i tri spota (Princeza, Speed Metal Maniac i Horde) koji su snimljeni za potrebe trećeg kanala TV Sarajevo.

Sve ovo je vrlo interesantno gledati, pogotovo za fanove BOMBARDERA, kojima je ova kaseta i posvećena. Sva sirova energija, znoj i ludilo koje emituju BOMBARDERI na svojim nastupima je ovde prisutna. Čak i Nešinih pošalica i šaljivih najava ima u izobilju.

U svakom slučaju, BOMBARDERI su za dosadašnjih pet godina postojanja za naše uslove imali sasvim solidnu karijeru, mada se prave stvari od njih, po mom mišljenju, tek očekuju. Ovo video izdanje je samo produkt koji bi trebalo da ih održi u žiži iščekivanja pripreme za novi album. Ploča je, po Nešinim rečima, već odavno osmišljena, samo se čekaju finansijeri studija.

Zbog prilično otežane distribucije, svima koji su zainteresovani da kupe ovaj video preporučujemo da se jave direktno na adresu Nešine firme koja je kasetu i objavila. Evo adrese: METAL RECORDS, Hamze Hume 6,71.000 Sarajevo, ili na telefon 071/284-555.

Još jedanput naglašavam: Ovo nije klasično video izdanje već kolekcija amaterskih snimaka i nekoliko spotova iz različitih perioda BOMBARDER karijere. Po koncepciji ova kaseta podseća na METALLICIN »Cliff Em All« video. Za domaće uslove, bilo bi poželjno da što više ljudi kupi ili presnimi BOMBARDER — Sarajevo — Novi Sad 1987-1991.

Kole Polzović

OLD TIMERS

VARDIS

100 M.P.H.

VARDIS

»100 MPH«

(Logo) 1980. Steve Zodiac — guitar, lead vocal Alan Selway — bass, backing vocal Gery Pearson — drums
Side 1: Out Of The Way, Move Along, The Lion's Share, Situation Negative, Destiny, The Loser.
Side 2: Living Out Of Touch, Let's Go, 100 M.P.H., Dirty Money, If I Were King.

Novi talas britanskog hard rocka i heavy metala s početka osamdesetih ostaće večna inspiracija pozitivnim tendencijama unutar ovog žanra. *Vardis* su ostali kao jedan od lako *zaboravljivih* sastava, koji svoju šansu nije uspeo da iskoristi na zadovoljavajući način. Okosnicu ovog eksplozivnog trija, čija je osnova izraza bio »živi« kontakt, odnosno koncertni nastupi, činio je *albino* gitarista, pevač i glavni autor *Steve Zodiac.* Dugokosi i sedokosi frontman i talentovani instrumentalista, fizički je veoma nalikovao svom daleko uspešnijem starijem kolegi *Johny Wintery,* ali nije uspeo da okusi praktično ni delić slave koji je potonji blues i rock gitarista tokom godina ostvario.

Prvobitan naziv ovog banda glasio je *Quo Vardis,* ali ga je sastav ubrzo odbacio, skrativši ga u Vardis. Istina »Quo Vardis«, će biti naziv njihovog trećeg poslednjeg oficijalnog albuma. Septembra '79 godine, sastav realizuje svoj prvi vinil, *EP* sa *četiri numere,* da bi već u novembru iste objavio i *single.* Single sa numerama: »If I Were King«, i »Out Of The Way«, urađen je za njihovu kratkotrajnu vlastitu disko kuću »*Castle Records.*« I tu je band primećen. Sledi ugovor sa *Logo Records,* i ubrzo trio realizuje svoj prvi album.

Vardis su izvodili sopstvenu varijantu *sirovog bugija* pomešanog sa *rock and roll* i *hard rock idiomima,* a za teme su uzimali *»slike«* iz uglavnom *uličnog života.* Debi album naziva *»100 M.P.H.«,* snimljen je *»u živo«* u nekoliko klupskih prostora, tokom *jula 1980. godine.* Zodiacov glas i gitara nosili su bugijem postavljene numere *»Move Along«, »Lion's Share«, »Living Out Of Touch«, »The Loser«, »Dirty Money«.* Kontakt sa publikom koja je verno učestvovala u građenju atmosfere ostvaren je na najbolji mogući način. *»100 M.P.H.«,* na realan i pravi način odavao je sve ono kvalitetno što je karakterisalo band.

Vardis su u toku sledeće dve godine objavili još dva izdanja: *»The World's Insane« (1981.),* i *»Quo Vardis« (1982.).* A nedugo nakon tadašnjeg raspada (jer je band par puta pokušavao da se vrati), realizovana je i kompilacija naziva: *»The Lion's Share« (1983.).*

Vardis nisu uspevali da se pokriju tiražima svojih izdanja koji jedva da su prelazili prodatih *10—15.000 nosača zvuka.* Imali su specifičan stil i sound, pa i podršku jednog dela medija, no za nešto više nisu bili predodređeni.

B. Lokner

BAD COMPANY

»Straight Shooter« (Island) 1975. Paul Rodgers — vocals, Mick Ralphs — guitar, Boz Burrell — bass, Simon Kirke — drums.
Side 1: Good Lovin' Gone Bad, Feel Like Makin' Love, Weep No More, Shooting Star.
Side 2: Deal With The Preacher, Wild Fire Woman, Anna, Call On Me.

Bad Company, iako u sasvim drugačijem pojavnom obliku, no što ga je imala-ima poslednja aktuelna postava, predstavljao je u vremenu svoga nastanka, takođe svojevrsnu super-grupu. To je i ostao po zvučnosti imena članstva, koji su od ranije sticali ogromno iskustvo i reputaciju gradeći vlastitu karijeru po popularnim, poznatim i cenjenim bandovima. Bubnjar *Simon Kirke* i *pevač—autor* muzike *Paul Rodgers,* formirali su Bad Company na izraslinama legendarnog sastava *blues-rock usmerenja Free,* koji je nešto ranije zauvek okončao svoj kratak, ali *plodan* i *netipičan »estradni« život.* Basista *Bozz Burrel,* je jedno vreme svirao u *Frippovoj* čuvenoj grupi *progresivne orijentacije,* ili *techno-simfo faze — King Crimsonu,* a gitarista i takođe autor muzike *Mick Ralphs,* bio je aktivan u jednoj od postava takođe legendarne, ali po mnogo čemu neobične grupe *Mott The Hople.*

Bad Company su kroz svoj stilsko-izvođački izraz apsorbovali sve ono najbolje što je krasilo grupu *Free,* uz nešto čvršći *gitarski Ralphsov rad.* Dakle i dalje je osnova bila *blues,* plus predivne Rodgersove balade, uz dodatak jakih *hard rock* numera.

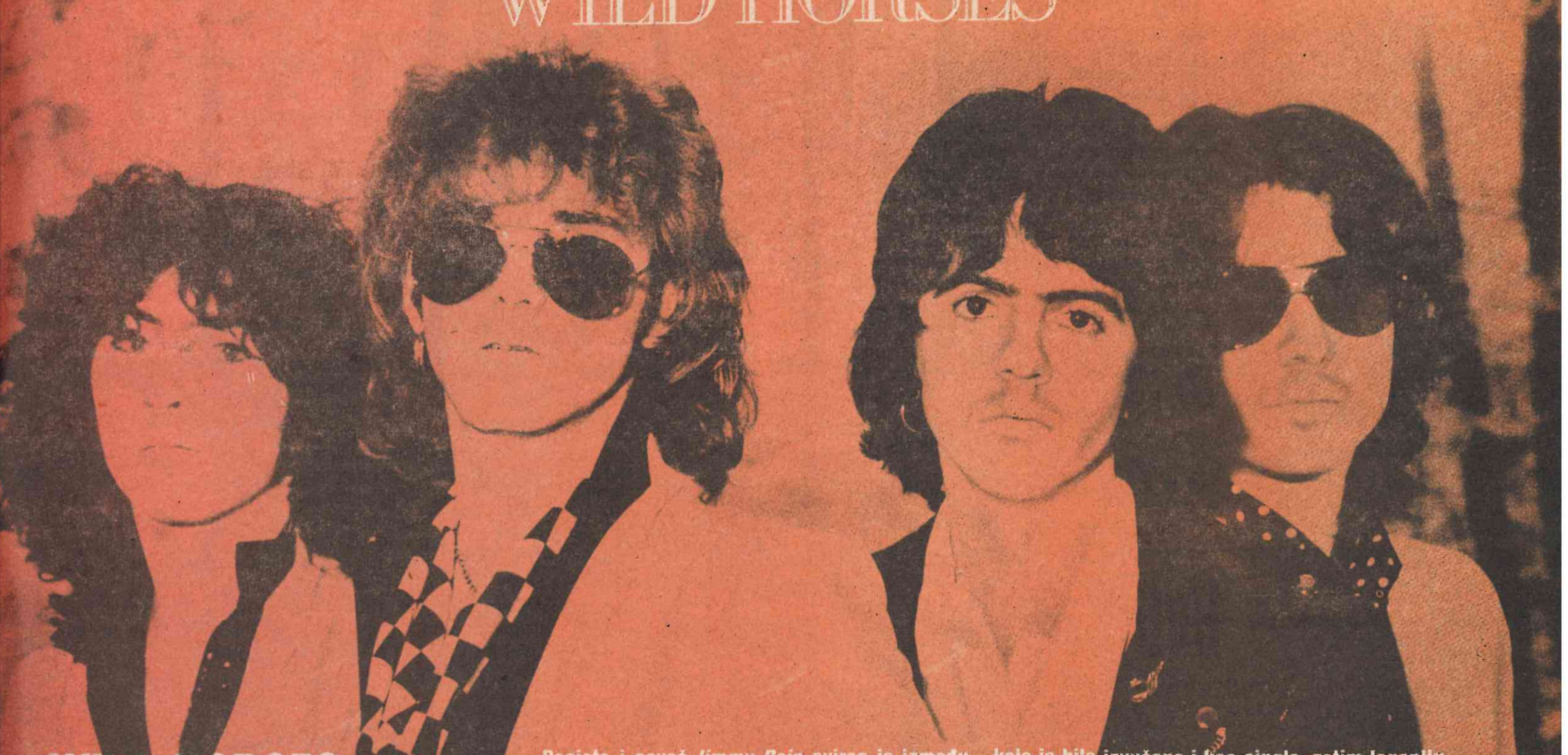
Bad Company su slično Zeppelinima, od samog starta svoju karijeru preorijentisali ka američkom tržištu, što je pokazaće se bila pametna i ispravna investicija. Turneja, gde se testirao i opipavao puls pesama i publike, prethodila je izlasku, prvog platinastog i sjajnog albuma, nazvanog *»Bad Company«.* Po mnogima ova ploča ostaće zabeležena kao njihovo *najbolje* izdanje. Deleći većim delom ovakvo mišljenje, i takođe visoko rangirajući ovo izdanje iz *'74. godine,* dodao bi da je njihov sledeći album, o kome je uostalom i posvećen ovaj osvrt imao veći značaj za dalje trasiranje njihove karijere.

»Straight Shooter«, predstavljaće produženu ruku prvog albuma, koncepcijski će ga donekle naslediti, a *produkcijski i stilski* što je važnije učvrstiti i još *bolje definisati.* Rodgersov glas je vladao celim albumom. *Veći* broj kompozicija posedovao je hitoidne pretenzije i mnogo su do danas ostale prisutne na raznim »memory« kompilacijama. Pre svih *»Feel Like Makin' Love«,* sa umilnim početkom i »oštrom« središnjicom, te koncertni adut *»Good Lovin' Gone Bad«,* sjajna *»soul«* balada *»Weep No More«.* Ni ostatak nije bio ništa slabiji: *»opora« »Deal With The Preacher«,* »uspavana« *»Call Me«,* i »pripovedačka« »Shooting Star«.

»Straight Shooter« je učvrstio pozicije grupe, koja je kasnije iz izdanja u izdanje, uglavnom objavljivala slabija ostvarenja. Tokom vremena band se opustio, uživajući u svojoj veličini sporadično objavljujući ploče. Rodgers je kasnije i napustio band, te nakon određenog perioda *hibernacije,* zajedno sa *Jimmi Pageom* osnovao je još jednu super-grupu koja je to bila samo na papiru. Radilo se o sastavu — *The Firm.* Rodgers sada predvodi novu rock atrakciju — *The Law,* dok se Bad Company poslednjih godina u restauriranoj postavi sa *»amerikanizovanim«* soundom okrenuo drugoj vrsti konzumentske populacije.

B. Lokner

WILD HORSES

WILD HORSES

»Wild Horses« (EMI) 1980. Brian Robertson — guitar, backing vocals, Jimmy Bain — bass, lead vocals, Clive Edvards — drums, Neil Carter — guitar
Side 1: Reservation, Face Down, Blackmail, Flyaway, Dealer.
Side 2: Street Girl, No Strings Attached, Criminal Tendences, Nights On The Town, Woman.

Super grupe nisu retka pojava na svetskoj rock sceni. Istina, sredina osamdesetih, pa i devedesete, nisu toliko zahvalne za ovaj pojavni oblik, koji je tokom sedamdesetih kao oblik svojevrsne »mode« zahvatio muzičko tržište. Postoje, naravno razne »vrste« »super« grupa, onih *namenskih* kojih je veći broj i onih nazovi *»realnih«.* U miljeu *hard rocka* i *heavy metala,* po imenima dvojice osnivača, *Wild Horses* su trebali predstavljati nekakvu super grupu.

Basista i pevač *Jimmy Bain* svirao je između ostalog u *Richie Blackmoro*-uvoj atrakciji *Rainbow-u,* a gitarska zvezda *Brian Robertson* je bio dugogodišnji član *Thin Lizzy* postave. Uz sve to u Britaniji je bio aktuelan *revival heavy rock,* i Wild Horsesima je u medijima u samom startu bila posvećivana velika pažnja.

Ali, Robertson i Bain kao autorske poluge su zakazali. Odlični koncertni nastupi, bili su u nesrazmeru sa njihova dva studijska ostvarenja, *prvim istoimenim albumom* i *drugim* naziva *»Stand Your Ground«.* Ako ćemo realno sagledavati ova ostvarenja a naročito prvi *»Wild Horses«* album, definicija i tvrdnja da su to *slabije* ploče *ne stoji.* Čak, što vreme više prolazi, one i dalje poseduju specifičnu *»aromu«.* Wild Horses su u mnogo čemu nalikovali na *Thin Lizzy,* ali nikako nisu mogli prevazići *»uzore«.* Posedovali su i jednu ne toliko *tipičnu pop nit,* jednostavno pesme su im imale daleko melodičniji prizvuk, nego što je takav bio običaj kod ostalih, stilski sličnih postava. »Wild Horses« je posedovao nekoliko dobrih numera. Pre svih *»Criminal Tendences«,* koja je bila izvučena i kao single, zatim laganiju *»Blackmail«,* te oštrije *»Face Down«, »No String Attached«.* Produkcija poznatog sadašnjeg gitariste Yesa, a tada isto tako cenjenog profesionalca iz *Južnoafričke Republike Trevora Rabina* i samih članova banda, što umnogome razjašnjava stvari, bila je *potpuni promašaj.* Izgleda, da se i u tom momentu ogledavao nesklad između bandovih *»live« performance-a* i *studijskih izdanja.*

EMI sa svoje strane, kao zainteresovan izdavački partner, je što se Wild Horsesa tiče uložio prilično u reklamu i drugu propagandnu kampanju, što je pokazaće se, bila očigledno ne baš uspešna investicija. Izgleda da je i ostatak medijske javnosti od njih očekivao puno više, tim je i razočarenje bilo veće.

Bain i Robertson su posle te avanture, svako ponaosob krenuo na svoju stranu. Što se Robertsona tiče posle kratkog sešn rada ušao je u još jednu ostrvsku atrakciju. Šećate se, u igri je bio *Lemmyjev Motorhead,* no nažalost ni tu se nije najbolje snašao.

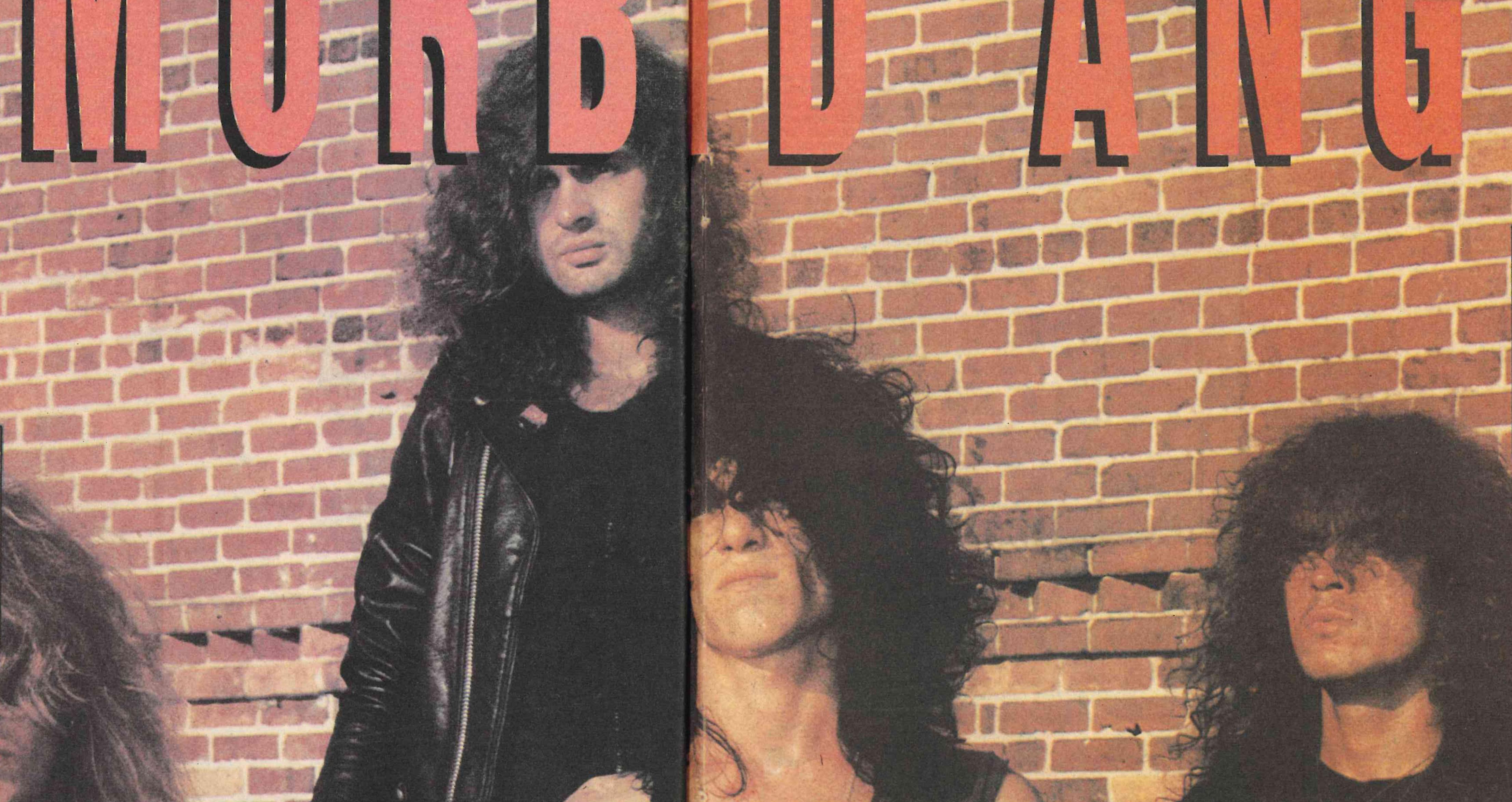
B. Lokner

MORBID ANGEL

Neverovatna ekspanzija thrash metala, nikako da kulminira, svakodnevno jačajući ovaj pravac, sada već podjednako značajan kao i druge, daleko komercijalnije sfere heavy metala. Jedan od trenutno najjačih sastava je i MORBID ANGEL. Grupa je trenutno na svetskoj turneji gde promoviše svoj drugi LP »Blessed Are The Sick«, a zbog izuzetnog interesovanja njihova diskografska kompanija odlučila je da na tržište pusti i kolekciju njihovih najranijih radova, sa samog početka karijere. Stari snimci su objedinjeni pod nazivom »Abimination Of The Desolation«. O svim aktuelnim momentima priča David Vincent, gitarista i frontmen. Intervju je preveden iz METAL HAMMER magazina.

Situacija je bila frustrirajuća za morbidne anđele. Posle uspešno završene evropske turneje sa Napalm Death-om bili su prinuđeni na šest meseci nerada, jer pored evropskog uspeha, niko nije hteo da objavi debi album »Altars of Madness« u Americi. Onda im je bilo dosta čekanja i uz pomoć novog menadžmenta je organizovana mala turneja po odabranim gradovima u kojima se nalazi dovoljno Morbid Angel fanova. Sledi jedan festival — gig u Švedskoj i nekoliko koncerata u Meksiku i nakon svega toga bend je počeo da radi na svojoj novoj longplejki. Tek što je završena nova ploča, »Altars of Madness« je konačno objavljena u SAD, tako da su momci iz Morbid Angel-a napravili još jednu mini turneju da bi pomogli prodaju svoje objavljene ploče. Akcija koja se isplatila: u prva dva meseca bend je prodao 35.000 primeraka svog debi albuma.

A nova ploča, koju je producirao Tom Morris u istoimenom studiju, sadrži nekoliko iznenađenja i bukvalno je podeljena na dve strane. Na A strani nalaze se isključivo nove stvari, a na B strani ima i nekoliko starih stvari. Uzrok tome nije nedostatak materijala već kako David reče: »Thy kingdom come« hteli smo od početka da stavimo na drugu ploču. »Abominations« je trebala da bude još na »Altars of Madness«, ali to tada nije tehnički bilo izvodljivo zbog trajanja ploče (vremena). »Ancient Ones« je recimo jedna prastara stvar koja je nastala još pre mog dolaska u Morbid Angel. Negde smo te stvari isprobavali onako zabave radi i onda smo utvrdili da se iz toga može još nešto izvući. Uopšteno rečeno želeli smo da album bude što raznovrsniji, i mislim da smo o tome i uspeli. Na jednoj strani imamo prastare megabrze stvari a na drugoj kao kontrast potpuno nove superspore stvari. Ima songova koji su pravljeni na žestokim rifovima, dok kod drugih ima vrlo jakih solo-gitarskih duela. To je bio naš cilj i zbog toga nismo mogli mnogo novih stvari da stavimo na »Blessed are the Sick«. Ali ćemo otići u studio još jednom da objavimo jedan EP za božić.

Pitam Dave-a da li su u pesmi koja se zove »Brainstorm« malo inspiracije »pozajmili« od Possessed-a jer mestimično stvar liči na »Excoreist«.

DAVE — Ne možemo da osporimo da je Possessed imao na nas veoma značajan uticaj, jer »Seven Churches« je ubistveno dobra ploča. Po meni smo sa »Brainstormom« napravili korak više od Possessed-a. Kod njih sam uvek voleo iznenadne zastoje u pesmama. Nama se to jako dopalo pa smo tu ideju preuzeli i dalje je razradili. Mislim da te pauze kod nas zvuče još žešće ali i melodičnije. Mislim da je to cool stvar jer deluje kao pravi Brainstorm (moždana oluja) i mnogo je dobar feeling svirati ga uživo.

Majstor priznaje svoje uticaje. Neobična stvar, jer koliko novih bendova kradu stvari od Morbid Angel-a, a neće da priznaju. To je došlo čak dotle da je jedan demo bend, čije ime namerno neću navesti, snimio »Abominations« a posle su to poricali. Kada već spomenuh »Abominations«, taj singl je doživeo jako puno verzija, međutim samo je mali broj legalnih singlova. Da ponovo objasnim: postoji samo 666 oficijelnih singlova, koje je štampala Švajcarska kompanija »Splatter Maniac Records«. Sve ostale verzije su pirati, ali su izdati i pirati sa logom Splatter Maniac-a, tako da je postalo teško razlikovati originale od pirata. Ni Dave nije srećan zbog svih tih raznih varijanti.

DAVE — Želeli smo da izdamo taj singl više kao kolekcionarske primerke. Mrzim te ljude koji sada doštancavaju taj singl i zarađuju dobru lovu, jer se prodaju po užasnim cenama. A klinci misle da imaju original singl. Bullshit. Problem je još i u tome što su demo verzije tih singlova mnogo bolje, jer na singlovima su stvari mnogo brže nego na traci.

Činjenica je da je Morbid Angel na novoj ploči nešto sporiji iako naravno ima i hiperbrzih stvari. Primetio sam da mnogi Death Metal bendovi na drugoj ploči malo smanjuju brzinu.

DAVE — Ne znam zašto to drugi rade, a za nas je glavni razlog činjenica da ovako imamo raznovrstan sound. Za »Altars of Madness« smo imali budžet od pet hiljada dolara što je naravno dovelo do toga da smo morali sve brzo da uradimo. Ovaj put smo imali mnogo više vremena i mogli smo više po osećaju da radimo, jednostavno ima više emocija u songovima. Priznajem da smo se dosta promenili ali se time ne odričemo korena. Samo smo stil profinili i malo napredovali, ali ti garantujem da će Morbid Angel praviti puno brzih stvari, jer imamo Pete Sandoval-a koji je jedan od najbržih bubnjara, na svetu i on ima ozbiljnih problema prilikom sviranja sporih songova. On radi na tome da to popravi. No malopre smo pričali o emocijama. I tekstovi na novoj ploči su postali osećajniji—emotivniji. Mnogi nam prebacuju da smo satanistički bend, ali to nije tačno. Mi u pesmama obrađujemo lične filozofije i ne obožavamo đavola, niti bilo kakvo božanstvo. To bi bilo glupo jer na kraju bi efekat bio kao da smo hrišćani. Ne vidim smisla u tome da treba bilo kog boga obožavati. Religija, bez obzira koja, potiskuje individualnu slobodu zato što moraju da se poštuju određena pravila. Mi smo protiv bilo kojeg oblika potčinjavanja i naš bunt protiv toga izražavamo u metaforama. Ne radi se samo o crkvi, nego se to odnosi i na vladu ili južnoameričke diktatore. Naše je stanovište da svaki čovek treba da ima slobodu da čini ono što želi, sve dok ne povredi prava drugih.

Hm, to je Aleister Crowley »Do what you will shall be the whole of the law« — ja sam tu izreku shvatio kao: da svako može da čini šta god želi a da o drugima ne misli i ne vodi računa. Vi ste ljubitelji Crowley-a a sa vašom izjavom tvrdite upravo suprotno.

DAVE — Ne, stvar je u tome da moraš da obraćaš pažnju na svoju okolinu, ali da ne brineš tuđe brige. To znači da ako nešto činiš, a ubeđen si da to pravilno radiš, ne možeš meni reći da ja to pogrešno radim samo zato jer ja isto to radim na drugi način. Razumeš? Imaš pravo da sve radiš na tvoj način, a ja opet na svoj. No nijedan od nas ne može da kaže da je drugi loš samo zbog toga što to radi drugačije.

Kakav je vaš odnos prema učenju Aleister Crowley-a? Vi ste u tekstovima sa prve longplejke preuzeli dosta Crowley-evih formulacija, na primer »The family of dog«. To je tipična Crowley-eva osobina da se od reči »god« pravi »dog«. Zli jezici tvrde da ste jednostavno iz njegovih knjiga sve prepisali.

DAVE — Ne, to nije tačno. Da ti to razjasnim na primeru: Život je kao švedski sto — uzmeš što želiš a ostalo ostavljaš. Mislim da je Crowley bio fenomenalan jer on je pravi mislilac. I ako neko tvrdi da su naši tekstovi nalik na njegova dela, za nas je to kompliment.

U poslednje vreme se mogu videti spotovi Morbid Angel-a u kojima jedan član benda sebi para kožu na ruci. Da li i to ima neke veze sa Crowley-em ili ima veze sa Death Metalom u Floridi.

DAVE — Ne smeš stvari da uopštavaš jer takve lude stvari radi samo Trey. I to nema veze sa Crowley-em ili Floridom, nego je njegov način da se oslobađa viška energije. Znam da to zvuči idiotski ali on je jednostavno takav tip. Ne verujem da on time želi nešto da se dokazuje i ne bih to nikome preporučio. No ja ne mogu da kažem da je to što on radi neispravno, jer on jednostavno čini ono što želi. Do what you will. . . znaš već. Sve ovo može i ovako da se kaže: Morbid Angel rade ono šta žele jer to žele na taj način. Nekome se to dopada, nekome ne. Ako se nekome to sviđa meni je drago, a ako ne, nema veze.

Paljenje petardi i raketa jedan je od hobija ovih muzičara, a to je u USA zabranjeno. Momci pale rakete i čekaju da se policija približi i onaj koji poslednji utrči u kuću a da ga panduri ne uhvate je pobednik. Simpatična igra.

DAVE — Haha, to je moja izmišljotina. Volim vatru jer sam piroman. Naravno nisam palikuća, ali me fasciniraju stvari kao vatra, eksplozija, pištolji, motocikli. Moja najveća strast je pucanje, naravno samo sportski. Moja ljubav prema vatri će se jednom naći i na našim nastupima uživo. Samo bi to trebalo da uradimo maksimalno profesionalno, jer mi naše nastupe shvatamo vrlo ozbiljno. Pre svakog koncerta imamo fazu koncentracije i nikad ne pijemo pre nastupa. Šta bude posle, to je već nešto drugo.

Kruže glasine da je David Vincent pre Morbid Angela svirao u nekom pozerskom bendu. Kada čoveka pogledate sa dugom plavom kosom i prijatnom facom, mogao bi u odgovarajućoj odeći naravno, da se smesti u taj milje.

DAVE — Ne, nisam svirao u takozvanom pozer bendu. Pre dolaska u Morbid Angel sam radio razne stvari. Imao sam projekat sa sadašnjim članom C.O.C.-a i svirao sam u melodičnijem bendu ali to nije imalo nikakve veze sa pozerrokom. Kada je uopšte neki bend pozerski? Dobro poznajem recimo momke iz Roxx Gang-a jer su iz ovog kraja. Njih kvalifikuju kao pozerski bend. Mislim da to nije baš tačno. Oni se lickaju, doteruju i šminkaju, ali oni to čine jer im se to dopada a ne da bi pripadali određenom stilu. Oni jednostavno čine ono što žele, kapiraš? Do what you will. . .

Momci iz Rumble Militia pričaju da je većina iz ovog kraja (Florida) sklona rasnoj diskriminaciji (prema crncima). Kakav je vaš odnos prema tom problemu?

DAVE — Tako je u Sjedinjenim Državama a ne samo na Floridi. Imamo puno kulturoloških problema i mogu da razumem zašto mnogi ljudi mrze crnce, iako ja drugačije mislim. To su jednostavno aspekti različitih kultura, jer ono što je dobro za belca ne mora biti dobro i za crnca.

Ali je nepobitna činjenica da skoro nikad nema crnaca na heavy metal koncertima.

DAVE — To nije njihova muzika, oni vole rap i funk.

Ali ima dosta belaca koji vole funk.

DAVE — Kao što sam rekao, to ima veze sa kulturnim nasleđem. O ovome bi se moglo jako puno diskutovati, ali ja to ne želim. Ne volim ni funk ni rep, ni one koji to mešaju sa teškim rokom. Zna se šta ja volim, ali želim da naglasim da svako treba da čini, tj. da sluša ono što želi, a po meni će uvek biti razlike između crnaca i belaca.

MALI OGLASI

● Imam 14 godina i želeo bih da se dopisujem sa svim iskrenim fanovima koji vole IRON MAIDEN, METALLICA, ANTHRAX, HELLOWEEN, SLAYER, SEPULTURU i drugo. Ko želi neka mi piše na adresu: Vidak Starič, Slobode 26/4, 81000 Titograd. Prednost imaju metalke.

● HAAAJ! Mi smo dva pajtosa Daca & Danijela iz B. Palanke. Obožavamo: METALLICU, GUNS N ROSES, AC/DC, SKID ROW, BON JOVIJA i ostale HM grupe. Neka se jave svi koji bi hteli da se dopisuju sa nama. Imamo po 16 godina. Pišite na adrese: Daca, Svetozara Miletića 23, ili Danijela, Mladena Stojanovića 25, 21400 Bačka Palanka.

● Ćao metalci! Htela bih da se dopisujem sa metalkama i metalcima širom naše zemlje. Slušam GUNS N ROSES, METALLICU, AC/DC, MOTLEY GRUE i drugo. Moja adresa je: Ana Pantovi, Ul. Boška Buhe br. 11, 32300 Gornji Milanovac.

● Imam 13 godina i želeo bih da se dopisujem sa Metalcima i Metalkama širom Jugoslavije. Slušam: AC/DC, SKID ROW, MOTLEY CRUE, METALLICU, GnR i ANTHARAX. Pišite na adresu: Srđan Lončar, Vuka Karadžića 8, 25221 Kljajićevo.

● Thrashri pišite!! Moja adresa je: Vida Milošević, Dr Đorđa Jovanovića 7, 21000 Novi Sad.

● Ja sam jedan otkačeni tip koji hoće da se dopisuje sa metalcima i metalkama iz cele Jugoslavije. Slušam Death i Trach metal. Odgovaram svima. Moja adresa: Dagan Stoičević, Ul. Ivo Lola Ribar br. 8, 12226 Topolovnik.

● Zovem se Nataša. Imam 15 godina i želela bih se dopisivati sa svim metalcima koji vole: GUNS N ROSES, METALLICA, POISON, SKID ROW, AC/DC. Moja adresa je: Nataša Ginoska, 11. Septembar 35/3, 96250 Kičevo.

● Ja sam »veštica« koja obožava da sluša METALLICU, S.O.D, D. R.I., BATHORY, SEPULTURU i sve ostale HM grupe. Želela bih da se dopisujem sa svima koji slušaju metal. Moja adresa: Ivana Stanković, Njegoševa 3, 11420 Smederevska Palanka.

● Heavy metal bend (prosek godina 14) traži solo gitaristu, bas gitaristu i bubnjara iz regiona Kraljeva i okoline. Zainteresovani mogu da pišu ili pošalju kasetu na adresu: Nikola Perunović, Zelena Gora 37/58, 36000 Kraljevo. Ili telefon 036/334-532.

● Zovem se Branko i obožavam Alice Coopera, WASP, MOTLEY CRUE. Želeo bih da se dopisujem sa svima koji vole pomenute grupe i naravno HARD METAL. Moja adresa je: Branko Jeftić, Lipovac, 34310 Topola.

● Želim da se dopisujem i menjam rekvizite sa svim metalcima i metalkama, punk, oi!, hc i skins rockerima. Po mogućnosti poslati sliku. Imam 19 godina. Pišite na adresu: Slobodan Mutović, ul. Vojvode Maslaća 5, 31000 Užice.

● Imam 15 (i po) godina i želela bih da se dopisujem sa metalcima. Obožavam speed i trash metal, a omiljene grupe su mi: SEPULTURA, METALLICA, MORBID ANGEL. Pa ko prati put metala i metal mu je zakon, nek' mi piše na adresu: Rozalija Tripolski, ul. Sinđelićeva 93/A, 21220 Bečej.

● Hi! Htela bih da se dopisujem sa svim metalcima koji slušaju G N'R!! Belive me. GnR are the best fuckin' band in the world!!! Pišite na: Marija Đurović, D. Nikolića 3, 32000 Čačak.

● Neka mi se što pre jave svi koji vole našu najbolju metal grupu svih vremena — DIVLJE JAGODE. Marko Artuković, ul. Prote Smiljanića 60/II, 15000 Šabac.

● Pozdravljam metalke i metalce i želim da se dopisujem s njima. Pišite na adresu: Đorđe Novaković, 16000 Sijarinjska Banja.

● Zovem se Željko i imam 15 godina. U razredu me zovu GUNER, jer kažu živim za Gn'R. A pored njih obožavam IRON MAIDEN i HELLOWEEN. Svi koji vole navedeno neka se jave na adresu: BLok Partizan niz II, 21400 Bačka Palanka.

● Imam 16 godina i želeo bih da se dopisujem sa svim metalcima i metalkama. Najviše slušam: GUNS n ROSES, SKID ROW, METALLICU, IRON MAIDEN itd. Moja adresa: Igor Marinković, Đ. A. Kuna 3/33, 19210 Bor.

● Zovem se Irena. Želela bih da se dopisivati sa metalcima širom zemlje. Prednost imaju oni koji slušaju speed i trach i grupe kao što su METALLICA, SEPULTURA, TESTAMENT, MEGDETH i sl. Moja adresa je: 11-ti Septemvri br. 37/6, 96250 Kičevo.

● Imam 16 godina, slušam MORTAL SIN, N. ASSAULT, SLAYER, SODOM, JUDAS PRIESTY, METALLICU, BATHORY. Odgovaram svima. Pišite na adresu: Milka Brdar, titova 30, 79220 Bosanski Novi.

● Kasetu EXTREME II — Pornograffitti mijenjam za (ili kupujem kasete): QUEENSRYCHE — »Operation Mindcrime«, VAN HALEN — »Van Halen I« i »1984«. Adresa za razmenu: Dejan Struna, ul. Neubergerjeva 24, 61000 Ljubljana.

● Snimam speed, trach isključivo sa Compact Diskova. Brzo, jeftino! Za spisak poslati 15 dinara. Vaštag Robert, Vojina Ziroijevića bb, 23300 Kikinda.

● GITARISTI: »Music Books« Vam preporučuje notne knjige sa kasetama za početnike i za usavršavanje tehnike sviranja: 1. Lead rock method, 2. Guitar method, 3. Magic touch, 4. Gui r Tricks, 5. Malmsteen — dr. Licks. Cena svake knjige je 300 dinara. Katalog je besplatan a knjige možete naručiti na adresu: Budinski Slavko, Sr. Fronta 22/1, 25233 Ruski Krstur ili telefon: 025/704-031.

● ART STUDIO — Kompletna sveska video produkcija — TRASH, SPEED, BLACK, SWEET METAL, ROCK, ALTERNATIVE. HI—FI, HQ, katalog. 011/502-572, 172-002.

● NIRVANA SHOP! Ubedljivo najveći izbor fan-rekvizita: majice, dukseri, prišivači, bermude, spitfire i college jakne, opasači, narukvice, lančići, prstenje, minduše, zastave... Ogroman izbor starih i najnovijih motiva: METALLICA, SEPULTURA, SKID ROW, GUNS N ROSES, IRON MAIDEN, MEGADETH, ANTHRAX, OBITUARY, MORBID ANGEL BON JOVI CELTIC FROST CULT WASP SLAYER KREATOR TESTAMENT HELLOWEEN SOD MOD DESTRUCTION DEATH VOIVOD WHITESNAKE DEEP PURPLE MOTOR HEAD AC/DC CINDERELLA MOTLEY CRUE JUDAS PRIEST OVERKILL WORLOCK ONSLAUGHT NUCLEAR ASSAULT POINSON MANOVAR DRI SUICIDAL TENDENCIES LA GUNS ALICE COOPER TANKARD BATHORY NAPALM DEATH i mnogi, mnogi drugi! Za najnoviji katalog pošaljite 10 dinara. Pišite na adresu: NIRVANA SHOP, Poštanski fah 185, 26000 Pančevo.

● Ćao metalni narode! Ovde jedna metalka koja bi htela da se dopisuje sa svakim od vas, zato PIŠITE! Odgovaram svima. Moja adresa: Svetlana Strajnić, Feješ Klara 88, 23300 Kikinda.

● Vozdra! Zovemo se Mladen, Dalibor i Miki. Svi imamo po 14 godina. Živimo u Zvorniku gde ima mnogo HM fanova. Mi volimo METALLICU, SCORPIONS, LED ZEPPELIN, IRON MAIDEN... Svi veliki fanovi ovih grupa neka se jave na ove adrese: Mlade Stoičević, Braće Skopljaković B-11 3/15 ili Dalibor Matić, Braće Skopljaković B-11 7/33 i Miroslav Stojićević, Trg Bratstva i Jedinstva 8, 75400 Zvornik.

● Trash grupa iz Beograda traži solo gitaristu. Tel. 587-913 Srđ\n.

● Željela bih da se dopisujem sa svima koji vole heavy metal. Moje najomiljenije grupe su METALLICA, SKID ROW, GnR, ANNIHILATOR, CRIMSON GLORY, SLAUGHTER, TESTAMENT i mnoge druge. Svi koji volite ovu rajsku muziku, PIŠITE! Moja adresa je: Ivona Sabol, Stjepana Radića 72, 88000 Mostar.

● Za postere: Megadeth, SEPULTURA, SODOM, SLAYER, METALLICA i KREATOR dajem postere raznih grupa. NPR: GnR, SKID ROW, WINGER itd. Nikola Jovanović, Branka Krsmanovića 8/46, 18000 Niš.

● Ćao metalci! Zovem se Mateja imam 15 godina. Slušam sve: SPEED, TRASH, BLACK, HEAVY, SOFT... METAL. A omiljene grupe su mi GUNS N' ROSES i METALLICA. E, pa navalite! Mateja Senica, Donji Leskovac 67, 68280 Brestanica.

● Željela bih da se dopisujem sa svima koji vole METALLICU, SEPULTURU, TESTAMENT, KREATOR, SLAYER itd. Imam 17 godina, zovu me Bobana. Posebno bih htjela da mi se javi Dalibor Moulis (zvani Štakor) a ako ga neko pozna neka mu kaže da mi se javi! Adresa: Slobodanka Mihaljević, škola u prirodi »Ivo Lola Ribar«, Kanjiški put bb, 24413 Palić.

● Neka mi se jave svi koji slušaju: METALLICU, AC/DC, IRON MAIDEN, GnR, COOPERA, SKID ROW, POISON, ANTHRAX, AEROSMITH, HELLOWEEN... Moja adresa je Duško Simkov, M. Milanovića 9a/st. 19, Obrenovac.

● Menjam kasete grupa: EUROPE, OZZY, JUDAS PRIEST, WASP, GARY MOORE, AC/DCI PERGAMENT, BRUCE DICKINSON za bilo koju od DEATH, CELTIC FROST, OBITUARY, KREATOR, MORGOTH i tome slično. Pišite na adresu: Nikola Jovanović, Branka Krsmanovića 8/46, 18000 Niš.

● S.O.S. Tražimo dva tipa, koja su 31. avgusta bila u Novom Sadu na Hard Metal festivalu. Jedan je imao dugu kosu, bordo cokule i maslinastu fajerku a drugi je šetao motorku i bio je ćelav. Mislimo da su iz Skopja. Vraćali su se za Beograd onim izgubljenim vozom što je kasnio sedam sati. Nadamo se da čitaju Hard Metal i da će nam se javiti. Tanja & Cica, Matice srpske 51/9, 11000 Beograd.

● Želio bih da se dopisujem sa svim metalcima i metalkama širom Juge. Radi razmene snimaka, slušam isključivo death i speed metal a omiljene grupe su mi: ENTOBED, MACACRA, TERORIZER, SARCOFAGO, OBITYARI, BETORY itd. Adresa: Senad Goletić, Neurenča 96 kod Tuzle, 75272 Đurđevik.

● Imam 14 godina i želim da se dopisujem sa metalcima i metalkama širom Juge. Slušam METALLICU, SEPULTURU itd. Pišite odgovaram svima garant!!! Moja adresa: Jasmina Stevanović, Jurija Gagarina 5, 17510 Vladičin Han.

● Ćao! Želim da se dopisujem sa metalcima i metalkama. Obožavam: GnR, MOTLEY CRUE, SKID ROW, SLAUGHTER, AC/DC, WARRANT, MEGADETH... Snežana Jovanović, Oplenačka 56, 11000 Beograd.

● Zovem se Dejana i želela bih da se dopisujem sa svim metalkama i metalcima širom Jugoslavije. Moja adresa je: Dejana Petrović, selo Golubinje, 19220 Donji Milanovac.

● Zovem se Zoran, imam 17 godina. Slušam GnR, SKID ROW, METALLICU... Prednost za dopisivanje imaju oni koji se bave muzikom. Moja adresa je: Zoran Sretenović, Omladinska 30/1, 32000 Čačak.

● Vozdra! Zovem se Ružica i želela bih da se dopisujem sa svim koji slušaju speed, thrash i death metal. Imam 15 godina, pišite! Moja adresa je: Ružica Vasić, Lenjinova 2/25, 23000 Zrenjanin.

● Zovem se Sunčica i imam 13 godina. Volim HM muziku i dopisivanje. Najviše volim grupe: POISON, SKID ROW, MOTLEY CRUE, ALICE COOPER i DORO PESCH. Želim se dopisivati sa svim metalcima i metalkama bez obzira na godine. Trenutno se nalazim u Egiptu (Kairo). Pišite na adresu: Nihad Beganović (za Sunčicu), 28 Hassan Pasha Asim, Zamalek, CAIRO, EGYPT.

● Imam 14 godina i idem u osmi razred, želela bih da se dopisujem sa metalcima i metalkama širom Juge. Obožavam: GnR, MOTLEY, CRUE, SKID ROW i METALLICU. Moja adresa je: Sanja Krsmanović, Stevana Šupljikca 91/30, 26000 Pančevo.

● Svim pravim metalcima!!! Ako ste od onih koji su dopodne posvađani sa svima u kući, a popodne sa celim svetom, pišite mi. Obožavam NAPALM DEATH, D.R.I, SLAUHTER, SODOM, DESTRUCTION i želim steći hiljadu pravih frendova. Irena Timko, Novosadskog Sajma 6, 21000 Novi Sad.

● Snimam sve vrste metala 011/165-763.

● Svi koji vole DEATH, OBITUARY, PESTILENCE, DEICIDE, MORBID ANGEL i sve ostale death metal grupe, a žele da se dopisuju neka pišu na adresu: Vladimir Petrović, Tivol 2—4, 1/7, 22000 Ruma.

● Pevač, metalac, traži srodne duše za osnivanje benda. Pišem textove na Engleskom. Tražim i nove ortake, HEADBANGERS javite se! Vitomir Radulaški, S. Rodića 29, 21204 Sremska Kamenica.

● Zovem se Marija, imam 13 godina i volim SKID ROW, GnR, EUROPE, WARRANT, BON JOVI, SCORPIONS. Nek mi se jave metalci i metalke radi dopisivanja. Pozdrav od Maje. Moja adresa: Marija Milenković, Bulevar revolucij 326, 11000 Beograd.

● Želim se dopisivati sa svim metalcima i metalkama koji slušćaju samo sebe i furaju svoj fazon. Slušam SLAYER, GnR, SKID ROW, METALLICA i tako dalje. Neka mi se jave najpre trešeri i spideri, poželjna je i fotka. Arsić Goran, 9 Brigade 8/14, 19210 Bor.

● Sve pametne, lepe i agresivne devojke od 14—17 godina iz Niša i okoline koje sviraju neki instrument ili dobro pevaju i spremne su za ozbiljan rad u sweet/glam bendu neka se što pre jave na adresu: Bul. Lenjina 78/72, Niš ili na telefon 018/329-399, Marija.

● Mladenu iz Sarajeva: Dobila sam tvoje pismo i imam mnogo toga da ti pišem, ali nezam tvoju adresu jer je nisi napisao. Molim te pošalji mi je. Moja adresa je: Andrea Antičević, Vojvođanska 34, 22242 Berkasovo.

IRON MAIDEN

Novi talas britanskog heavy metala (New Wave Of The British Heavy Metal) nastao je u vreme »sumraka Bogova«, to jest, kada se od LED ZEPPELIN, DEEP PURPLE I BLACK SABBATH nije moglo očekivati više ništa spektakularno. Publika, već zamorena konstantnim personalnim promenama i problemima svojih miljenika, trebala je nešto novo što bi uzburkalo monotonu hard i heavy scenu. I naravno, to nešto novo i drugačije moralo je nastati na Ostrvu, kolevci rock'n'rolla uopšte. Krajem sedamdesetih godina u Velikoj Britaniji se rađa čitav jedan pravac, bolje rečeno generacija novih heavy metal grupa koje će svetska muzička štampa okarakterisati kao »New Wave Of The British Heavy Metal«. Tu spadaju: IRON MAIDEN, SAXON, SAMSON, DIAMOND HEAD, ANGEL WITCH, u izvesnom smislu i JUDAS PRIEST i DEF LEPPARD. Centralno mesto, u svakom slučaju, o svom neospornom kvalitetu, po uticaju koji su ostavili na druge, kao i po broju prodatih nosača zvuka pripada grupi IRON MAIDEN.

Iron Maiden — photo: Ross Halfin

IRON MAIDEN je 1976. godine osnovao basista Steve Harris i od početka rada pa danas samo su on i gitarista Dave Murray ginalni članovi postave. Kao i svi bendovi, ko je i MAIDEN prve godine svog rada eležio stalnim promenama unutar sastava. va stabilnija postava koju su činili: Paul D' no-vokal, Steve Harris — bas, Dave Murray gitara, Doug Samson — bubnjevi, prošla je sični put beskrajnih vežbanja po garažama očnog Londona, bilo je to vreme mučnog bijanja, sviranja po malim klubovima, stovanja po lokalnim metal-manifestacijama, momci su bili uporni, imali su dovoljno bicija i potrebnu veru u sebe, koja je što će ubrzo pokazati bila sasvim opravdana. zultat je prvi demo snimak sa tri numere: on Maiden«, »Prowler«, »Invasion« — autor terijala je Steve Harris, a objavljen je kao xi singl »The Soundhouse Tapes«, štampan amo par hiljada kopija. Tada Harris odlučuje zvuk benda pojača još jednom gitarom pa se pridružuje Dennis Stratton, istovremeno azi Doug Samson, a na mesto bubnjara avljuje se Clive Burr. Nova ekipa izbacuje j prvi veliki singl krajem 1979.-te godine unning Free«, koji vrlo visoko kotira na cionalnoj top listi. U proleće 1980.-te god. ON MAIDEN objavljuju svoj prvi album, van jednostavno imenom grupe i kreću na neju sa JUDAS PRIEST, dok album uspeva se probije među najprodavanije u Velikoj aniji. Kritika ih nije dočekala blagonaklono, o nije obeshrabrilo mladog, energičnog i rnog Steve Harris-a da kreira onakav heavy k kakav je po njemu bio dobar. Ploča je dstavljala prijatno iznenađenje i sama nera »Running Free« — jezgrovita, brza, a sirove energije i divljih osećaja, samo oveštava u kom pravcu će se razvijati ON MAIDEN zvk i kakvu eksplozivnu rgiju možemo očekivati na sledećim varenjima.

lakon turneje sa JUDAS PRIEST, IRON IDEN nastupaju kao predgrupa na pskoj turneji grupe KISS. Opet dolazi do mene unutar sastava, Dennis Stratton azi, a zamenjuje ga Adrian Smith, ogodišnji prijatelj Dave Murray-a, sa kojim ar godina ranije nastupao u sastavu HIN. Krajem 1980.-te god. snimaju ers«, album koji je producirao legendarni tin »Live Animal« Birch, međutim, njemu se preterano dopao načio na koji je pevao nno. »Killers« je objavljen početkom 1981. , bio je dovoljno uspešan da MAIDEN u na sostalnu turneju, koja je trajala pola ine i u okviru koje su, po prvi put, nastupili šoj zemlji, u Beogradu. D' Anno-vo nalaženje u tempu koji je diktiran sve m uspehom benda rezultira njegovim skom i uplovljavanjem u vode solo ere, koja, vreme će pokazati, i neće biti jajnija. Steve Harris na njegovo mesto va maldog, atraktivnog, impulsivnog ača grupe SAMSON, koji je nastupao pod nom Bruce Bruce, odnosno Bruce inson. Prvi uspon IRON MAIDEN mogao a počne, mogli su pristupiti pisanju listavijih stranica istorije teškog zvuka. 82. godine momci snimaju antologijski m »The Number Of The Beast«, a singlovi su jedan za drugim skidani sa tog arenja, postaju mega-hitovi. Sam Biblijski albuma bio je dovoljno mističan i jantan. Autor skoro celog materijala je S. is, koji vešto koristeći nepoznato i anjeno oblikuje tekstove uz dosta ijskih, mitoloških i religioznih motiva, uz emeno ubacivanje političkog, a kroz sve rovlači neka vrsta neobičnog, sveopšteg ogorčenja i besa, što je publika sasvim o razumela i prihvatila. Gitare D. Murray-a Smith-a pokazuju divljinu emocija sa a je rađen projekat, melodične bas linije arris-a sa svojim izuzetnim glasovnim ncijalom, upotrebljenim na najbolji mogući , razuverava i najveće skeptike po pitanju snalaženja u novom bendu, daleko atijem i uspešnijem od SAMSON-a.

Singlovi (The Number Of The Beast«, »Run To The Hills«, »22 Acacia Avenue« danas se ubrajaju među klasike heavy metala, a sam album je često proglašavan jednim od najboljih u proteklo j deceniji. Svežina ineposrednost ideja u ne preterano dugim pesmama čine ovo ostvarenje pravim remek delom. Sa malo reči, Harris je rekao mnogo toga, tako da je svaka numera po jedna priča za sebe, bilo da je u pitanju brza i prašteća »Invaders«, teška i buntovna »Prisoner« ili bolna i očajnička »Hallowed Be Thy Name«.

1982. godina je u potpunosti pripala IRON MAIDEN-u, odradili su odličnu turneju i svugde su naišli na fantastičan prijem. Postali su zvezda, ali zvezde koje su znale kako da iskoriste svoj talenat, oduševljenost publike i odličan menadžment. Jer, veoma je važno napomenuti da od samog početka uspona IRON MAIDEN za njih radi ekipa krajnjih profesionalaca, ništa nisu prepuštali slučaju, počev od menadžera Ron Smallwood-a do ilustratora Derek Riggs-a, koji je zajedno sa Harris-om zamislio lik Eddia, čudovišta koje se ceri još sa omota njihovog prvog albuma. Eddie, maskota, postao je gotovo šesti član benda, menjajući se po potrebi od albuma do albuma, ali ostajući podjednako strašan i mističan za klince širom sveta.

Krajem 1982. god. grupu napušta Clive Burr i osniva vlastitu grupu STRATUS, na njegovo mesto dolazi bubnjar sastava TRUST Nicko McBrain. IRON MAIDEN po četvrti put ulaze u studio, snimaju »Piece Of Mind« i lansiraju ga na tržište početkom 1983. god. »Flight Of Icarus« kao prvi singl, pokazuje da MAIDEN opet koriste oprobanu formulu, prilaze tajanstvenom i mitološkom, numere su protkane mračnim, pesimističnim, revoltirajućim uz obilno korištenje religijskog i istorijskog. Na ovom albumu se i Dickinson iskazao kao autor. Momci su krenuli na svetsku turneju, u svakom gradu u kom su nastupali, pružali su »Dio Duše« hiljadama vernih fanova, a Eddie, vezan u ludačkoj košulji, samo je reflektovao okove neslobode, otuđenja, neshvaćenosti i očaja koji su univerzalni. MAIDEN se nisu koristili »sex and drugs« aferama da bi podstakli karijeru, oni su stvarali muziku, a muzika je stvarala njihov status na svetskoj heavy metal sceni. IRON MAIDEN su prerasli u pravu instituciju, iza njih su, uz evidentan kvalitet samog benda stajali ljudi koji su brinuli o svemu (počev od perfekcionizma zvuka pri snimanju u studiju, preko organizacije brojnih koncerata pred desetinama hiljada posetilaca do prodaje fan-rekvizita koji se, uzgred rečeno, mogu naći bilo gde u svetu), zatim milionski auditorij i svetska muzička štampa. Sa nestrpljenjem se očekivao novi, peti po redu album, posebno je bilo zanimljivo to što grupa nije najavila nikakve izmene u svom sastavu.

Nakon posete Egiptu, 1984. god. snimljen je »Powerslave«, jedan od najboljih MAIDEN albuma i albuma iz opusa »new wave of the british heavy metal« uopšte. Autorski deo posla su međusobno podelili Harris i Dickinson. Odmah su kao singlovi skinuti »Aces High« i »2 Minutes To Midnight«. »Powerslave« je pun žestoke energije, koja se pretače iz numere u numeru, ne gubeći nimalo na intenzitetu, ali ne ponavljajući se, agrevisni rifovi i solo deonice Murray-a i Smith-a pokazuju savršenu uvežbanost tandem a i njihovo međusobno dopunjavanje. Harris, majstor svog instrumenta, sigurno je najbolji basista na svetu, McBrain ne štedi bubnjeve, a Dickinson sa svojim visokim registrima oličava pravi prototip heavy pevača. Numere su raznovrsne: od uvodne, razarajuće »Aces High«, preko savršeno moćne i kompleksne »Powerslave«, agresivne »Flash Of The Blade«, do »The Rime Of The Ancient Mariner« u kojoj je Steve Harris iskoristio stihove Samuel Taylor Coleridge-a, jednog od najcenjenijih engleskih klasičnih pesnika. Od prvog do poslednjeg trenutka, album je urađen maestralno i »The World Slavery Tour« je mogla da počne. IRON MAIDEN su ponovo krenuli na 12-to mesečnu turneju da bi od svakog koncerta napravili vanserijski događaj. Eddie, najvoljeniji monstrum na svetu ovog puta je pozajmio lik Tutankamonu i mračno je posmatrao histeričnu masu sa scene urađene u stilu faraonskog Egipta. Tog ljeta (1984.) IRON MAIDEN su ponovo posetili Beograd i ostala je zabeležena njihova izjava da je naša publika »najbolja na svetu« (a o utiscima te iste publike zaista nije potrebno posebno govoriti).

IRON MAIDEN su u okviru »The World Slavery Tour« bili prvi veliki bend koji je nastupao »Behind The Iron Curtain« (iza gvozdene zavese) da bi i u zemljama istočne Evrope bili prihvaćeni sa podjednakim oduševljenjem kao i bilo gde na zapadu. Turneja je bila više nego uspešna, MAIDEN su odsvirali preko 200 koncerata širom sveta, potvrdili su svoj status mega zvezda i kao što to obično biva na vrhuncu svake karijere, došlo je vreme za živi album. Materijal snimljen na koncertima u Hammersmith Odeon-u u Londonu i Long Beach Areni u Los Angelesu objavljen je kao dvostruki živi album nazvan »Live After Death« i na njemu su se našli najznačajniji momenti njihove karijere. Potpuno je razumljiva privrženost koncertne publike širom planete, jer slušajući »Live After Death« pokazuje se da MAIDEN uživo zvuče možda i bolje nego sa studijskog albuma. Rezultati heavy metal izbora za 1984.-tu god. u vodećim časopisima pokazali su da su ova petorica neobičnih Britanaca, neosporno najveći HM sastav. Nakon »Live After Death« usledila je itekako potrebna pauza nakon koje IRON MAIDEN pristupaju pripremi novog materijala. Nosač zvuka izbačen u proleće 1986. godine nazvan je »Somewhere In Time« i koncepcijski se znatno razlikuje od prethodnih albuma.

Pesme su uradili Smith, Dickinson, Harris, tako da je izbegnuta stereotipnost. Odnosi unutar benda uvek su bili dovoljno demokratični, svačije mišljenje se slušalo i poštovalo, svaki se član mogao u potpunosti iskazati u kreativnom smislu i ta kompaktnost i međusobno razumevanje najbolje se osete prilikom koncertnih nastupa i velikim su delom zaslužni za njihov celokupni uspeh.

»Somewhere In Time« je urađen sa bogatim aranžmanima, melodičnim solo deonicama u kojima su Smith i Murray uspešno eksperimentisali u korist punoće i lepršavosti zvuka. Pesme govore o njihovom shvatanju sveta koji nije preterano lep i koji sami činimo takvim, govore o izgubljenosti čoveka i opštem besmislu u koji sami činimo takvim, govore o izgubljenosti čoveka i opštem besmislu u koji smo gurnuti. Naišle su na dobar prijem, počev od »Wasted Years« koja je ponuđena kao prvi singl do grandiozne poeme »Alexander The Great« kojom se zatvara album. »Somewhere In Time« je zanimljiva ploča, koja je prikazala IRON MAIDEN u prilično drugačijem svetlu. Usledilo je novo krstarenje svetskim koncertnim prostorima nazvano »Somewhere On Tour« i koje je, na opšte zadovoljstvo, započeto u Jugoslaviji. Mašinerija ovih heavy metal suverena je svoj posao uradila briljantno. Eddie je, preskačući vekove, od faraona postao junak iz svemira, scena koju su postavljali prvi svakom nastupu bila je poput svemira, scena koju su postavljali pri svakom nastupu bila je poput unutrašnjosti najmodernijeg svemirskog broda sa zaslepljujućim light show-om-MAIDEN su bili na svom terenu, na koncertima su pružali maksimum (na šta su fanovi i navikli), nastojeći neutralisati eventualne propuste napravljene na ploči.

Nakon »Somewhere On Tour« koja je bila odlična i iscrpljujuća, IRON MAIDEN su napravili relativno duži odmor, da bi 1988. godine objavili svoj sedmi studijski album »Seventh Son Of A Seventh Son«, snimljen u rekordno kratkom vremenu. Tržište je bombardovano singlovima »Infinite Dreams«, »Can i Play With Madness«, »The Evil That

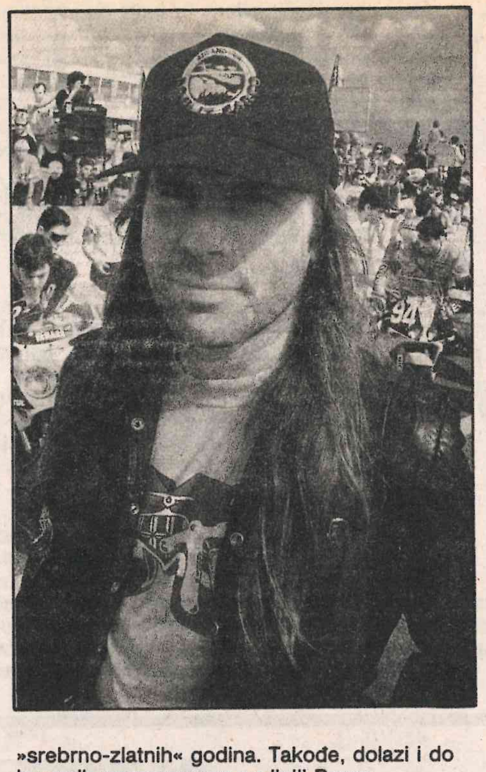
Men Do« i »The Clairvoyant«, ali već posle prvog slušanja ponuđenog, bilo je evidentno da je došlo do zasićenja u kreativnom smislu.

Iz pesme u pesmu IRON MAIDEN su govorili sistem: o odnosu između života i srmti, o parapsihološkim sposobnostima, o grehu, kazni i pokajanju, u potpunosti je došla do izražaja njihova općinjenost Biblijskim motivima, posebno »Otkrovenjima« (Revelations) u kojima se govori o konačnom krahu sveta. Eddie, kao zlokobni prorok zamišljeno je posmatrao kristalnu kuglu, osvetljenu i Dobrim i Zlim. Muzika koju su MAIDEN ponudili nije pružala ništa novo, i kritika i publika su bile vidno razočarane. Materijal je urađen šablonski, neinvetivnost i stereotipnost se provlače iz numere u numeru dajući osećaj »već viđenog«, razvučen je sa delovima koji su, u većoj ili manjoj meri, ponuđeni na prethodnom, sasvim solidnom »Somewhere In Time« ostvarenju. Pesme su izgubile jačinu, neposrednost i svežinu, dotad glavne karakteristike.

IRON MAIDEN su krenuli na turneju, koja je, naravno, bila savršeno organizovana, sve je bilo na strani proverenih majstora heavy metala. Nakon još jednog obilaska Zemljine kugle, turneja je krunisana veličanstvenim nastupom na Doningtonu, u okviru »Monsters Of Rock« festival. Bilo je to prvi put da su IRON MAIDEN bili glavne zvezde najčuvenijeg i najpoželjnijeg HM happeninga. Njihov dvoipočasovni nastup bio je dotad neviđen mega-spektakl, heavy metal publika, opšte poznata po svojoj konzervativnostim mogla je biti u potpunosti zadovoljna, jer su MAIDEN pošteno odsvirali sve najbolje stvari i njihov trijumf bio bi potpun da nije došlo do nesrećne pogibije dvojice fanova za vreme nastupa GUNS'N'ROSES (za što se saznalo tek po završetku koncerta).

Nakon toga IRON MAIDEN su shvatili da im je potrebno izvesno vreme za odmor i punjenje, očito popriličnno istrošenih baterija. Pauzu koja je usledila Adrian Smith koristi za realizaciju odavno priželjkivanog solo projekta, nazvanog »Silver And Gold«. Album koji je uradio sa grupom prijatelja pojavio se 1989.-te godine i prošao je gotovo nezapaženo, jer Smith je pokušao napraviti čistu rock'n'roll ploču, svesno ili nesvesno zanemarujući veliko nasleđe matičnog MAIDEN-a. Na prvi nagoveštaj njegovog izleta van benda štampa je spremno reagovala lansirajući vesti o raspadu IRON MAIDEN. I Smith i njegovi drugovi su takve informacije odlučno demantovali, međutim seme sumnje koje je posejano, naglo je poraslo nakon onog što je uradio drugi član sastava. Bruce Dickinson, temperamentni frontmen, počasni građanin Sheffielda, vrsni mačevalac i momak koji je diplomirao istoriju na uglednom Queen's Mary koledžu, prvo je učestvovao u snimanju novog izdanja antologijske »Smoke On The Water« zajedno sa Ian Gillan-om, Richie Blackmore-om, Brian May-om, Roger Taylor-om i još nekim poznatim muzičarima. Prihod ostvaren od tog projekta upućen je porodicama postradalih od zemljotresa u Jermeniji. Dickinson se zatim posvetio pisanju svog prvog romana i radu na samostalnom albumu, čiji su delovi korišteni kao muzička podloga za film »Nightmare On The Elm Street III«. Knjiga je objavljena pod nazivom »The Advantures Of Lord Iffy Boatrace« i zabranjena je za maloletne čitaoce u velikom broju zemalja, a ploča nazvana »Tattooed Millionaire« izazvala je pompu kakvu se ne pamti da je stvorio neki pevač solo projektom. Naime, pojedine Bruce-ove mlađe kolege našle su se veoma uvređene tekstom pesme »Tattooed Millionaire«, štampa je uzvratila velikodušno ostvarujući svoj prostor za sve vrste reakcija, no Mr Dickinson je ostao hladan, sve što je hteo izjaviti, rekao je na albumu.

Za to vreme, Smith-ovo poigravanje sa nervima i strpljenjem IRON MAIDEN po pitanju svog daljeg rada okončano je odlaskom iz grupe u kojoj je proveo devet

»srebrno-zlatnih« godina. Takođe, dolazi i do izvesnih nesporazuma na liniji Bruce Dickinson—ostatak benda. Čak se pričalo da je jedno vreme na novom materijalu koji se počeo spremati (i na kome je u početku radio i A. Smith), sa IRON MAIDEN vežbao Michael Kiske, pevač HELLOWEEN-a. Ali, ma šta da je bilo u pitanju Bruce and Co. su uspeli prevazići nesuglasice, tako da Dickinson pristupa radu na novom projekltu i pri tome na Smith-ovo mesto dovodi Janick Gers-a koji je svirao na »Tatooed Millionaire«, a od ranije je bio poznat po radu sa GILLAN bendom i još mnogim muzičarima.

Prvom polovinom 1990.-te godine IRON MAIDEN dovršavaju materijal pod nazivom »No Prayer For The Dying« i za divno čudo, snimaju ga u Velikoj Britaniji »negde u ambaru Steve Harris-a«. Sam po sebi, Janick Gers predstavlja osveženje u bendu, kako i nešto modernizovanija nenadmašna produkcija Martin Birch-a. Ovim ostvarenjem IRON MAIDEN su pokušali povratiti ozbiljno uzdrmane pozicije. Singlovi »No prayer For The Dying«, »Holy Smoke«, »Tailgunner« su naišli na sasvim oprečne kritike: od potpunog osporavanja do tvrdnji da su MAIDEN opet stali na svoje noge. Mora se priznati da ni ova ploča nije zadovoljila visoke prohteve hevy metal tržišta na kojem, kao nikad ranije vlada snažna konkurencija. Nedostatak svežih ideja nadoknađen je korištenjem onog što su znali od ranije da nešto vredi, tako da su pesme sa »No Prayer For The Dying« daleko ispred standarda IRON MAIDEN. U vokalnom smislu, ovaj album nije pred Dickinsona postavio preterano visoke zahteve, ali on je poslednji kojem bi trebali nešto prebacivati. Ipak ima dobrih momenata kao što su »Run Silent, Run Deep«, »Bring Your Daughter To The Slaughter« ili veoma lepe »Mother Russia« u kojoj su Maiden po prvi put ubacili klavijature, ali sve to ne popravlja puno bledoću cele ploče. Bend je još jednom krenuo na »put oko sveta u 200 koncerata«, ali, razumljivo, ovog puta nije bilo ni govora o posećivanju naše zemlje, što je samo za žaljenje, jer čuti zadnji album IRON MAIDEN i videti njihov nastup uživo su stvari koje se ne mogu porediti. Energija koju poseduju i magičnost njihovog scenskog predstavljanja su ostale nepromenjene i nakon svih ovih godina.

IRON MAIDEN su sa »No Prayer For The Dying« ponudili još jednu prosečnu ploču, a diskutabilno je da li su to trebali sebi dozvoliti. Jer, oni su ipak jedno od onih velikih imena heavy metal tržište određeno sa bezbroj vrsta i podvrsta kojima se mora strogo pripadati ukoliko se želi konkretniji rezultat, i kad najveći uspeh imaju lepuškaste grupe sa image-om modernih kauboja i u proseku dva albuma iza sebe, od IRON MAIDEN se očekivalo mnogo ozbiljnije ostvarenje. Ovako su samo potvrdili da još stagniraju na onom mestu gde su stali sa »Seventh Son Of A Seventh Son«. Za nadati se je da će ova stvaralačka kriza rodonačelnika celog jednog pravca u istoriji HM zvuka uskoro biti okončana vešću da MAIDEN spremaju novi album, ali nov u svakom smislu, sa novim idejama, znatno jačim zvukom, raznovrsnijim tekstovima. Oni to mogu i poželimo samo da se ostvare reči Bruce Dickinson-a izgovorene nedavno u jednom intervjuu, da će sledeća decenija biti u znaku IRON MAIDEN.

With love and gratitude

Nada Droca

DEMO

SADISMO

Nihilist

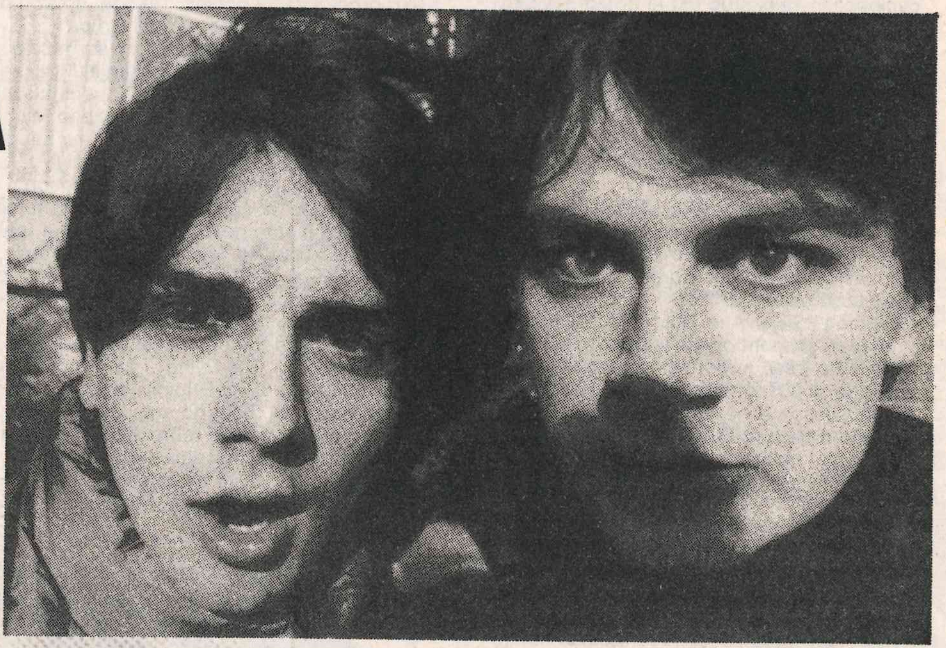
Bend SADISMO je iz Gračanice i postoji skoro godinu dana. Sastav nema nikakvih studiskih snimaka, već su nam poslali garažni zapis njihove probe. SADISMO sačinjavaju: Barry — Bubnjevi, Morbid — vokal, Predo — bas, Six — gitara i Dragiša — gitara. Do sada nisu imali baš puno nastupa, izdvojili bi koncert na mini festivalu u Doboju gde su dosta dobro prošli. Sama kaseta sa nekoliko stvari koje smo dobili je izuzetno lošeg kvaliteta, te su i sami snimci zbog toga prilično teško slušljivi. Radi se o materijalu sa nekoliko pesama najokorelijeg deathrash zvuka, vrlo brzih i ubojitih stvari. Kompozicije su na srpskohrvatskom, prilično kratki tekstovi, totalno morbidne i pesimistične teme. Evo i nekih naziva: »Rat«, »Mržnja i patnja«, »Mučitelj«, »Pakao«, . . .

Osnovni problem bendova ovakvog tipa je u stvari i suština cele domaće demo metal scene. Nedostatak kvalitetnih instrumenata, opreme, adekvatnog prostora za snimanje i vežbanje, ne postojanje dovoljnog broja malih svirki na kojima bi grupe ove vrste mogli da stiču neophodno iskustvo za dalji rad. Povrh svega slabo materijalno stanje i nemogućnost ulaganja novca u ceo posao.

No, i pored svega toga mi smo tu da pomognemo, trudićemo se da vam predstavimo što više mladih bendova, da skrenemo potrebnu pažnju na njih, imamo u planu i organizovanje mini fešti na kojima bi nastupali isključivo demo bendovi. Najuspešniji bi bili nagrađeni dobrim uslovima za snimanje i realizaciju materijala uz odgovarajuće predstavljanje u našem HARD METAL-u. Za sve koji hoće da kontaktiraju sa grupom SADISMO, poruče snimke i ostalo, evo adrese: Sarić Predrag, Todora Panića 39, 75320 Gračanica.

LACRIMOSA

Garažni demo

I definitivno, veliki gradovi su i najjači centri egzistiranja demo sastava. Dobijamo zaista mnogo demo snimaka sastava koji su iz Beograda, ali to baš samo po sebi i nije neka garancija, s obzirom da ima puno izuzetno loših snimaka (pa još na užasnino lošim kasetama), standardno loše produkcije, sve to utiče na stvaranje pogrešne i neobjektivne slike o sastavu.

LACRIMOSA postoji i radi tačno tri godine, ali nisu imali baš puno studiskih radova. Tačnije, do sada su realizovali samo dve pesme (»Približavanje« i »Relikvija«) i to još na početku karijere. Ova kaseta koju su nam poslali sadrži sedam pesama, snimljenih na probi. Snimak je dosta loš ali ipak daje neke informacije: radi se o žešćem heavy-ju uz primese thrash elemenata tipa METALLICA ili MEGADETH. Za razliku od onih starih, ove novije kompozicije su na engleskom. Evo i njihovih naziva: »But Why«, »Horisonts«, »Aproaching«, »Moment Out Of Circle«, »Golden Crowd«, »Rise Yourself« i »False Words«. LACRIMOSU sačinjavaju: Raki Senior — solo gitara, Aleksandar Duše — Bubnjevi, Hektor — ritam gitara i vokal, Raki Junior — bas (povremeni član, trenutno u DEMONIAC) Možda bi bilo najbolje da vam prenesemo izjavu Raki Seniora o tome šta je i kakvu muziku izvodi LACRIMOSA.: »Ono što , recimo, karakteriše Lacrimosu, jeste neprekidno traganje za raznim inovacijama, prvenstveno u stilu, ali i u zvuku. Neretko isprepletanje vrlo kontradiktornih muzičkih pravaca unosi onu originalnu nijansu u izgrađivanju kompozitorskog i izvođačkog profila benda. Ono za čim težimo jeste široko raskidanje sa svim onim što čini da heavy metal, kao oblik muzičkog izražavanja ni u kom pogledu osim u čisto tehničkom, već duže vreme ne doživljava neki značajniji progres. Tradicionalni šematizam jeste ono od čega neprekidno bežimo«.

Oni koji žele da poruče snimke, neka se jave na adresu naše redakcije jer nam momci iz LACRIMOSE nisu dostavili njihovu.

IN MEMORIAM

ERIC CARR

(1950—1991)

»Eric Carr će biti pamćen po izuzetnom pevanju i još boljem sviranju bubnjeva, kako na koncertima, tako i na našim albumima. Milioni fanova širom sveta žaliće za njim, a svi u grupi smo ga voleli kao brata i nikada nećemo zaboraviti njegovu odanost bendu, našoj muzici i nama kao ljudima.
Večno ćemo žaliti za njim.«

Paul Stanley
&
Gene Simmons

Pre otprilike deset godina u krugovima rok kritike u Americi razvila se polemika oko toga da li, fenomen zvani KISS, može da opstane ukoliko bi neko od njegovih originalnih članova jednostavno napustio grupu. Najveći broj njih je prognozirao definitivni raspad grupe, imajući u vodu koheziju koja je vladala između članova benda i obožavalaca — bilo je teško poverovati da bi ma ko mogao da zameni nekog od članova, a da istovremeno bude prihvaćen od strane fanova. Ta prognoza, ma koliko bila plod tadašnjeg razmišljanja dokonih novinara, ubrzo je dobila priliku da se uživo i proveri. Bez obzira na glasine koje su se još 1978. pronele da su članovi grupe uveliko zasićeni i novcem i muziciranjem, bliski izvori grupi (»Aucion Managment« je demantovao bilo kakvu pomisao na tu temu), proneli su glasinu da je prvi koji je »puko« popularni »mačak«, bubnjar PETER CRISS. On, kao najstariji član grupe jednostavno nije mogao da podnese dugačke turneje i još veće obaveze, pa je posle albuma »UNMASKED« definitivno odlučio da ode u penziju. Zvanično je objavljeno da se CRISS po drugi put ženio i da je jedini razlog odlaska želja da se posveti porodičnom životu. No, trebalo je naći zamenu. Audicija koja je bila najavljena u svim vodećim muzičkim novinama izazvala je veliko interesovanje među poznatima, a još više anonimnim muzičarima širom Amerike. Prognoze su bile razne, ali jedno je sigurno: niko nije pogodio ko će biti izabran! Posle svega desetak minuta probe STANLEY je prišao tada anonimnom momku po imenu ERIC CARR i rekao mu: »Momče, ti si najbolji! Od danas si deo KISSA«. ERIC nije ni pomišljao da se prijavi za audiciju. Njega je prijavio pajtaš MARK KING, koji je do tada svirao sa njim. SAM ERIC nije verovao da ima ikakve šanse, jer tu audiciju nije pravio bilo ko, već KISS, a tu mogu samo NAJBOLJI! Skromnost mu je bila vrlina. A kako se osećao kada je postao član grupe i kada je bicikl kojim je došao na audiciju zamenio novim KADILAKOM kojeg je jednostavno dobio na poklon od ostalih članova grupe, znao je jedino on! Njegov san je postao stvarnost, ali kako će ga primiti i da li će ga prihvatiti »KISS ARMY« bila je za njega tada velika enigma.

Nagađalo se da li će ERIC nositi već dobro poznatu masku »mačke« ili će KISS spremiti nešto novo. Nije se dugo čekalo na odgovor. Do tada nepoznati ERIC dobro se uklopio u mističnost likova članova KISSA i postao »lisica«. Za veoma kratko vreme uspeo je svojom virtuoznošću da osvoji armiju KISS fanova i oni su ga prihvatili kao da je u grupi od osnivanja. Dolaskom u KISS nasledio je dve pesme koje je CRISS pevao na koncertima: »DIRTY LIVING« i nadaleko čuvenu i češće izvođenu »BETH«!

Takođe je na živo pevao pesmu »BLACK DIAMOND«. Međutim, za razliku od svog prethodnika, on je češće komponovao, tako da je u proteklom periodu ostavio solidan muzički opus koji je objavljivan na pločama. Pomenućemo samo neke u kojima je bio autor ili ko-autor:
»ALL HELL'S BREAKING' LOSSE«
»LITTLE CAESAR«
»HELL OR HIGH WATER«

Za proteklih deset godina provedenih u grupi, ERIC je zapamćen po tome što je bio jedan od mirnijih članova grupe, koji nije mnogo polagao na publicitet, pa se stoga o njemu nije moglo ni mnogo saznati. Pre pet godina, potpisnik ovih redova je u magazinu »PLAYBOY« pročitao neuglednu informaciju da je bubnjar grupe KISS bio na lekarskom pregledu kod kardiologa ali da je sve u redu. Da li se još tada moglo zaključiti da ERIC boluje ne znam, ali da se proteklih godina dobro borio sa bolešću to je evidentno. Ako ništa drugo, ono bar na osnovu velikih turneja i napora koje je dobro podnosio, mislilo se da je to bila vest za trač rubriku. Nažalost, ta informacija o bolesti je bila itekako tačna. Pouzdan podatak da se nešto čudno dešava sa KISS bio je taj da ploča koju su fanovi očekivali nije izlazila. A onda je objavljena vest da je 6. aprila ove godine ERIC CARR operisan zbog izvesnih srčanih tegoba i da je operacija uspela te da grupa očekuje njegov oporavak kako bi privela snimanje novog albuma kraju. Međutim ERICU je otkriven rak u metastazi, definitivno je otpala mogućnost da on ponovo sedne za bubnjeve pa se pristupilo traganju za njegovom zamenom. STANLEY i SIMONS su mu ponudili jedno od rukovodećih mesta u »KISS ORGANIZACIJI«, ali smrt je nažalost bila brža. Nakon dugotrajne i mukotrpne borbe sa opakom bolešću, ERIC je krenuo stepenicama ka nebu. Bogu je, očigledno, trebao jedan dobar bubnjar... A i Burtonu i Clarku je dosadilo da sviraju sami...
REST IN PEACE ERIC. WE'LL AL MISS YOU!

Velimir Panajotović

Eric Carr — PolyGram Records

ERIC CARR — PolyGram